

Давид Зафир
роман

Исус е влюбен в мен

amazon.de
BESTSELLER

ДАВИД ЗАФИР
ИСУС Е ВЛЮБЕН В МЕН

Превод: Людмила Костова

chitanka.info

Как ще реагирате, ако чаровният мъж, с когото сте се запознали предния ден, изведнъж ви заяви, че е Исус, слязъл на земята за Деня на Страшния съд и че следващата седмица ще настъпи краят на света? Мари има изключителен талант — винаги се влюбва в неподходящите мъже. Докато един ден не се запознава с дърводелеца, дошъл да поправи покрива на баща ѝ. Той е различен от всички мъже, които е срещала досега — мил, чувствителен, грижовен, състрадателен. За съжаление обаче още на първата им среща той убедено твърди, че е Исус. Отначало Мари решава, че явно му хлопа дъската, но постепенно историята на дърводелеца започва да изглежда все по-достоверна. Той наистина е Месията, който се е завърнал на земята за Деня на Страшния съд. И въпросът, на който трябва да си отговори Мари, не е дали идния вторник ще настъпи краят на света, а дали този път не е попаднала на най-неподходящия мъж от всички досега... Верен на стила си, Давид Зафир ни поднася още една наситена с интелигентен хумор и провокативни забележки история, и същевременно ни кара да се замислим какво е добро и зло, кое ни прави щастливи, сами ли определяме съдбата си, получаваме ли от живота това, което заслужаваме... **ЗАБАВЛЕНИЕТО Е НАПЪЛНО ГАРАНТИРАНО!**

На Марион, Бен и Даниел — обичам ви.

БЛАГОДАРНОСТИ

Специални благодарности на Улрике Бек, която през цялото време вярваше в този проект, на Маркус Гертнер, Маркус Хертнек и Михаел Тьотеберг, най-добрите агенти в този и във всеки друг универсум.

ГЛАВА 1

„Истинският Исус едва ли е изглеждал така“ — мислех си, докато разглеждах една картина на причастието в офиса на пастора. — *Та нали е бил арабски евреин, защо тогава на повечето картини го изобразяват като някой от „Би Джийс“?*

Не стигнах по-далеч в размишленията си, тъй като в офиса влезе пастор Гавраил, възрастен мъж с брада, с всяващ респект поглед и дълбоки кахърни бръчки, каквито навярно придобива всеки, който повече от трийсет години бди над овчиците си.

Без дори да поздрави, той ме попита:

— Обичаш ли го, Мари?

— Аз... ааа... разбира се, обичам Исус... забележителен човек... — отговорих.

— Имам предвид мъжа, за когото искаш да се омъжиш в моята църква.

— О...

Пастор Гавраил имаше навика да задава такива недискретни въпроси. Мнозина в нашето малко градче Маленте го отдаваха на това, че той сериозно се интересува от хората. Аз пък бях убедена, че го прави чисто и просто поради смайващо голямото си любопитство.

— Да — отвърнах — обичам го, разбира се.

Пък и моят Свен наистина си заслужаваше да бъде обичан. Беше благ човек. Човек, край когото можех да се чувствам уютно. Той ни най-малко не се притесняваше да бъде с жена, при която индексът на съотношението тегло височина по принцип си е повод за оплакване. Но най-вече: за Свен можех да бъда сигурна, че няма да ми изневери с някоя стюардеса — не като бившия ми приятел Марк, за когото се надявах един ден да се пържи в ада. Като демоните, пърхащи край него, бъдат максимално изобретателни в мъченията.

— Седни, Мари — покани ме Гавраил и бухна креслото си към бюрото. Аз седнах и потънах в тъмната 70-годишна кожа, а Гавраил се подпря на бюрото си. Трябваше да го гледам отдолу нагоре, при което

веднага ми стана ясно, че той съвсем преднамерено бе заформил такъв наклон на зрителната ос помежду ни.

— Значи, искаш да се омъжиш в църквата? — попита Гавраил.

„Не, в кокошарника“, изкуших се да му се тросна, но отвърнах с възможно най-дружелюбен тон:

— Да, за това бих искала да разговарям с вас.

— Относно това, имам един въпрос, Мари.

— Слушам Ви?

— Защо искаш да се омъжиш в църквата?

Ако трябваше да отговоря честно, бих казала: „Защото няма нищо по-неромантично от сватба в ритуалната зала на общината. А аз още от малка мечтаех да се омъжа в църква, облечена в бяло. И сега ми е мечта, макар, естествено, да съзнавам, че няма нищо по-кичозно от това. Но пък щом се е стигнало до сватба, кой го е грижа какво съзнавам?“

Но да си призная това не би настроило пастор Гавраил много благосклонно. Ето защо отроних с най-пленителната усмивка, на която бях способна:

— Аз... имам съкровена потребност в църквата... пред Бог...

— Мари, защо ми се струва, че досега не съм те виждал на нито една служба тук — прекъсна ме рязко Гавраил.

— Аз... аз... съм затрупана с работа.

— На седмия ден обикновено се почива.

Аз почивах на седмия ден, почивах и на шестия, а понякога дори се правех на болна, за да почивам и на първия от останалите пет дни, но, разбира се, не това имаше предвид Гавраил.

— Още преди двайсет години по време на моя урок по конфирмация ти бе разколебана във вярата си в Бог — напомни Гавраил.

Този човек имаше забележителна памет. Още да помни това! Тогава бях на тринайсет и ходех с готиния Кевин. В неговите обятия се чувствах като в рая и именно с него за първи път се целунах с език. Но за жалост той не се задоволяваше само с целувки и все искаше да наднича и под пуловера ми. Аз не му позволявах, защото считах, че още не му е дошло времето. Той обаче не споделяше това ми виждане. Ето защо, по време на тържеството по случай края на конфирмацията,

той бръкна под пуловера на друга, точно пред очите ми. И в този миг светът, такъв, какъвто го познавах, се срути.

Не беше в състояние да ме утеши дори и това, че Кевин се отнасяше с гърдите на другите със същата деликатност, с която пекарите омесват тестото за кифлите. Дори и сестра ми Ката, с две години по-голяма от мен, не можа да ме успокои, макар че казваше такива хубави неща, като: „Такъв изобщо не ти трябва“, „Той е рядко малоумен“ или „Трябва да бъде застрелян по бързата процедура.“

Тогава хукнах към Гавраил и със сълзи на очи го попитах: „Как е възможно да има Бог, когато на света съществува нещо толкова ужасно като любовната мъка?“

— И помниш ли какво ти бях отговорил тогава? — попита Гавраил.

— Бог допуска любовната мъка, защото е дал на хората свободна воля — отвърнах с леко монотонен, цитиращ тон.

Спомних си и това, че тогава намирах за напълно в реда на нещата Бог да отнеме на Кевин свободната му воля.

— И аз имам свободна воля — заяви Гавраил. — Аз съм човек пред пенсия и няма как да повярвам на някого, в чието благочестие не съм убеден. Изчакай моя приемник. Той ще се появи тук след шест месеца!

— Но ние искаме да се оженим сега!

— И това трябва да ме вълнува, защото...? — попита провокативно той.

Мълчах и се питах: всъщност, дали е позволено да ступаш пастор?

— Не бих искал църквата ми да се използва за ритуална зала — заяви Гавраил, като ме прониза с поглед. Бях на крачка да се почувствам виновна — гневът ми се трансформира в някакво неясно чувство за вина. — Знаеш, че в града има още една евангелистка църква — допълни той.

— Но... аз не желая да се омъжа в нея.

— Защо?

— Защото... защото... — не бях сигурна, че наистина трябваше да го кажа. Но всъщност не беше ли все едно. Така или иначе, мнението на пастор Гавраил за мен не беше никак ласкаво. Ето защо казах малко смутено:

— Защото в онази църква са се оженили родителите ми.

За моя най-голяма изненада Гавраил смекчи тона си:

— Ти си в средата на трийсетте. Още ли не си преживяла раздялата на родителите си?

— Напротив... напротив. Преживяла съм я. Обратното би било детинско — отвърнах.

Дори ходих няколко пъти на терапия, но взе да ми излиза твърде солено. (Няма да е зле родителите да откриват на децата си спестовен влог веднага след раждането им, за да могат последните един ден спокойно да покриват разходите си по психолози.)

— Но все пак се страхуваш, че няма да е на добро, ако се венчаеш в църквата, в която са се оженили твоите родители? — не отстъпваше Гавраил.

След кратко колебание кимнах:

— Суеверна съм и това си е.

Той ме погледна с изненадващо разбиращ поглед. Изглежда се беше задействала неговата християнска любов към ближния.

— Е, добре — отсече той. — Можете да се ожените тук.

Едва успях да се съвзема:

— Вие... Вие сте ангел, пасторе!

— Знам — отвърна той, като се усмихна някак многозначително.

Когато Гавраил забеляза, че това ми направи впечатление, ме подкани да си вървя.

— Хайде, преди да съм размислил.

Скочих облекчено и забързах към вратата. Мимоходом погледът ми попадна върху друга картина, изобразяваща възкресението на Исус. И си помислих: „Този изглежда така, сякаш ей сега ще запее Stayin 'Alive“^[1].

[1] Песен на „Би Джийс“. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 2

— Нали ти казах, че пастор Гавраил е много мил човек — каза Свен, докато масажираше краката ми на дивана в нашата сладка малка мансарда. Той правеше това — за разлика от всички останали мъже — с огромно удоволствие, което аз отдавах на някакъв генетичен дефект. Бившите ми гаджета ме масажираха не повече от десет минути и срещу тази самоотвержена услуга искаха секс. Особено поклонникът на стюардесите Марк, за когото се надявах, че в ада с него ще се заемат изключително изобретателни демони, посветени в древното изкуство на кастрирането.

Преди да се запозная със Свен в средата на трийсетте си години, бях сингъл и нямах сексуален живот. Всеки път, когато видех жени с деца, усещах тиктакането на биологичния си часовник. И всеки път, когато тези капнали от умора майки ми се усмихнеха състрадателно и ми заявяха, че само децата карат една жена да се чувства щастлива, пълноценна и удовлетворена, крехкото ми самочувствие окончателно се сригваше. В такива моменти можех да се успокоя само с една песничка, която бях съчинила специално за ситуации като тази: „Нямам стрии, хахаха, бременна не съм била! Нямам стрии, хахаха, бременна не съм била!“

Вече бях започнала да се примирявам с факта, че ще свърша като някоя от онези старици, които случайно биваха намирани от фирмите за разчистване на вехтории седем дни след смъртта им, започнали вече да се разлагат в своя двустаен апартамент, и тогава срещнах Свен.

Преди това в едно малентско кафене се разминах с една изключително нервна новоизлюпена майка, пеейки малко недискретно своята песен за стриите. Щастливата, реализирала се в живота майка, ми показва колко всъщност е уравновесена: плисна кафето си в лицето ми. Аз се олюлях, паднах и се ударих в ръба на една маса. Разцепих си челото, хукнах с първото срещнато такси към болницата и бях приета

от Свен. Той работеше там като болногледач и не блестеше с особена хубост — по тази точка си пасвахме идеално. Когато при зашиването на раната се разплаках, той ми подаде носна кърпичка. Когато се завайках за петното по хубавата ми блуза, той започна да ме утешава. А когато му благодарих за всичко, той ме покани на пица. След петнадесетата пица се преместих да живея при него и бях безумно щастлива, че никога повече няма да ми се налага да гледам своя двустаен апартамент. След още осемдесет и четири вечери Свен официално ми предложи брак: на колене, с великолепен пръстен, който струваше поне една месечна заплата. Като капак на всичко беше накарал детския футболен отбор, с който се занимаваше в свободното си време, да ми поднесе огромно сърце от рози и да пее *Твое е цялото ми сърце*.

Попита ме:

— Искаш ли да станеш моя жена?

За миг си помислих: „Ако сега кажа *Не*, ще травмирам децата за цял живот.“

После дълбоко трогната отговорих:

— Разбира се, че искам!

Свен тъкмо втриваше в краката ми масажно масло, което приятно ухаеше на рози, когато погледът ми попадна на „Малентски куриер“. Той беше заградил някаква обява за недвижим имот.

— Ти... да не си отбелязал нещо?

— Това е един новозастрояващ се район, където можем да си позволим да си купим парцел.

— И... защо ни е да се интересуваме от това? — попитах тревожно.

— Ами, няма да е зле да се огледаме за нещо по-голямо... ако ще имаме деца.

Деца? „Деца“ ли каза той? Докато живеях сама, гледах с известна завист на майките, но откакто бях със Свен, ми се струваше, че имам още малко време, докато започна със зомбиран поглед да се мъча да убеждавам другите колко пълноценна се чувствам.

— Аз... мисля, че трябва да се насладим още малко на живота си като двойка — поясних колебливо.

— Аз съм на трийсет и девет, а ти си на трийсет и четири. С всяка година изчакване вероятността да имаме дете с увреждания нараства — обясни Свен.

— Деликатен начин да навиеш една жена да се впусне да прави деца — отвърнах, като се опитах да се усмихна.

— Извинявай — Свен винаги се извиняваше много бързо.

— Няма нищо.

— Но... нали и ти искаш деца? — попита той.

Нямах представа какво да отговоря. Искях ли наистина деца? Мълчанието ми заплашваше да стане непоносимо, при което видимо разтревоженият Свен додаде:

— Нали, Мари?

Понеже не можех да гледам как този добър човек се натъжава, казах шеговито:

— Разбира се, поне петнайсет.

— Един футболен отбор плюс резервите — засмя се щастливо той. После започна да целува шията ми. Така започваше традиционната увертюра. Но този път по изключение му трябваше повече време, за да ме възбуди.

ГЛАВА 3

„Пречиствателната станция ще навърши трийсет години“, набрах без капка вдъхновение заглавието на моята нова статия за първа страница. Когато завърших журналистика, все още се надявах да получа място в някой вестник от ранга на „Шпигел“, но за целта трябваше да имам успех, по-добър от 2.7^[1]. Така най-напред попаднах в Мюнхен, пишейки за „Анна“, списание за модерната жена, където можех да се разгърна най-много на половин страница. Това не беше работа мечта, но при добри дни се чувствах почти като Кари от „Сексът и градът“. Всъщност, за да бъда като нея, ми липсваше само бюджетът за маркови парцалки, представляващ петцифрено число и липосукцията, от която се нуждаех.

Вероятно цял живот нямаше да мръдна от „Анна“, но за жалост Марк стана главен редактор там. И за жалост, беше невероятно чаровен. И за жалост, станахме двойка. И за жалост, той ми изневери със стройната стюардеса и за жалост, аз не реагирах на това по най-изискания начин, по който се очакваше да го направя. Опитах се да го прегазя с колата.

Е, не съвсем сериозно.

Но все пак му се наложи малко да се дръпне от пътя.

След този инцидент напуснах „Анна“ и на наводнения с журналисти пазар с моя незадоволителен стаж не можах да си намеря друга работа, освен към „Малентски куриер“ и то само защото баща ми познаваше издателя. Да се върна в родния си град на трийсет и една години, за мен беше все едно да си окача табелка с надпис: „Здравейте, аз съм пълна неудачница и животът ми е напълно съсипан.“

Предимството да работя в забутана редакционка като тази беше само в това, че имах достатъчно време да обмисля кой къде ще седне на сватбеното тържество, което си беше цяла наука. Особено ме вълнуваше въпросът как да настаня разведените си родители. Докато

си блъсках главата над този казус, баща ми влезе в редакцията и направи нещата с настаняването още по-сложни. Толкова сложни, че бяха в състояние да ми докарат мигрена.

— Трябва спешно да говоря с теб — гласеше поздравът му. Бях удивена от сияещото му лице, което обикновено изглеждаше толкова измъчено. Беше се напръскал обилно с одеколон, а косата му, доколкото още я имаше, беше необичайно сресана.

— Татко, не можеш ли малко да почакаш? — попитах. — Нямам време, трябва да напиша статия за всичко, което никога досега не ме е интересувало относно изхвърлянето на отпадъци.

— Имам приятелка — изтърси той.

— Ти... ти... но това е страхотно — запелтечих аз и забравих за отпадъците.

Татко имаше приятелка? Това определено беше изненада. Мислено си представях що за жена би могла да бъде: Може би възрастна дама от църковния хор? Или негова пациентка, той беше уролог (макар че предпочитах да не си представям в подробности първата им среща).

— Казва се Светлана — сияеше баща ми.

— Светлана? — повторих и се опитах да се отърся от всички предразсъдъци, които ми навяваха славянски звучащите женски имена. — Звучи... мило...

— Тя е не само мила. Тя е невероятна — още повече засия той.

Божичко, той беше влюбен! За първи път от над двайсет години насам. И макар че винаги съм си пожелавала това да се случи, не бях съвсем наясно как би следвало да го приема.

— Сигурен съм, че със Светлана ще се разбирате чудесно — каза татко.

— Така ли?

— На едни години сте.

— Какво?!?

— Горе-долу.

— Това какво означава? Че тя е на 40? — попитах.

— Не, на 25 е.

— На колко?

— 25.

— На колко?

— 25.

— На коооолко???

— Защо питаш все едно и също?

Защото представата, че баща ми има двајсет и петгодишна приятелка, караше мозъка ми направо да експлодира.

— Къде, къде, откъде всъщност е тя? — попитах, мъчейки се да си върна самообладанието.

— От Минск.

— Русия?

— Беларус — поправи ме той.

Огледах се объркано с надеждата да видя някъде скрита камера.

— Знам какво си мислиш — каза татко.

— Че сигурно тук има скрита камера ли?

— Е, очевидно не знам какво мислиш.

— Какво си мислеше, че си мисля? — попитах.

— Че Светлана е с мен заради парите ми, само защото съм се запознал с нея в интернет в сайт за запознанства...

— Къде си се запознал с нея? — прекъснах го аз.

— В www.love-eastern-europe.com.

— О, www.love-eastern-europe.com — звучи авторитетно.

— Май долавям ирония, а?

— А аз — наивност — отвърнах.

— В класацията на онлайн агенциите за запознанства този сайт има най-висок рейтинг — възрази той.

— Е, щом въпросната класация го казва, значи Светлана е изключително порядъчна жена, която не се интересува нито от парите ти, нито от немското ти гражданство — жегнах го аз.

— Ти изобщо не познаваш Светлана! — тук вече татко много се обиди.

— А ти?

— Миналия месец бях в Минск...

— Чакай, чакай, чакай! — Скочих от стола си и се изправих пред него. — Нали ми каза, че ще посетиш Йерусалим с детския хор. Ти толкова се радваше, че ще видиш Божи гроб.

— Излъгах.

— Излъгал си собствената си дъщеря? — не можех да повярвам аз.

— Защото иначе нямаше да ме пуснеш.

— Дори, ако трябваше, щях да използвам военна сила!

Татко въздъхна дълбоко:

— Светлана е рядко привлекателно създание.

— Трудно ми е да повярвам. Тя току-що ми стана ясна — отвърнах.

— Но...

— Никакво но! Да се хванеш с такава жена е равно на www.спабоумен.com.

Татко ми отговори с някаква смесица от упорство и мъка:

— Ти не се радваш на моето щастие.

Това ме нарани. Разбира се, че му желяех само щастие. Още от дванайсетгодишна, от деня, в който мама го напусна, исках да видя татко отново щастлив.

Когато навремето, бял като стена, той застана пред мен и ми съобщи, че мама си е тръгнала, не можах да повярвам. Попитах го дали все пак няма някакъв шанс тя отново да се върне при нас.

Той мълчеше. Дълго. Накрая само поклати безмълвно глава. После започна да плаче. Трябваше ми време, за да мога изобщо да го осъзная: моят татко плачеше. И понеже изобщо не можеше да спре, аз го прегърнах. И той плака на рамото ми.

Никое дванайсетгодишно момиче не бива да гледа как плаче татко ѝ.

Само си виках: „Мили Боже, моля те, направи така, че всичко да се оправи. Мама отново да се върне у дома.“ Но молитвата ми не беше чута. Сигурно точно по това време Бог е бил зает да спасява хората в Бангладеш от някоя кървава катастрофа или нещо подобно.

Сега, след всичките тези години, татко най-после беше щастлив. Но вместо да се радвам за него, се страхувах да не го видя отново разплакан. Почти беше сигурно, че тази Светлана ще разбие сърцето му.

Той ми каза решително:

— И, само да те информирам, ще доведе Светлана на сватбата.

После излезе, като затръшна вратата, което на мен ми се стори някак театрално. Известно време гледах втренчено вратата, после погледът ми попадна върху списъка е поканите. И мигрената настъпи.

[1] Според системата за оценяване в Германия 2.7 се равнява на нашето 4.50. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 4

Независимо от това, което си мислеше пастор Гавраил, аз често се молах на Бог. Не вярвах чак сто процента в някакъв всемогъщ господар на небето, но искрено се надявах, че такъв съществува. Ето защо се молах, когато пътувах със самолет. Или преди да изтегля номер от томболата. Или когато исках постоянно дерящият се оперен тенор в апартамента под нас да изгуби гласа си.

Но най-вече се молах тази Светлана да не разбие сърцето на татко.

По-голямата ми сестра Ката, която със своята руса, разрошена коса приличаше на непокорната версия на Мег Райън, намираще молитвите ми за глупави и дори ми го каза. Тя беше пристигнала в Маленте една седмица преди сватбата и сега ние тичахме край Малентското езеро на лятното вечерно слънце.

— Мари — усмихна се Ката — ако има Господ, защо тогава съществуват неща като нацизъм, войни или „Modern Talking“?

— Защото на хората е дадена свободна воля — отвърнах, цитирайки Гавраил.

— А защо се дава на хората свободна воля, с която те взаимно да се изтезават?

Помислих малко, после отсякох:

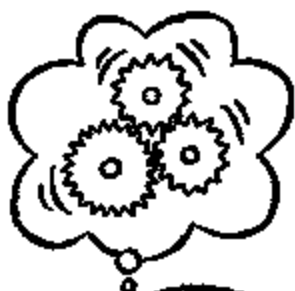
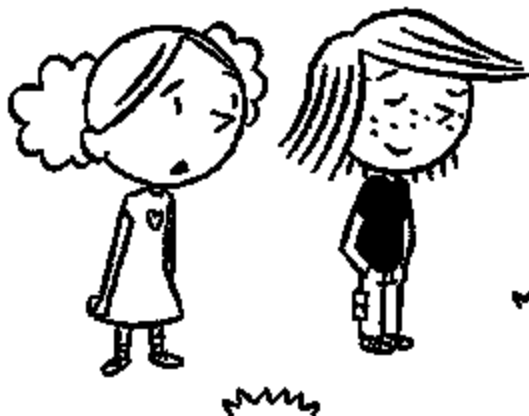
— Шах и мат.

Ката винаги е била по-зрялата от нас двете. На седемнайсет тя заряза училището, отиде в Берлин (за нея това беше анти-Маленте), там разбра, че е лесбийка и започна кариерата си като художник на комикси в един национален ежедневник, със заглавието „Сестри“. За две сестри. За нас.

От двете ни Ката беше в много по-добра форма. Тя дори не се задъха, докато аз след няма и осемстотин метра вече не мислех, че красивото Малентско езеро е чак толкова красиво.

КАТА, МИСЛИШ ЛИ, ЧЕ ЧОВЕК
МОЖЕ ДА СЕ ПРОМЕНИ?

МАРИ, УСТАНОВЕНО Е, ЧЕ ХА-
РАКТЕРЪТ НА ЧОВЕК, ТАКЪВ,
КАКЪВТО СЕ Е ОФОРМИЛ ДО
ТРЕТАТА ГОДИНА, СИ ОСТАВА
ЗА ЦЯЛ ЖИВОТ.

— Да прекратим ли тичането? — попита тя.

— Трябва... да сваля още два килограма до сватбата — едва успях да кажа.

— После пак ще си станеш 69 — усмихна се дяволито Ката.

— Никой не понася стройни многознайки — контрирах я заядливо аз.

— Нали е чудесно, че след двайсет години въздържание татко пак ще прави секс — зачекна Ката темата за www.love-eastern-europe.com.

Татко правеше секс?

Дори не исках да си представям такава картина! Ала за мой ужас тъкмо тя се загнезди в мозъка ми.

— Той определено е щастлив сега и...

Ката не довърши, защото сложих ръце на ушите си и високо запях: „Лалала, не желая да го чувам. Лалала, и не ме интересува.“

Ката спря да говори. Махнах ръцете от ушите си.

— Макар че мъжете — поде отново усмихнато Ката, — които като татко дълго не са имали връзка, в един момент сигурно тръгват по проститутки...

Отново сложих ръце на ушите си и с все сила запях: „Лалалала, ако не спреш да ми говориш, на кайма ще станеш ти...“

Ката ми се озъби:

— Винаги съм се впечатлявала от зрялото ти поведение.

Бях твърде задъхана, за да отговоря каквото и да било и се строполих изтощено на първата срещната пейка, която стоеше в сянката на едно кестеново дърво.

— И винаги съм се впечатлявала от отличната ти форма — допълни Ката.

Хвърлих по нея един кестен.

Ката само се усмихна дяволито. Тя нямаше и една десета от моята чувствителност на болка. Докато аз хленчех за всеки счупен нокът, тя остана твърда дори когато имаше тумор в главата преди около пет години.

Или — както се изразяваше тя — „това бе възможност да разбере кои са истинските ми приятели.“

Когато беше много болна, аз всеки уикенд хващах самолета за Берлин и отивах в болницата да я видя. Трудно ми беше да гледам колко много страда сестра ми и как от силните болки не може да се наспи както трябва. Хапчетата едва облекчаваха страданията ѝ, системите също не успяваха. А химиотерапията съвсем я довърши. Моята жизнена сестра се превърна в измършавяло плешиво същество, което прикриваше плешивостта си с натрапчива забрадка с череп и кости. С нея тя изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се присъедини към капитан Спароу на пиратския му кораб „Черната перла“. Шест седмици по-късно изразих учудването си, че тогавашната приятелка на Ката, Лиза, е спряла да я посещава.

Ката каза само:

— Ние се разделихме.

— Ама, как така? — попитах изумено.

— Имаме различни интереси — кратко отвърна Ката.

— И по-точно? — осведомих се объркано.

Ката се усмихна горчиво:

— Нея я влече нощният живот, а аз не мога заради химиотерапията.

Сестра ми беше твърдо решена да се пребори с рака. Когато я попитах откъде черпи тази невероятна воля, тя отвърна:

— Нямам никакъв друг избор. Нали не вярвам в задгробния живот.

Аз обаче се молах за Ката, разбира се, без да ѝ казвам, иначе само щях да я ядосам.

И ето че почти успя — ако през следващите месеци не се появеше рецидив, на нея ѝ предстоеше още дълго да живее. А аз със сигурност ще знам, че Господ е чул молитвите ми. Та нали това му беше работата. Туморите едва ли имат нещо общо със свободната воля на хората.

— Какво толкова се замисли? — попита Ката. Не ми се щеше да насочвам разговора към тумора, тъй като Ката — по понятни причини — не би понесла факта, че нейната болест ме натъжава повече, отколкото нея самата. Станах от пейката и тръгнах да се връщам.

— Няма ли още да потичаме? — попита Ката.

— Предпочитам да отслабна с диета.

— Защо изобщо ти трябва да отслабваш? — попита Ката. — Нали казваш, че Свен те харесва такава, каквата си.

— Свен ме харесва, но аз не се харесвам — отвърнах.

— А планирате ли скоро деца? — подхвърли Ката уж между другото.

— Има време — отвърнах.

Ката ми хвърли бегъл поглед, както правеше винаги, когато нещо си е наумила.

— Гледай, ей там отзад плува черен лебед — опитах аз, някак елегантно, да сменя темата.

— Когато беше с Марк, все искаше деца — отбеляза Ката, която естествено никога не ме оставяше да сменям темата, когато си поискам.

— Свен не е като Марк.

— Там е работата — каза сериозно Ката — ти толкова обичаше Марк, че още на втората седмица ми съобщи имената на двете деца, които искаше да имаш от него. Марайке и...

— ... Мая — допълних тихо. Винаги съм искала да имам две дъщери, които да са толкова привързани една към друга, колкото сме ние с Ката.

— И какво ще стане сега с Марайке и Мая? — попита Ката.

— Искам още малко да се насладя на това да сме двойка — отговорих. — Дечурлигата трябва да почакаат, докато дойде време да ми лазят по нервите.

— Това свързано ли е със Свен? — не се отказваше Ката.

— Глупости!

— Възрази пресилено тя — усмихна се дяволито Ката, но после спря да ме разпитва. Аз обаче притеснено си зададох въпроса дали наистина не бях възразила твърде пресилено. Наистина ли не исках деца?

ГЛАВА 5

МЕЖДУВРЕМЕННО

Когато Мари и Ката се отдалечиха от Малентското езеро, черният лебед доплува до брега. Заклатушка се върху чакъла по крайбрежния път, разтърси мокрите си пера и... се превърна в Джордж Клуни.

Клуни приглади сухата си блестяща коса, пооправи елегантния си черен дизайнерски костюм и седна на сенчестата пейка, от която току-що си бяха тръгнали двете сестри. Седна там и зачака нещо. Или някого. Междувременно започна да замерва с кестени патиците в езерото и то с такава точност, че те изпаднаха в несвяст и потъваха. Но дори това малко удоволствие не можеше да зарадва този мъж. Той беше уморен. Много уморен. Страдаше от синдрома на пренатоварването. Това проклето столетие!

Преди някак си се търпеше, но оттогава насам, колкото и да се стараеше, хората бяха къде-къде по-добри в това да сътворяват ада на земята, от него, сатаната.

Разбира се, и той беше разработил някои добри идеи за измъчване на хората: неолиберализма, телевизионните реалити шоута. Modem Talking (особено се гордееше с песента „Cheri, Cheri Lady“), но каквото и да правеше, не можеше да стъпи и на малкия пръст на хората. Със своята свободна воля те бяха далеч по-изобретателни.

— Отдавна не сме се виждали — каза внезапно някой зад него.

Сатаната се обърна и видя... пастор Гавраил.

— За последно се видяхме преди близо 6000 години — отвърна сатаната — когато той ме изрита от небето. Или казано по-точно: изтърси ме.

Гавраил кимна:

— Какви времена бяха.

— Да, бяха — кимна сатаната.

Двамата се усмигнаха един на друг като двама мъже, които някога са били приятели и дълбоко в сърцето си съжаляват, че вече не са.

— Изглеждаш уморен — каза сатаната на Гавраил.

— Благодаря, и ти — отвърна Гавраил.

Двамата отново се усмигнаха един на друг.

— Е, какъв е поводът на срещата? — осведоми се сатаната.

— Господ заръча да ти предам нещо — отвърна Гавраил.

— Какво?

— Страшният съд приближава.

Сатаната помисли малко и въздъхна облекчено:

— Е, крайно време беше.

ГЛАВА 6

Нашата сватба започна както при много друга двойки: с умерен нервен срив на булката. Стоях трепереща пред входа на църквата, в която гостите очакваха появата ми. Всъщност, почти всичко беше перфектно, така, както винаги съм си го мечтала. Църковните пейки гъмжаха от хора, всеки момент всички щяха да вперят възхитен поглед в моята разкошна бяла рокля, в която и аз се чувствах вече идеално, тъй като с гладуване наистина успях да сваля три килограма. Но най-хубавото беше това, че бяхме прескочили досадното подписване в ритуалната зала! Следователно щях най-романтично да кажа своето „Да“ в църквата, а после вече на място служебното лице от общината щеше официално да завери брачното свидетелство. Както казах, почти всичко беше перфектно. Имаше само един проблем: баща ми отказа да въведе булката.

— Просто не биваше — каза ми Ката, — така да се нахвърляш срещу неговата Светлана.

— Не съм се нахвърляла срещу нея — отвърнах със сълзи на очи.

— Ти я нарече „пияна уличница“.

— Окей, може и да съм я обидила — съгласих се.

Преди да се кача във фойтона за църквата, наистина бях твърдо решила да бъда любезна при първата ми среща със Светлана. Но после, когато наистина се изправих срещу тази малко прекалено гримирана, но въпреки това хубава, изящна жена, разбрах, че тя ще разбие сърцето на татко. Такава млада моделка нямаше как да е влюбена в него! В съзнанието ми отново изплува картината, в която татко плаче на рамото ми. И тъй като не можех да понеса тази картина, помолих Светлана да се върне в Беларус. Или да замине веднага за Сибир. Това ядоса татко. Той ме нахока. Опитах се да му обясня, че само го използват. Той продължаваше да ме хока. Тогава откачих. Понеже аз откачих, откачи и той. И тогава на бял свят се появиха изрази като „пияна уличница“, „неблагодарна дъщеря“, „виагра за бащи“.

Защо човек винаги наранява хората, когато иска да ги предпази от самите тях?

— Хайде — каза Ката, избърса сълзите ми и ме хвана за ръка. — Аз ще те въведа вътре.

Тя отвори вратата, органът засвири. С моята любима сестра за ръка пристъпих във великолепната църква с възможно най-голямо достойнство и се отправих в посока към олтара. Повечето от присъстващите гости бяха поканени от Свен. Много от тях му бяха роднини, друга пък бяха негови приятели от футболния клуб, негови колеги от болницата, съседи... В действителност половината Маленте беше в роднински или в приятелски връзки със Свен. Аз самата далеч нямах толкова много приятели. Всъщност, само един истински, който седеше на петия ред: Михи беше сух, мършав тип, с рошава коса, на чиято тениска имаше надпис: „Красотата ужасно се надценява.“

С него се познавахме още от училище. По онова време той принадлежеше към едно наистина чудновато малцинство. Беше католически анагност^[1].

И днес Михи си остава за мен единственият наистина вярващ човек, когото познавам. Всеки ден той чете Библията, за която веднъж ми каза: „Мари, това, което го пише в Библията, сигурно е вярно. Историите са толкова оплетени, че няма как да бъдат измислени от човек.“

Михи ми кимна ободрително и аз отново можах да се усмихна. На третия ред видях баща ми и усмивката ми моментално угасна. Той все още ми беше сърдит, докато Светлана безпомощно бе забила поглед в земята и вероятно се питаше какво разбираме ние немците под гостоприемство. И под роднинска солидарност.

На първия ред, умишлено далеч от татко, седеше майка ми, която със своята къса, боядисана в червено коса, малко приличаше на председател на работнически съвет. Тя изглеждаше много по-жизнена от онзи път, на закуска, когато с уморено лице, облечена в синия си хавлиен халат, каза на Ката и мен: „Разделям се с баща ви.“

Мама се постара да обясни внимателно на нас, изплашените деца, че отдавна вече не обича татко, че е стояла при него само заради нас и че просто повече не може да живее с тази лъжа.

Днес осъзнавам, че за нея това е била правилната стъпка. Най-после тя можеше да осъществи мечтата си да следва психология, нещо, на което татко винаги се беше противил. Сега тя живееше в Хамбург, там практикуваше — противно на всякаква логика — семейна терапия и беше много, много по-самоуверена, отколкото преди. Въпреки това частица от мен все още съжаляваше, че навремето мама не бе продължила да живее в лъжа.

* * *

— Брачното съжителство е трудно — заяви пастор Гавраил в своята проповед със звучния си глас — ала всичко останало е още по-трудно.

Това не беше точно проповед от типа „В-този-прекрасен-ден-сме-се-събрали-да-празнуваме-и-да-се-забавяваме“. Но то не можеше и да се очаква друго от пастор Гавраил. Все пак се радвах, че не завъртя речта си около „хората, които злоупотребяват с моята църква, ползвайки я за ритуална зала“.

По време на проповедта Свен ме поглеждаше някак прекалено щастливо. Толкова щастливо, та чак не можех да понеса собственото си усещане, че не съм така прещастлива като него, макар че горещо желяех да бъда, но явно още бях разстроена от кавгата си с татко.

Тогаваше помъчих и аз да засияя. Но колкото повече се мъчех, толкова по-малко се получаваше. Понеже ми беше съвестно спрямо Свен, извърнах поглед от него, поогледах се из църквата и се взрях в един кръст с Исус. Първоначално в главата ми се стрелнаха едни тъпи лафове, които си бяхме измислили като пубертета по време на урока по конфирмация: „Хей, Исус, какво правиш там?“ „О, Павел, просто си вися.“

Но после видях червените точки по ръцете, където са били забити пироните. Тръпки ме побиха по цялото тяло. Разпъване на кръст, що за брутална глупост беше това? На кого изобщо му беше хрумнало? Нещо толкова ужасно! Който и да е бил, сигурно е имал наистина лошо детство.

А Исус? Нали е знаел какво го чака? Защо тогава се е оставил да му го причинят? Добре де, за да изкупи всички наши грехове. Това е

била впечатляваща жертва в името на човечеството. Но имал ли е изобщо избор Исус? Можел ли е да избегне участието да бъде пожертван? Та нали е бил предопределен за това още като невръстно дете. Затова го изпратил баща му на земята. И що за баща е бил този, който е поискал такава жертва от сина си?

Внезапно ме обзе страх: предполагам, че не беше добра идея да критикувам Господ в църквата. Още по-малко бе уместно това на собствената ми сватба.

Извинявай, Господи, обърнах се мислено към него. Само че било ли е необходимо Исус да бъде така измъчван, преди да умре? Наистина ли се е налагало? Имам предвид, не е ли могло да умре по друг начин, а не чрез разпъване на кръст? Някак по-хуманно? Да кажем, с някакво упойващо питие?

От друга страна, като се замисля, ако беше умрял от упойващо питие, във всички църкви наместо кръстове, щяха да висят водни чаши...

— Мари — каза пастор Гавраил с проникновен глас.

Сепнах се и го погледнах:

— Аз!

— Зададох ти въпрос — каза той.

— Да, да... чух — смотолевих.

— А може би искаш и да отговориш?

— Ами да, защо не?

Погледнах към притеснения Свен. После погледнах към гостите, видях множество недоумяващи очи и се замислих как да изляза от положението, но абсолютно нищо не ми хрумваше.

— А-аа, бихте ли повторили въпроса? — смутено отново се обърнах към Гавраил.

— Въпросът беше дали искаш да се омъжиш за Свен.

Стана ми едновременно горещо и студено. Беше един от онези моменти, в които човек би предпочел внезапно да изпадне в кома.

Половината църква избухна в смях, другата половина беше шокирана, а смутената усмивка на Свен се превърна в гримаса.

— Това беше само шегичка — обясни Гавраил.
Въздъгнах облекчено.

— Само попитах дали си готова да се венчаеш.

— Извинете, бях се замислила — казах тихо.

— И за какво мислеше?

— За Исус — отвърнах, което си беше самата истина.
Подробностите предпочетох да запазя за себе си.

Гавраил беше доволен от отговора ми, гостите също, а Свен, облекчено се усмихна. Очевидно нямаше нищо нередно в това, да не чуеш какво казва пасторът на собствената ти венчавка заради Исус.

— В такъв случай можем ли да започнем с венчавката? — попита Гавраил и аз кимнах.

Църквата внезапно утихна.

Гавраил се обърна към Свен:

— Свен Хардер, ще обичаш ли и почиташ Мари Холцман, която Бог ти изпраща, като твоя съпруга и ще живееш ли с нея в брак съгласно Божиите повели — в добро и зло — докато смъртта ви раздели? Ако е така, отговори „Да, с Божията помощ“.

Свен се просълзи от щастие и отговори:

— Да, с Божията помощ.

Беше невероятно, че наистина съществуваше мъж, който желае да се ожени за мен. Кой би могъл да предположи?

След това Гавраил се обърна към мен, при което аз ужасно се притесних, краката ми се разтрепериха, а стомахът ми стана на топка.

— Мари Холцман, ще обичаш ли и почиташ Свен Хардер, когото Бог ти изпраща, като твой съпруг и ще живееш ли с него в брак съгласно Божиите повели — в добро и зло — докато смъртта ви раздели? Ако е така, отговори „Да, с Божията помощ“.

На мен ми беше пределно ясно, че в този момент трябваше да отговоря „Да, с Божията помощ“. Но внезапно си дадох сметка за следното: „Докато смъртта ви раздели“ беше разтегливо понятие за време. Изключително разтегливо. Това сигурно е било измислено навремето, когато християните са очаквали да живеят не повече от трийсет години, преди да издъхнат в кирпичените си колиби или да станат храна на лъвовете в Circus Maximus^[2]. Но днес, днес ние хората очакваме да живеем докъм осемдесет, деветдесет години. Ако медицината напредва с тези темпове, като нищо ще доживеем и сто и

двайсет години. От друга страна, лично за себе си не бях сигурна дали ще доживея чак до осемдесет, деветдесет години, но така или иначе, щях да живея достатъчно дълго...

— Хмм! — покашля се Гавраил насърчително.

Опитах се да спечеля време, като изхлипах безшумно. Хората трябваше да си помислят, че не мога да проговоря, тъй като от вълнение съм се разплакала. Междувременно погледът ми се стрелна към вратата. Спомних си за „Абсолвентът“, в който Дъстин Хофман отвлече булката от църквата и се запитах дали Марк не е научил за моята сватба и дали не е тръгнал за Маленте и няма ли точно сега да се втурне през вратата и... Това, че в този миг мислех за Марк, определено не беше добър знак.

— Мари, сега е моментът, в който трябва да кажеш своето „Да“ — рече пастор Гавраил с лека нотка на нетърпение.

Сякаш не знаех това!

Свен адски нервно хапеше устни.

Сред множеството съзрях майка ми и се запитах: „Дали ако се омъжа за Свен няма да свърша като нея? Дали някой ден и аз няма да съобщя на дъщерите си по време на закуска: Съжалявам, Марайке и Мая, но вече от години не обичам баща ви?“.

— Мари, моля те да отговориш сега! — подкани ме Гавраил.

В цялата църква се чуваше само едно — къркоренето на корема ми.

— Мари... — каза умолително Свен. Полека-лека той започна да изпада в паника.

Мислех за сълзите на още неродените си дъщери. И изведнъж разбрах защо не желяех да имам деца от Свен.

Обичах го. Но не достатъчно, за да е за цял живот.

Какво би го наранило повече: ако сега кажа „Не“ или ако по-късно го напусна?

[1] Облечен с черковна мантия доброволен помощник при богослужение. — Бел.ред. ↑

[2] Древна арена за забавления в Рим. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 7

— Какво направих, какво направих? — ридаех аз, седнала на студения под на дамската тоалетна в църквата.

— Ами, каза „Не“ — отвърна Ката, която седеше до мен и едва смогваше да изхвърля в кошчето за боклук тоалетната хартия, с която си бършех очите и носа.

— Знам какво съм казала! — изстенах.

— И така беше правилно. Беше смело и достойно! — утешаваше ме Ката, докато продължаваше да ми размотава тоалетна хартия. — Малцина са толкова смели. На твое място повечето щяха да кажат „Да“ и така да направят огромна грешка. Окей, да кажем, че можеше да подбереш по-подходящ момент да му го сервираш...

— Тръгнаха ли си гостите? — попитах.

— Да. И сигурно децата ще останат до края на живота си травмирани на тема женитба — нежно се усмихна Ката.

— Как... как е Свен?

— Стои отвън пред вратата и иска да говори с теб.

Спрях да цивря. Свен чакаше пред вратата? Ако му обясня всичко, може би щеше да разбере, че така му спестявам много повече болка. Че иначе двамата щяхме да бъдем много нещастни. Да, сигурно щеше да го разбере въпреки всички неприятности, които му бях създала. Все пак той бе разбран човек.

— Пусни го да влезе — помолих Ката.

— Не мисля, че това е добра идея...

— Пусни го да влезе.

— Като казах „Не мисля, че това е добра идея“, всъщност имах предвид, че идеята е напълно откачена.

— Пусни го да влезе! — настоявах аз.

— Е, добре.

Ката се изправи и излезе. Надигнах се с изпомачканата ми рокля, отидох до огледалото и видях разплаканото си, с размазан грим лице.

Наплисках се със студена вода, при което гримът ми се размаза още повече.

Свен влезе в тоалетната, очите му бяха силно зачервени, най-вероятно и той беше плакал. Надявах се да ми прости. Той беше толкова разбран човек, със сигурност щеше да го направи.

— Свен... — подех аз и затърсих правилните думи, с които да залепя онова, което се беше случило.

— Знаеш ли какво, Мари? — прекъсна ме той.

— Какво...? — отговорих предпазливо.

— Отсега нататък сама ще си масажираш краката... ако изобщо успееш да ги достигнеш с твоето дебело шкембе!

Бях шокирана.

Свен изскочи от дамската тоалетна навън.

А Ката нежно ме прегърна:

— Изглежда не те е обичал такава, каквато си.

Идеше ми да не мръдна от дамската тоалетна на църквата през следващите няколко години, но пастор Гавраил беше против. Той ме помоли да си тръгна, като за моя изненада не каза нито една укорителна дума.

— В крайна сметка — каза Гавраил — в Библията никъде не пише, че на въпроса „Искаш ли?“ трябва да се отговори с „Да“.

Когато си тръгнах от църквата, погледът ми случайно попадна на една картина с Исус. Спомних си как в часа по конфирмация Гавраил ни беше разказал за Исус, който превърнал водата във вино, за да може да продължи сватбеното тържество. Хм, както е тръгнало, днешното парти не се нуждаеше от такъв гост.

Пред портата на църквата роднините и приятелите на Свен вече се бяха разотишли, което страшно ме облекчи, защото за части от секундата се бях изплашила, че съгласно добрия стар обичай ще ме замерят с камъни. Но там стоеше скупчено само моето малко семейство: мама, татко, Мими и Светлана, която навярно вече се питаше, в що за семейство щеше да я доведе лукавството ѝ.

Татко тъкмо засипваше мама с упреци:

— Ти си виновна за всичко. Заради теб тя не може да има нормална връзка.

Чух това и веднага ми се прииска да се върна в тоалетната.

Но мама ме видя и се втурна към мен:

— Миличка, ако имаш нужда да поговориш с някого...

О, Боже, само това ми липсваше: психотерапия при мама.

— Ако искаш, можеш направо да дойдеш в Хамбург с мен — предложи тя, но това беше по-скоро смесица от чувство за вина и професионалният рефлекс на психотерапевт, отколкото реална майчина обич.

Татко дойде при нас и ми предложи:

— Можеш да спиш и в старата си стая.

Макар и да бях оскърбила неговата Светлана, макар и още да ми беше сърдит, бях негова дъщеря и в дома му винаги щеше да има място за мен. Това беше хубаво.

И Михи искаше да ми помогне:

— При мен също можеш да пренощуваш. Имам хубави филми на ужасите, които ще те разсеят: „Резачка“, „Резачка 2“, „Булката, която не мина под венчило“.

Въпреки всичко се усмигнах. Михи винаги беше в състояние да ме разсмее, за разлика от Свен или Марк. Тъпото беше, че моите хормони не отдаваха дължимото на хумора.

— Иди да спиш при Михи — прошепна ми Ката, — и спи с него.

Не можех да повярвам, че ми предлага това и се изчервих, къде от гняв, къде от срам.

— Това ще те разсее. Пък и той от край време те харесва — допълни тя.

— Първо, не ме харесва от край време — изсъсках ѝ в отговор. — И второ, между Михи и мен съществува платоническа връзка.

— Мари — отвърна Ката, — Платон е бил абсолютен идиот.

При избора, който се очертаваше между филми на ужасите при Михи и терапевтични сеанси при мама, се спрях на предложението на татко. Малко по-късно влязох в някогашната си детска стая. Тя си беше все същата, т.е. ужасно тягостна. На стената висяха плакати на момчешки групи, членовете, на които вероятно днес са включени в програмите за безработни към бюро по труда. Освободих се от сватбената си рокля и се отпуснах по бельо — тъй като няхах други дрехи — върху старото ми легло. Дълбоко угнетена, вперих поглед в тавана, където се мъдреше голямо мокро петно — скелето на покрива беше счупено. Татко каза, че скоро ще го поправи, което беше много

мило, защото по всичко личеше, че ще остана в тази стая до края на живота си. То не ми се и излизаше навън, в този шантав свят.

Ката седна на пода и се облегна на леглото. Тя не говореше, а съвсем спокойно си рисуваше комиксите. След известно време погледнах какво е нарисувала.

— Сега цяла седмица ли твоите комикси ще се занимават с моята злополучна сватба? — попитах.

— Идните две седмици — усмихна се широко Ката.

— А докога изобщо смяташ да ги рисуваш?

— Докато пораснеш — отвърна с обич тя.

— Аз съм пораснала — запротестирах слабо.

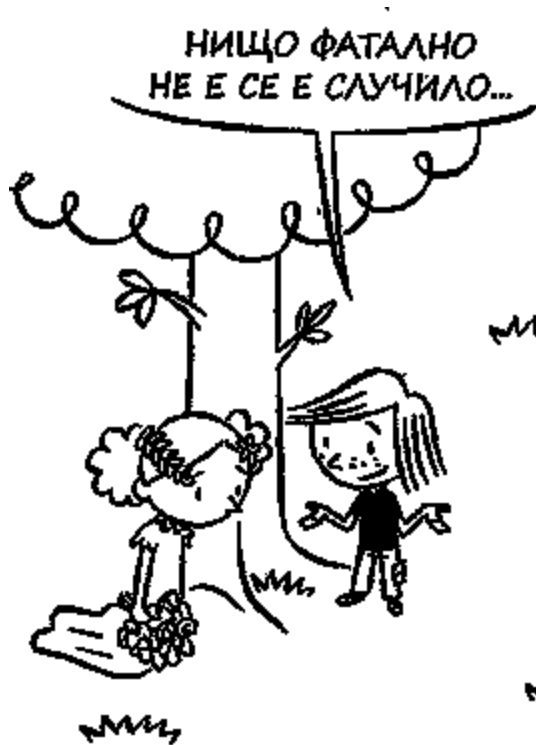
Ката само ме погледна съчувствено:

— Не си.

— Каза жената, която не иска да има никакви сериозни връзки повече — отвърнах засегнато. Откакто Лиза я беше изоставила в болницата, Ката имаше връзки само за по една нощ.

— Много по-мъдро е да се наслаждаваме на мига, вместо да се привързваме към неща и хора — обясни Ката с равнодушен тон.

Това нейно изказване за пореден път ми даде да разбера, че дълбоко в сърцето си тя беше изгубила всякакви илюзии, що се касае до любовта. И всякаква надежда. Сега бях на път да се съглася с нея.

— Би ли ме оставила сама? — помолих я след кратко мълчание.

— А в състояние ли си да останеш сама? — попита тя предпазливо.

— Няма проблем — уверих я смело.

Сестра ми лепна една целувка на челото ми, затвори скицника си и излезе. Аз извадих хартия и молив от старото си бюро и седнах на леглото, за да съставя списък на положителните и отрицателните неща в живота ми. Някога моята психотерапевтка ми беше препоръчала в кризисни ситуации да си припомням, че животът ми не е толкова лош, колкото си мисля.

ОТРИЦАТЕЛНИТЕ НЕЩА В ЖИВОТА МИ

1) Прецаках една сватба, защото чувствата, които имах към мъжа, за когото смятах да се омъжа, не бяха достатъчно силни.

2) А имах силни чувства към един мъж, който ми изневери с някаква пикла, носеща дрехи 34-ти размер.

3) Когато носех дрехи 34-ти размер, бях на тринайсет години.

4) Имам професия, която мразя повече, отколкото средностатистическият палестинец евреите.

5) А и нямам никаква перспектива за друга работа.

6) Освен това нямам никакви приятели.

7) И сигурно половината Маленте ме мрази за това, което причиних на Свен.

8) Отново нощувам в детската си стая.

9) На 35 години съм.

10) Излиза, че Ката има право: наистина не съм пораснала.

Нищо друго не ми хрумваше. Само десет отрицателни точки. Все пак, не е като да са цяла дузина. Не е зле. Но пък обхващат фактически всички съществени точки в моя живот: любов, професия, приятели, характер.

Но не всичко беше загубено, все пак още не бях съставила списъка с положителните неща!

ПОЛОЖИТЕЛНИ НЕЩА В ЖИВОТА МИ

1) Имам сестра като Ката.

Трябваше ми доста време, докато се сетя друго положително нещо.

2) По-зле не може да бъде.

В този момент чух баща ми да стене в спалнята, намираща се под мен.

И Светлана да вика:

— Да! Да! Не спирай!

Тогава задрасках точка две от списъка.

ГЛАВА 8

МЕЖДУВРЕМЕННО

За любовта някои хора жертват брака си, други професията си, трети пък нервите си. Но в сравнение с пастор Гавраил, тези хора бяха само хленчещи жертви аматьори. Преди трийсет години той пожертва не само своето досегашно съществуване, но и такива незабележими неща, като крилата си и своята безсмъртност. И всичко това, защото като ангел се беше влюбил в една смъртна. Това не беше прецедент сред ангелите, но Гавраил никога не бе допускал, че ще му се случи нещо такова. Той беше някогашен ангел. Някогашният ангел Гавраил! Предводителят на всички ангели! Онзи, който бе съобщил на Мария, че очаква дете.

Но веднъж той видя на земята една млада жена, която го докосна дълбоко в сърцето (образно казано, понеже ангелите нямат органи). И не само това, когато той я видя, искрено се зарадва, че няма органи, защото от силното вълнение сигурно щяха да се разбъркат в тялото му.

Още първия път, когато видя това същество, Гавраил беше загубен. А не е като да не беше виждал куп красиви жени по време на своето безсмъртно съществуване: Клеопатра, Мария Магдалена, загадъчното девойче, което бе нарисувал Леонардо да Винчи... А и колко много смели жени беше срещал Гавраил, Жана д'Арк например, въпреки че имаше нещо дразнещо в нейната войнственост.

За разлика от тях, дамата, в която той се влюби, беше съвсем обикновена. Една от хилядите, дори милионите като нея. Той не можеше да си обясни защо точно тази жена толкова го омагьоса, защо внезапно му се прииска да прави разни глупави неща, като например, часове наред да гали косите ѝ. А, любовта има това невероятно откачено свойство да бъде необяснима. Дори и за ангелите.

Дълго се бореше Гавраил със своите чувства, ала накрая се помоли на Господ да го превърне в човек, за да може да се ожени за тази жена. Господ го чу, Гавраил загуби своите крила, слезе като смъртен на земята и се опита да спечели сърцето на своята любима. Напразно, защото тя не го обичаше.

Да им се не види и загубените хора с тяхната свободна воля!

Вместо това толкова обичаната от него жена се омъжи за друг. И тя имаше от този мъж две деца. Ката и Мари.

В утрото след провалената сватба на Мари, Гавраил се появи ненадейно пред вратата на жилището в Хамбург на майката на Мари, с която беше поддържал контакт през всичките тези години. Тя не знаеше за неговата любов. Не знаеше и това, че Гавраил е бил ангел. Господ беше забранил на него и на всички останали треста ангели, които през хилядолетията заради любов са били превръщани в хора (сред които впрочем и Андрей Херувим), да споменават за своя произход.

— Чела ли си откровението на Йоан в Библията, Силвия? — попита настойчиво Гавраил.

— Да, то е странно, някак не се връзва с останалото — отвърна Силвия, майката на Мари.

— Повечето хора не познават откровението — сонна се Гавраил. — А то представлява последните двацет и две глави от Библията.

— Повечето хора едва ли четат Библията до края — подсмихна се Силвия.

— Но е важно да бъде прочетена докрай! — настояваше Гавраил. Дразнеше се, че на по-голямата част от Светото писание се гледа като на бюфет и всеки си взема оттам каквото пасва на мирогледа му. Когато той самият ходеше в някой бюфет, винаги опитваше от всички ястия! Поне така правеше преди, но напоследък все по-често го мъчеха киселини в стомаха. Това, да бъдеш смъртен, определено си имаше недостатъци!

— Но само си помисли — усмихна се майката на Мари — в тази част на Библията се говори, че ще има финална битка между доброто и злото. Прилича на непубликуван откъс от „Властелинът на пръстените“.

— Това не е „Властелинът на пръстените“ -протестираше Гавраил.

— Не е, но много прилича: Сатаната изпраща трима апокалиптични ездачи на земята...

— Четирима ездачи! — поправи я Гавраил. — Война, Глад, Болест и Смърт.

— И Исус отново тръгва по земята и побеждава сатаната и неговите екзалтирани ездачи — каза подигравателно Силвия.

— Да, точно това ще се случи — настояваше Гавраил.

— И после двамата, Исус и Бог, ще си направят небесно царство на земята — не спираше да се усмихва Силвия.

— Така и ще стане!

— Звучи така, сякаш този Йоан, който е написал това в Библията, е отглеждал канабис като странично занимание.

Гавраил изпита смъртен страх, че неговата любима не приема Библията на сериозно и заключи:

— Не всеки човек ще бъде приет от Исус в небесното царство.

— О, мога ли сега, на стари години, да стана вярваща?

Загрижеността на Гавраил към нея ѝ се стори някак сладка.

— Да! По дяволите! — извика Гавраил.

Това негово избухване я обърка:

— За първи път те чувам да ругаеш.

— Всички неверници ще бъдат наказани — заяви Гавраил, но вече съвсем тихо и загрижено.

— Затова ние неверниците имаме по-добър живот тук и сега, защото не се оставяме да ни сплашат такива ужасяващи библейски текстове — възрази тя.

После Силвия погледна часовника си, трябваше да отиде в кабинета си, защото имаше приеман час. Но Гавраил беше толкова сладък, като се вълнуваше така. Защо едва сега го забелязваше? Много просто, защото нейният бивш съпруг си имаше младо белоруско зайче и тя внезапно беше изпитала страх, че ще остарее сама. Това ѝ подсказваше нейното аналитично съзнание на психолог. Но то ѝ подсказваше и че беше напълно нормално да реагира така на новата любов на бившия си мъж. И че човек трябва да изживее това, което го кара да се чувства добре.

Затова на раздяла, тя накрая каза на Гавраил:

— Ще дойда да те видя тази вечер.

Тя го целуна приятелски по бузата. После с бодра стъпка заслиза по стълбите.

Гавраил сложи ръка на бузата си: значи такава било усещането да си целунат от нея. Сега още по-малко от преди искаше да я загуби. Но не му оставаше много време, за да спаси голямата си любов. Исус отново бродеше по земята.

ГЛАВА 9

Когато се събудих в моята детска стая, вече няха никакви колебания: Аз бях само едно:

*жена на възраст трийсет
и отгоре
венчило на хартия няма,
от енергия — дори и помен;
тя сама не се цени,
нито е пораснала дори;
о, това си е едно животно!*

Вяло и измъчено се отпуснах в леглото си. Чувствах се жалка като куче. Нощта беше ужасна, а сега се очертаваше един дъждовен ден. Вместо да съм на меден месец и да седя в самолета за Форментера^[1], а стюардесата да ми сервира сандвичи, аз лежах в своята детска стая, гледах втренчено все по-нарастващото от дъжда петно на тавана и се питах дали не е настъпил най-подходящият момент да стана алкохоличка.

Отместих поглед от мокрото петно, огледах помещението и открих старата си стереоуредба. Винаги когато като тийнейджърка имах любовни терзания, слушах „*I will survive*“ и танцувах из стаята като кенгуру в екстаз.

В следващите четири минути бивах тотално нахъсана, но после отново се затварях в себе си и се питах дали наистина ще го преживея. После, потейки се, пусках „*I am what I am*“, но и тя не ми помагаше особено, тъй като на тази песен все си задавах въпроса: „*Какво всъщност съм аз?*“

Днес нямаше да се питам това, защото си знаех много добре: аз съм ж.и.в.о.т.н.о. И бях сигурна, че този път нямаше да преживея всичко, освен ако не станеше чудо.

Сключих ръце и се помолих на Бог за следното: „Мили Боже, моля те, моля те, направи така, че отново всичко да бъде наред. Някак си. Без значение как. Важното е отново всичко да се оправи. Ако направиш това, някоя неделя ще отида и на църква. Наистина. Обещавам. Не ме интересува колко са скучни проповедите. Няма и да се прозявам и никога повече няма да се замислям за Исус... Искам да кажа, разбира се, ще си мисля за Исус, но не по начина, по който го правех вчера. И ще дарявам една десета, — или както казваш ти, десятък, от моя месечен доход за добра кауза... или хайде да бъде двадесятък, иначе ще ми дойде малко нанагорно. От друга страна, ако много държиш, мога да дарявам и петна десятък, става нали, хем така ще мога да си позволя и кола... окей, окей, при това положение, пак се връщаме на варианта с десятъка! Важното е да не се чувствам толкова окаяно като сега. Това ми е по-ценно от всички пари на света. На кого му е притрябвала кола? Само да замърсява въздуха. Какво ще кажеш за тази сделка? Аз да стана набожна и безкористна и няма да допринасям за отделянето на бог, а ти да направиш така, че отново да се почувствам добре? Ако си съгласен, дай ми знак... или чакай не, не, не! Ще направим друго: ако си съгласен, просто НЕ ми давай знак!“

Млъкнах за миг. Ако сега не получех знак, което не беше съвсем невероятно и следователно беше, според мен, доста хитро като предложение от моя страна, значи всичко щеше да се оправи отново. Можех да бъда щастлива, дори и в замяна на това да имах по-малко пари, да нямах кола и да трябваше да прекарвам неделите си в църквата.

Така се надявах Господ да не ми даде никакъв знак.

В този миг прогизналата от дъжда мазилка на тавана падна право върху лицето ми. Скочих веднага на крака, избърсах си лицето и изплюх прахообразния хоросан. Ако наистина имаше Бог, то това бе неговият знак. А това означаваше, че той не приема моята страхотна сделка. Замислих се как мога да подобря офертата си. Все пак Господ не можеше да иска от мен да стана монахиня. От друга страна, ако продължаваше така, май никога вече нямаше да правя секс, а монахините току-виж се оказали много забавни, във всеки случай винаги са такива във филмите и книгите — в началото винаги гледат строго, но после се оказват мъдри и със страхотно чувство за хумор... А може и някой свещеник да се отбие, ей така, на гости, по време на

брането на ябълки, някой като Матю Маккуин... някой със също толкова разбито сърце като моето, може в Ирландия жена му по невнимание да е паднала от някоя скала в морето... държейки тяхното бебе в ръце... и той никога повече да не може да изпита любов, което, разбира се, светкавично ще се промени, когато съзре мен...

В този момент на вратата се почука.

— Кой е? — попитах колебливо.

— Аз съм — отвърна татко малко строго. Наистина той ме беше приел, но ние продължавахме да сме сърдити един на друг.

— Какво... какво искаш? — попитах. Последното, от което се нуждаех в момента, беше да се карам с баща ми, просто няхах сили за това.

— Доведох дърводелец, който иска да погледне скелето на покрива.

Погледнах към мазилката на пода, още усещах хоросана в устата ми и си помислих: „Този проклет дърводелец можеше спокойно да дойде един ден по-рано.“

— Той трябва да мине през капандурата в стаята ти — извика татко.

Лицето ми беше напращено и разплакано, и аз се чувствах нещастна като куче. Никой не биваше да ме вижда така. Но от друга страна сега почти цяло Маленте имаше лошо мнение за мен, така че ми беше напълно все едно какво впечатление ще направя на някакъв дърводелец. И ако трябваше да прекарам остатъка от живота си в тази стая, то може би щеше да е в мой интерес таванът да не пада върху главата ми.

— Един момент — извиках на баща ми. — Само да облека нещо.

Не стига, дете щеше да се види лицето ми, напудрено с хоросан, ами сега и по бельо да се изтипосам.

Аз, разбира се, няхах дрехи тук — те все още бяха в жилището, което делях със Свен, — но в тийнейджърския ми гардероб все трябва да беше останало нещо. Отворих го и намерих пуловери и джинси. Облякох един стар норвежки пуловер и в него заприличах на норвежка наденичка с открит пъп. В панталоните също не можах да се пъхна. Не можах да ги вдигна и до хълбоците. Сигурно с всяко десетилетие от живота си бях нараствала с една обиколка.

— Мари, колко още да чакаме? — извика татко нетърпеливо.

Трескаво размишлявах. В дрехите на Ката също няма да се побера, както и в тези на Светлана, така че нямаше нужда да я питам.

— Мари! — нервничеше баща ми.

Е, няхах кой знае какъв избор. Отново се напъхах в булчинската си рокля. С това напрашено лице в нея приличах на призрак, само оставаше да понеса главата си под мишница — което всъщност ми се и искаше.

Отворих вратата. При вида ми в първия момент татко се обърка, но после каза:

— Много се моташ.

После прикани с жест стоящия отвън да влезе:

— Мари, мога ли да ти представя Йешуа? Той ще бъде така любезен да ни ремонтира скелето на покрива.

Един мъж, среден на ръст, с дънки, риза и велурени боти пристъпи напред. Имаше малко южняшки тен, дълга, леко чуплива коса и оформена брада. С направшените си очи долових за една десета от секундата, че мъничко приличаше на единия от „Би Джийс“.

[1] Остров в Испания. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 10

— Йешуа, това е дъщеря ми Мари — представи ме баща ми и допълни: — Невинаги се разхожда в този вид.

Тъмнокафявите очи на дърводелеца изглеждаха напълно сериозни, сякаш за него гледки като тази бяха нещо съвсем обичайно. Когато погледнах тези изумително благи очи, съвсем се обърках.

— Добър ден, Мари — каза той с невероятно дълбок глас, който още повече ме смути. С тези думи той пое ръката ми за поздрав. Имаше здраво ръкостискане. И колкото и странно да беше, това ръкостискане ми създаде чувство за защитеност.

— Рдвмсд... — запелтечих. Не бях в състояние да кажа нещо смислено.

— Радвам се да се запозная с теб — каза той сериозно. Но с какъв тембър само!

— Рдцввмс... — отвърнах.

— Само ще погледна покрива ви — обясни той.

А аз изфъфлих някакво съгласие:

— Млзпв.

Той пусна ръката ми и изведнъж се почувствах още по-неуверена. Исках отново да хване ръката ми. Веднага!

Но Йешуа отвори с някакъв прът капандурата, издърпа стълбата и се заизкачва нагоре. Движенията му бяха едновременно пъргави и елегантни, а аз се улових, че съм се втренчила в задника му. Едва когато дърводелецът стъпи на покрива, мисълта ми започна да се избистря. Оставих страхотния задник да си бъде страхотен задник, втурнах се навън от стаята и почуках на вратата на някогашната детска стая на Ката. Сестра ми отвори, тя беше по бельо и се прозяваше като алигатор във фаза „Тъкмо смилам един пигмей.“

— Можеш ли да ми донесеш дрехите? — попитах.

— Да отида при Свен вместо теб?

— Ако аз самата отида, като нищо може да се стигне до убийство поради битов скандал.

— Какъвто беше ядосан вчера, като нищо може да стане... — съгласи се с мен Ката.

Тя се прозя още веднъж, протегна се и изведнъж спря на средата на движението си. Главата ѝ силно я заболя и аз почувствах, как страхът пронизва цялото ми тяло.

Ката видя, че се паникьосвам и започна да ме успокоява:

— Нямам рецидив. Просто вчера попрекавих с някакво лошо червено вино.

От облекчение понечих да я целуна, но тя вдигна протестиращо ръце:

— Иди да се измиеш, преди да целуваш някого.

След като си взех душ, поседях в кухнята пред чаша кафе. Сама. Татко беше отишъл със Светлана на едnodневна екскурзия. Трескаво се опитвах да прогоня от съзнанието си мисълта, че тази жена може да стане новата ми майка. Когато най-накрая успях, се замислих за собствения си провален живот. Какво се казва винаги в такива случаи? Човек се учи от грешките си. Щеше да бъде смешно, ако не мога да използвам тези грешки, за да насоча съдбата си в ново, щастливо русло. Така де!

Но какво би станало, ако не се справех? Ако завинаги си остана такава нещастница и неудачница, каквато съм сега?

Май беше по-добре да мисля за Светлана.

Но още по-добре би било да мисля за този Йешуа.

Той имаше някакво невероятно излъчване. И тези очи, този глас. Обзалагам се, че само ако поиска, този дърводелец би могъл да вдъхнови много хора за някое добро дело, като например за... топлоизолация.

Какво, какво каза той? Че се радва да се запознае с мен. Прозвуча ми искрено. При това, дори не се втренчи в гърдите ми, както правят повечето други мъже, когато казват нещо такова.

Той ме заговори на „ти“, без да поиска съгласието ми. Но може би това се обяснява с факта, че идва от юг. От Италия или от там някъде. Може да има и къща в Тоскана, която сам си е строил... гол до кръста...

Но защо тогава е тук? Да не би да е имал проблеми в родината си? Може би проблеми с работата?

Опа, учудващо много мислене посветих на човек, чул от мен досега само няколко изръмжавания.

Най-накрая потокът ми от мисли бе прекъснат от Ката, която се връщаше от Свен с два куфара, пълни с дрехи.

— Как е той? — попитах.

— Изглежда като теб.

— Като току-що сдъвкан?

— Именно.

Чувствах се ужасно виновна, досега никога не бях правила някой мъж толкова нещастен. Обикновено мъжете правеха мен нещастна. Въздъгнах и попитах Ката:

— Наистина ли трябва да заминеш днес?

Толкова много исках тя да постои още при мен.

— По-добре да поостана още при теб, докато се пооправиш.

— Цели сто години? — попитах тъжно.

— Колкото е нужно — усмихна се широко тя.

Прегърнах я.

— Ще ме смачкаш — изохка Ката, а аз отвърнах с обич:

— Ами аз това искам!

Когато след пет минути спрях да я прегръщам, се преоблякох и бях щастлива, че най-после мога отново да нося джинси и пуловер. Двете тръгнахме да се изкачваме към стаята на Ката с намерението просто да си правим нещата, които в този момент ни бяха най-интересни: тя щеше да рисува, а аз щях угнетено да се самосъжалявам.

Но когато минахме покрай моята стая, чух как Йешуа пее на покрива на непознат за мен език. Не беше италиански. С неговия дълбок, наистина вълнуващ глас сигурно щеше да развълнува хората дори ако пееше нещо като: „Отде дойдохте вий, кажете? Моля ви, от къщата на смърфовете!“

Казах на Ката, че трябва само да си взема нещо и после ще я настигна. След което влязох в стаята си и се покатерих по стълбата, водеща към люка на покрива и стъпих на пода на мансардата. Йешуа тъкмо беше извадил един неуплътнен прозорец от рамката му и го

слагаше настрана. Той се бе вгълбил в тази дейност по един особено спокоен начин. Явно беше от хората, които по време на работа забравят за всичко друго.

Когато ме забеляза, Йешуа спря да пее. Бях любопитна да узная коя беше песента и попитах:

— Кббтпп?

Така и не можах да продължа. Погледнах трескаво към пода, съвзех се и опитах отново:

— Какво... пеехте... преди малко?

— Един псалм за радостта от работата.

— Ах... окей — отговорих объркано. Що се отнася до мен, изключително рядко употребявах думите „радост“ и „работа“ в едно изречение. За „псалм“ пък да не говорим.

— А на какъв език беше тя? — сега можех да го погледна и дори да съставя горе-долу правилно изречение. Номерът беше да не гледам в дълбоките му, тъмни очи.

— Иврит — отвърна Йешуа.

— Това ли е майчиният ви език?

— Да, произхождам от земите на днешна Палестина.

Палестина. Не е толкова вълнуващо като Тоскана.

Дали Йешуа не беше беглец?

— Защо вече не живеете там? — попитах го.

— Времето ми там изтече — отвърна Йешуа като някой, който е приел напълно и изцяло хода на нещата. Изглеждаше вътрешно спокоен. Но пък невероятно сериозен. Прекалено сериозен! Запитах се колко ли е хубаво да видиш този мъж да се смее от сърце.

— Искате ли тази вечер да излезем заедно да хапнем? — попитах.

Йешуа беше шокиран. Но не и наполовина толкова шокиран, колкото аз от това, което току-що бях казала. Нямах и двайсет часа, откакто стоях със Свен пред олтара и вече бях готова да си уредя среща с някакъв тип, само и само за да го видя как се смее!

— Какво? — попита Йешуа.

— Нмнннщц — отвърнах.

Започнах панически да обмислям дали да не се въртна назад и да избягам, но реших да давам напред и направих мизерен опит да бъда остроумна:

— Сигурно има някакъв псалм и за яденето.

Той ме погледна още по-изумено. Господи, колко неловко!

И двамата мълчахме и се опитах да прочета по лицето на дърводелеца дали иска да си уредим среща или ме мисли за досадна крава, която разбира от псалми толкова, колкото и от експериментална ядрена физика.

Но беше невъзможно да се прочете каквото и да е по лицето му, тъй като то бе по-различно от всяко друго. И то не само заради брадата.

Отново забих поглед в земята и тъкмо когато понечих да изтърся едно „Забравете“, той отговори:

— Има много псалми, в които се говори за хляб и храна.

Погледнах го отново и той рече:

— За мен ще бъде удоволствие да се храня заедно с теб, Мари.

При което за първи път ми се усмихна. Беше само лека усмивка. Е, силно казано усмивка. Но както и да я наречем, беше божествена.

С тази усмивка можеше да ме убеди цял един куп други неща, не само за топлоизолация.

ГЛАВА 11

— Боже мой, как можах да го поканя на среща? — завайках се, когато отново бях горе-долу на себе си. Стоях пред огледалото в банята и се опитвах, преди да изляза на вечеря така да разкрася с грим подпухналото си от всичките тези резове лице, че то да спре да изглежда като Ню Орлиънс след урагана Катрина.

— Та този дърводелец изобщо не е мой тип — обяснявах аз на Ката. — Той има брада. А аз изобщо не харесвам бради.

— Преди ги намираше за готини — усмихна се Ката дяволито.

— Тогава бях на шест.

Ката се усмихна още по-широко, докато ми нанасяше сенки на клепачите.

— Пък и не е само това — казах-. — Йешуа е от Палестина. И пее псалми.

— Нещо те тревожи, май. Ще ми кажеш ли накъде биеш? — попита Ката.

— Може би Йешуа е откачен религиозен фанатик? Може да се окаже от онези типове, които взимат уроци по летене, но не се интересуват от излитането и приземяването, а от сблъскването с небостъргачи.

— Чудесно, колко си разкрепостена и без предразсъдъци — изкоментира Ката.

Замислих се дали трябваше да се срамувам заради своите предразсъдъци, но стигнах до извода, че по-скоро не трябва. Имах си достатъчно материал за срамуване, така че нямах никакъв свободен капацитет, за да трупам още.

— Брадата и уроците по летене са само предлог — отбеляза Ката — ти все още се чувстваш виновна заради Свен.

— Не е редно в такъв момент да си уговарям среща — признах си.

— Какво нередно има в това да се позабавляваш? — осведоми се Ката.

— Как мога да се забавлявам ден след сватбата на ужасите?

— Много просто, ще ти стане забавно, когато дърводелецът ти покаже своя инструмент...

Пронизах я с поглед, тя млъкна и не заговори повече за инструменти.

Отново обърнах глава към огледалото и разбрах, че гримът не може да направи чудеса от лицето, на което е нанесен.

— Отказвам се — заявих.

— И какво ще правиш при това положение? — попита Ката.

— Ще размишлявам върху живота си...

— Е, това вече звучи като истинско забавление.

Беше права. Щях отново да лежа в леглото си и да размишлявам за това, как трябва да си търся ново жилище, но как нямам пари за депозита и за наемане на брокер, защото вече бях изтеглила солиден кредит за едно сватбено тържество, което бях провалила. В крайна сметка всичко се свеждаше до следното: трябваше още известно време да живея при татко и да продължа да слушам как Светлана крещи: „Да! Да!“ и то в такъв честотен обхват, че дори кучетата губят ума и дума.

Ката буквално прочете мислите ми и каза нещо много убедително:

— Иди на срещата. Където и да си, все е по-добре, отколкото да изпаднеш в депресия.

Срещата ми с Йешуа беше в „При Джовани“, италиански ресторант, който имаше много предимства: беше идилично разположен край езерото, храната беше много добра, а навремето Джовани бе отнел приятелката на Свен и сега имаше четири деца от нея. И поради това Свен беше обявил завинаги бойкот на ресторанта. Значи, със сигурност нямаше как да ме види с Йешуа и така щяхме да избегнем перспективата утре „Малентски куриер“ да излезе с челно заглавие „Саморазправа край езерото“.

Джовани ме настани на една маса с изглед към езерото. Тъкмо седнах и Йешуа се появи. Беше облечен с абсолютно същите дрехи, с които работеше, но за мое учудване те изобщо не изглеждаха опърпани.

— Добър вечер, Мари — поздрави ме той, при което се усмихна. Имаше наистина невероятна усмивка. Дали не избелваше зъбите си?

— Добър вечер, Йешуа — отвърнах на поздрава аз, а той седна до мен. Очаквах да поведе нещо като разговор. Но той не каза нищо, просто изглеждаше доволен от това, да си гледа към езерото и да се наслаждава на слънчевите лъчи по лицето си. Значи трябваше аз да се опитам да сложа началото на разговора.

— От колко време си в Маленте?

— Вчера пристигнах.

Странно.

— И веднага получи поръчка да оправиш нашия покрив? — попитах объркано.

— Гавраил знаеше, че баща ти има нужда от дърводелец.

— Гавраил? Пастор Гавраил?

— В момента съм се настанил в неговата пристройка за гости.

О, Боже, дано Гавраил да не му е разказал каква откачалка съм.

— Отдавна ли познаваш Гавраил? — попитах, за да разбера дали пастор Гавраил го е информирал за вчерашната ми изцепка в църквата. — Имам предвид, познавате ли се дотам, че да сте си приказвали?

Йешуа отвърна:

— Гавраил познаваше майка ми. Навремето той ѝ съобщил, че ще се родя.

Това беше изключително объркващо. Да не би Гавраил да е държал в ръцете си теста за бременност на майката на Йешуа? И ако е така, защо? Той не е бил гинеколог. Още по-малко пък в Палестина. Да не би Гавраил да е имал нещо с майка му?

Но всички тези въпроси бяха твърде недискретни, за да бъдат обсъждани на първа среща, даже и на седемнайсети. Ето защо попитах съвсем друго:

— А кога напусна Палестина?

— Преди близо две хиляди години.

При този отговор Йешуа не се усмихна. Или имаше най-изкривеното чувство за хумор на света, или наистина взимаше уроци по летене.

— И къде си живял през тези две хиляди години? — опитах се да вляза в тона на шегата му, без да съм сто процента сигурна, че той наистина се шегува.

— На небето — отвърна той без грам ирония.

— Не говориш сериозно.

— Напротив, съвсем сериозен съм — отговори той.

А аз си помислих: „По дяволите, значи са уроци по летене.“

Опитах се да се успокоя. Разбира се, че Йешуа си беше съвсем нормален тип, който от известно време живее в Германия, иначе нямаше да владее така добре езика. Само дето имаше малко странно чувство за хумор, може би остроумието му просто се „губеше в превода“.

Зачакахме да ни донесат менютата, мълчахме и продължавахме да гледаме езерото. Йешуа не понечи да наруши мълчанието. Аз също. За забавление и дума не можеше да става.

Но какво очаквах аз? Как можехме да сме на една и съща вълна? Бяхме твърде различни. Той беше набожен. Аз депресирана.

Идеята да излезем беше откачена. Замислих се дали просто да не стана и да си тръгна, да му кажа, че просто е станало недоразумение. Още не беше късно да си отида вкъщи, да се сгуша под завивките и да се измъчвам с въпроса как да направя така, че отново да живея щастливо, без да прибегвам до медикаментозно психолечение.

Йешуа вероятно прочете по лицето ми, че съм притеснена и каза нещо странно:

— Там има птица.

Но не това беше странното.

— Тя не жъне, не сее и въпреки това не се тревожи.

Аз гледах птицата, славея, ако трябва да сме точни, и си мислех, че той не се тревожи и за това, дали ще си намери спътник в живота. Може би само за това, дали по пътя към юг няма да бъде изяден от някой италианец като деликатес.

— И хората не би трябвало да се тревожат за нищо — продължи Йешуа. — Нима с всички тези тревоги някой може да удължи живота си дори с една частица време?

Тук човекът беше прав, макар че малко ми звучеше като някой, който е чел твърде много книги от Дейл Карнеги и Луиз Хей^[1].

— Не се безпокой за утре, защото утрешният ден сам ще се погрижи за себе си — каза Йешуа.

Това беше просто казано. Но пък хубаво. И щом го казва мъж с такава харизма, такъв глас и такива очи, значи трябва и да му се вярва.

За първи път след моето „Не“ пред олтара по време на венчавката отново усетих мъничко надежда.

Реших на първо време да остана и да дам на срещата ни шанс докато си изядем пиците. Джовани донесе менюто и Йешуа дълго се чудеше какво да прави с него. Дори се наложи да му обясня какво е това пица. Най-накрая той реши да си поръча вегетарианска.

— Да се яде едновременно месо и сирене не е кашер^[2] — обясни избора си той.

— Не е кашер? И мюсюлманите ли казват така? — попитах.

— Аз не съм мюсюлманин, а евреин.

„Евреин от Палестина, какво ли няма по света“, помислих си и се зарадвах, защото евреите нямат навика да забиват самолети в небостъргачи. Но веднага след това се запитах дали пък не е някой от онези откачени еврейски заселници. Но ако беше откачен еврейски заселник, не трябваше ли да има от онези завити къдрици? Как всъщност си правят тези къдрици, с маша ли?

— А ти? — прекъсна Йешуа полета на мисълта ми в еврейско ортодоксалния коафьорски занаят.

— А-аа... какво? — попитах.

— В кой Бог вярваш ти?

— Ами, ааа... аз съм християнка — отвърнах.

Йешуа май се усмихна. Представа нямах какво му е смешното на това. Да не би все пак Гавраил да му е разказал нещо за мен?

— Извинявай — каза той. — Но тепърва трябва да свикна с думата „християнин“ като обозначение за вярващ.

Сега вече Йешуа се засмя. Съвсем мъничко и не високо. Но този добродушен смях беше напълно достатъчен, за да ме накара да се почувствам страшно приятно.

В следващите минути най-после се разприказвахме. Попитах го къде е усвоил своя занаят, а той ми обясни, че неговият пастрок го е научил на всичко.

Пастрок? Да не би и той като мен да беше невротично дете на разведени родители? Дано да не е!

Джовани сервира и на Йешуа пицата и салатата така му се усладиха, сякаш наистина за първи път хапва нещо от две хиляди години насам. Дори от червеното вино беше във възторг:

— Толкова ми липсваше!

У дърводелеца бавно започна да се прокрадва нещо като наслада от живота. Ние бърбехме все по-оживено и аз му казах:

— Като дете намирах бради като твоята за готини. Дори и аз исках да имам такава!

Йешуа отново избухна в смях.

— И знаеш ли как реагира майка ми на това? — попитах аз.

— Разкажи ми — подкани ме весело той.

— Тя каза: „Една такава брада е гробище за остатъци от храната.“

Сега Йешуа се засмя високо — явно беше добре запознат с проблема.

Беше готин смях.

Толкова сърдечен.

Толкова освободен.

— Така не съм се смял от цяла вечност — заяви той.

След като помисли малко произнесе от дъното на душата си.

— Най-много ми липсваше смехът.

А на мен никога досега не ми беше доставяло по-голяма радост да разсмивам някого.

Да, този мъж беше странен, чужд, необикновен — но наистина, казвам ви, в същото време направо омагьосващ.

[1] Автори на книги за позитивно мислене. — Бел ред. ↑

[2] На иврит буквално означава „подходящ, удобен“. Използва се за храна, приготвена в съответствие с еврейските религиозни изисквания. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 12

Исках да науча още за Йешуа и реших, че срещата трябва да премине едно ниво по-нагоре. Нивото, на което се осведомяваме дали седящият отсреща си има приятелка. И ако се окаже, че няма, питаме дали има бивша, по която все още да тъгува.

— Кой те караше, преди да се смееш така? — попитах.

— Една страхотна жена — отвърна той.

Това, че в живота му е имало страхотна жена, ме жегна повече, отколкото би трябвало.

— Какво... какво стана с нея?

— Тя умря.

О, Боже мой! Ако имах някакви намерения спрямо него — какъвто, разбира се, не беше случаят, но пък не беше изключено един ден да се появят такива, — тогава трябваше да се съревновавам с една мъртва. Това щеше да е във висша степен неприятно, и то не само заради мириса на разложено.

Ето защо реших никога да не се домогвам до Йешуа.

Но щом видях тъжните му очи, забравих, че „няма никога да се домогвам“ до него и ми се прииска да го утеша в обятията си.

Той имаше вид на човек, който никога не е бил прегръщан.

— Името и беше почти като твоето — поясни Йешуа с меланхоличен поглед.

— Холцман? — попитах.

— Мария.

Боже, колко съм тъпа!

— Мария умееше така духовито да се шегува с равините — оживи се той.

— Равините? — изломотих объркано.

— И с римляните.

— Римляните?!?

— И фарисеите.

Окей, помислих си и се опитах да не мисля за разхлопани дъски.

— Макар че, разбира се, с фарисеите шега не бива — допълни Йешуа.

— Да... амм... много ясно — отвърнах, пелтечейки. — Фарисеите са... изобщо не са забавни.

Йешуа гледаше към езерото, мълчеше, най-вероятно мислеше за своята бивша и после каза:

— Скоро ще я видя отново.

Това беше малко нелепо изказване.

— Когато небесното царство настъпи на земята — допълни Йешуа.

Небесното царство? В мозъка ми светна червена предупредителна лампа! Капитан Кърк седеше на мостика на главния мозък и викаше по интеркома:

— Скоти, трябва да се омитаме оттук! Веднага ни изведи!

Скоти отговори от машинното отделение в мозъчния ствол:

— Не става, капитане.

— Защо, какво има?

— Още не сме си платили пицата.

— След колко време се очаква Джовани да донесе сметката? — реवेशе Кърк, като надвикваше все по-засилващата се алармена сирена.

— Най-малко десет минути. Хайде осем да са, ако извикаме: „Ехо, побързайте, ако обичате, искаме да платим!“ — дойде отговор от машинното отделение.

— Нямаме никакви осем минути, той ни говори за небесното царство!

— Значи сме загубени, капитане!

Тъй като не можех да се омета, имаше само една алтернатива. Трябваше да сменя темата. Трескаво затърсих изход от този разговор и най-накрая намерих:

— О, гледай, Йешуа, там някой пикае в храстите.

Да си призная, съществуват къде-къде по-елегантни начини за смяна на темата.

И все пак, на брега на езерото в трънливите храсти пикаеше един бездомник. Да, дори в едно такова идилично градче, каквото бе Маленте, имаше безработни, живеещи от социална помощ, както и хора, които оживено разговаряха с уличните стълбове по пешеходната зона.

— Този мъж е просяк — установи Йешуа.

— Да, сигурно е така — отвърнах.

— Трябва да споделим хляба си с него.

— Какво? — извиках изумено.

— Ще споделим хляба си с него — повтори Йешуа.

„Споделяне на хляба?“, мислех си. „Човек прави това само с патиците.“

Йешуа се изправи и наистина понечи да тръгне към възпълния, брадясал мъж и да го доведе при нас на масата. Тази среща, както и да я погледнеш, се превръщаше в среща кошмар.

— Не можем да споделим хляба си с него — казах с ясен, леко предупредителен глас.

— Посочи ми една причина да не го правим — отвърна Йешуа съвсем спокойно.

— Ами... — замислих се за някой разумен аргумент, но се сетих само за: — Ние... ние просто нямаме хляб, а само пица.

Йешуа се усмихна:

— Тогава ще споделим с него пицата си.

С тези думи той тръгна към бездомника и го доведе на нашата маса.

Бездомникът, който се представи като Франк и който вероятно беше някъде към края на трийсетте, имаше малко по-различна от моята представа за споделяне. Той взе нашите пици, като ни остави само плувналата във винегрет салата. При това ни разказа как миналата година бил в пандиза, защото, понеже бил закъсал за пари, нападнал касата на някакъв мобилен оператор.

— Защо каса за плащане на сметки, а не някоя банка? — попитах.

— Реших, че с техните солени тарифи ще си избият загубата.

Франк търпеше критика за някои неща, например за неползването на дезодорант, но логиката му заслужаваше адмирации.

— Как изпадна в нужда? — попита Йешуа, след като Франк му обясни какво изобщо значи каса на мобилен оператор.

Йешуа предложи на бездомника още малко от виното. Очевидно му съчувстваше. Ако питате мен, дори прекалено. Наведох се към него и му казах:

— Хайде да плащаме и да си ходим.

Но Йешуа възрази:

— Трябва да споделим храната си с него.

Помислих си гневно: „Както смърди този тип, ще споделя с него и вече изяденото от мен.“

Междувременно Франк отговори на въпроса на Йешуа:

— Изгубих работата си като застраховател.

— И защо?

— Защото спрях да ходя на работа.

— Имаше ли някаква причина за това? — попита Йешуа.

Франк се намръщи, изглежда си спомни нещо болезнено.

— Можеш спокойно да говориш — каза Йешуа със своя приятно успокояващ глас, който предразполагаше човек: „Можеш да ми се довериш. Няма да те нараня.“

— Жена ми умря при автомобилна катастрофа — обясни Франк.

„О, Боже мой!“ — помислих си.

— И аз бях виновен.

Сега вече и аз съчувствах на Франк и сама му налях още вино.

Налях и на себе си.

Франк разказа за дълбоката си любов към жена си и за ужасната вечер на злополуката. За първи път говорел с някого така подробно за случилото се. Тогава Франк пътувал с жена си Каро за някакво парти извън града. В насрещното движение някакъв търговски представител направил маневра за изпреварване. Колите се сблъскали челно, Каро починала на място. А имала още толкова много планове за живота си. Например, тъкмо била започнала курс по ориенталски танци.

— А ти бързо ли караше? — осведомих се.

Франк поклати отрицателно глава.

— А можел ли си да реагираш по друг начин? — настоявах.

Той отново поклати отрицателно глава.

— Но защо тогава чувстваш вина? — попитах сподавено.

— Защото... защото тя умря, а аз не — отвърна той и започна да плаче. За първи път разказваше на някого за угризенията си и за първи път можеше свободно да излее мъката си. Йешуа хвана ръката му, остави Франк да се понаплаче и после попита:

— Жена ти беше ли добър човек?

— Нямахме по-добра от нея — отвърна Франк.

— Тогава и ти бъди такъв — каза Йешуа със своя благ, убедителен глас.

Франк спря да плаче и попита иронично:

— Тоест да не обирам повече касите на мобилните оператори?

Йешуа поклати глава.

Франк бутна виното встрани, благодари от все сърце, стана и си тръгна. Изглеждаше почти така, сякаш се беше успокоил. Боже, този Йешуа щеше да изкара луди пари в някоя клиника по рехабилитация в Бевърли Хилс.

Той ми се усмихна:

— Понякога на хората просто им трябва да бъдат изслушани, за да се избавят от демоните си.

Внезапно разбрах колко прекрасно беше това, че бяхме споделили хляба си.

ГЛАВА 13

С Йешуа си тръгнахме от ресторанта и известно време се разхождахме мълчаливо край езерото в посока към центъра на града. Сега мълчанието не ме притесняваше. С Йешуа наблюдавахме залеза. Над Малентското езеро той не беше така впечатляващ, както над Форментера, но все пак достатъчно красив, за да му се наслади човек за няколко мига.

Не знаех какво да мисля за Йешуа. Ту исках да избягам от него, ту просто да слушам гласа му, ту да му схрускам задника. А кой знае дали и той случайно не искаше да схруска моя задник. Обективно погледнато, с нищо не ми намекваше, че му минава такава мисъл. Така и не сканира тялото ми отгоре до долу, нито поде нещо като флирт. Защо така? Толкова ли съм непривлекателна? Или не съм достатъчно добра за него? Какво си въобразяваше този тип? Като дърводелец едва ли беше топовект на желанията сред жените!

— Защо ме гледаш така лошо? — попита Йешуа, а аз му отвърнах смутено:

— Ааа, нищо, просто понякога ходя малко намусена.

— Не, не е така — отвърна той — имаш дружелюбен вид.

Той каза това без нотка на ирония. Изобщо у него се наблюдаваше така нехарактерната за времето ни липса на всякаква ирония. Дори за миг не усетих в някое от неговите действия или жестове изкуственост, заученост или помпозност. Той наистина считаше, че имам дружелюбен вид. Това комплимент ли беше? Поне беше по-добро от лицемерието на Свен: „Обичам всяко грамче от теб.“

Усмихнах се. Йешуа отвърна на усмивката ми. И аз благосклонно приех това за флирт.

Ние се шляехме из центъра, а от един бар се чуваше как вътре посетителите реват с пълно гърло песента на Волфганг Петри „*Безумие — защо ме пращаш в ада?*“.

Когато чу това, Йешуа се притесни.

— Какво има? — попитах го.

— Това е сатанинска песен.

Преди да успее да каже нещо, той се втурна в бара на име Поко-Локо. Хукнах след него. В бара около двайсет млади мъже и жени, приличащи на банкови служители, стояха пред една караоке уредба. Мъжете бяха разхлабили вратовръзките си, а жените бяха захвърлили саката на костюмите си. Настроението беше весело, всички пееха и се поклащаха в такт. Беше някакво караоке парти, каквото можеха да измислят само хора, които по цял ден се занимават с документи за безкасови преводи.

Но Йешуа беше объркан. Хора, които пееха такива „дяволски“ неща и на всичкото отгоре и танцуваха, никак не му харесваха.

— Сякаш танцуват около Златния телец.

— Силно казано — казах. — Това е само една караоке уредба. Какъв ти Златен телец. Вярно, че да слушаш Волфганг Петри е все едно да си в ада, но не е болка за умирање.

После отидох до банковия служител, който държеше в ръката си микрофона и го попитах:

— Може ли да ми го дадете за малко?

Мъжът, който приличаше на продавач на домашни потреби, се позамисли какво да отговори, тогава му издърпах микрофона и го тикнах в ръката на Йешуа.

— Какво искаш да пееш? — попитах го.

Той се намръщи, не знаеше какво да мисли за всичко това.

— Ще бъде забавно! — навивах го. — Кои са любимите ти песни?

Йешуа превъзмогна себе си и отвърна:

— Особено ми харесват псалмите за цар Давид.

Погледнах в програмата на уредбата и отвърнах:

— Окей, пускаме „*La Vamba*“.

Натиснах копчето, програмата стартира, но Йешуа не се въодушеви, макар че видимо се опита да ми достави удоволствие. Припяваше някак с нежелание „*La Vamba*“, но на изречението *Soy captain, soy captain* остави микрофона настрана. Това не беше за него. Не постъпих правилно. И съжалих, че го бях накарала насила.

Гелосаният банков служител дойде при мен и попита:

— Е, приключихте ли със съсипването на настроението?

Огледах се наоколо и видях силно раздразнените лица на служителите, което ми подсказа: „Говори на нас.“

Понечих да му върна микрофона. Но тогава се обади Йешуа:

— С удоволствие бих изпял нещо. В тази машина няма ли нещо по-смислено?

— Ние не искаме смислени неща — извика типът от банката. — Искаме „99 балона“!

Видях, че Йешуа наистина възнамеряваше да пее. Очевидно не искаше да ме разочарова. Това беше някак мило.

Ето защо дръпнах настрана банковия служител и тихо му пошепнах:

— Остави го да пее или ще те сритам в балоните. Така ще ти останат само 97.

На което той изплашено отговори:

— Какво пък, една по-спокойна песен няма да навреди.

Отидох до машината, порових се в каталога с песните и намерих „Пътят“ на Ксавиер Найдо. Йешуа взе микрофона и започна да пее със своя разкошен глас: „Пътят няма да е лесен / пътят ще е каменист, суров / не всичко ще върви като по песен / ала богат ще е такъв един живот.“

Когато той свърши, половината малентска банка плачеше.

И завикаха:

— Още, още, още!

Една млада, много изящна жена се приближи до Йешуа и му предложи:

— А бихте ли опитали с „*We will rock you*“?

Съвсем объркан, Йешуа попита:

— За убиване с камъни ли се говори в нея?

Но той не беше дори на половина толкова объркан, колкото ние с младата жена.

Отново потърсих в каталога с песните и намерих само заглавия, които считах, че са неподходящи за Йешуа, като: „*Смяташ ли, че съм секси*“ или на Принс „*Моето куче е хомосексуалист*“.

— Мисля, че можем да тръгваме — предложих му тогава. Но очарованите от него банда банкови служители просто не го пускаха и тогава Йешуа попита събралите се:

— Може ли да изпея един псалм?

Гелосаният отвърна:

— С удоволствие, каквото и да е това.

Йешуа му показва какво е. Той изпя великолепен псалм, подбран — вероятно инстинктивно — за банкери, с изречението: „Колкото и да расте богатството, не изгубвайте сърцата си по него.“

Когато свърши, банковите служители въодушевено му изръкопляскаха. Като викаха: „Браво“, „Още“ и „Хайде още един, още един.“

Така Йешуа изпя още един псалм. И подтикван от банкерите, още един. И още един. Общо осем, докато барът не затвори. Дълбоко развълнуван, барманът се отказа да включи в сметката ни цялото червено вино — дори банковите служители бяха минали от кайпириня^[1] на червено вино — и всички се разделиха с благодарност с Йешуа. А аз като гледах след въодушевените банкови служители, имах чувството, че на следващия ден ще отпуснат много повече кредити на своите клиенти.

Йешуа ме придружи до дома на баща ми, а аз бях толкова окрилена, колкото и пиана. Отдавна не бях пила толкова много вино, колкото с този мъж (който изглеждаше учудващо трезвен, което значи, че или носи на пиене, или просто има по-добър метаболизъм). А и със сигурност това беше най-странната вечер, която съм прекарвала с мъж, ако не се брой денят, в който Свен прецени, че за една нощ можем да делим една стая с майка му, защото целият хотел във Форментера беше резервиран.

Йешуа умееше някак си да вълнува хората. Той развълнува и мен. Но силно се съмнявах, че вълнението беше взаимно. Дали ме намира за привлекателна? Все още не беше погледнал гърдите ми. Да не би да беше хомосексуалист? Това би обяснило защо е толкова фин човек.

— Беше прекрасна вечер — усмихна се Йешуа.

О, може би все пак ме намираше за привлекателна?

— Хапнах, попях, но най-вече се смях — обясни Йешуа. — Такава чудесна вечер не съм имал отдавна на земята. И то единствено благодарение на теб, Мари. Благодаря!

Той ме погледна с невероятните си очи, пълни с благодарност. Като нищо можеше да му се вярва, че отдавна не се е забавлявал така.

С повечко въображение това би могло да се изтълкува като интерес към мен. А толкова исках! Ако коленете ми да затрепереха още съвсем мъничко, щяха да затанцуват чарлстон.

— Може би искаш да се качиш горе с мен? — попитах, без много да му мисля и веднага се изплаших от самата себе си. Проклетото ми подсъзнание искаше да вкара този мъж в леглото ми?

— Но какво ще правим горе? — попита Йешуа съвсем простодушно.

Не, не биваше да си лягам с него. Това щеше да е грешка, по много и най-различни причини: заради Свен, заради Свен, заради Свен. Но и заради Ката, от която сигурно после цяла година щях да слушам намеци за инструменти.

— Мари?

— Да?

— Зададох ти въпрос.

— Да, зададе ми — потвърдих аз.

— А ще отговориш ли на въпроса ми?

— Разбира се.

Ние мълчахме.

— Мари?

— Да?

— Щеше да ми даваш отговор.

— А-аа, какъв беше всъщност въпросът?

— Защо трябва да те придружа до горе? — повтори меко Йешуа. Очевидно наистина не подозираше нищо. Откачалка. Той бе така невинен. Това някак си го правеше още по-привлекателен.

Но ако той нямаше представа защо искам да отидем горе, значи все още можех да избегна неловката ситуация и да се предпазя от извършването на поредната грешка. Или още по-лошо: той да ме отблъсне.

Като нищо можех да се измъкна. С моята пияна глава само трябваше да отговоря нещо не толкова банално като „да пийнем по кафе“.

— Какво искаш да правим? — попита още веднъж Йешуа.

— Да рендосваме.

— Да рендосваме?

Тъпото червено вино!

— А-аа... имах предвид да рундосваме.

— Да рундосваме?

— Да — ухилих се аз някак криво.

— Какво е това?

О, Боже, откъде да знам?

— Аз... ааа... тоест, имах предвид рендосване... да поправим покривното скеле — обясних бързо.

— Искаш да работим заедно на покривното скеле?

— Да! — отвърнах, щастлива, че нещата взеха такъв обрат.

— Но по това време ще събудим баща ти и сестра ти — започна да разсъждава Йешуа.

— Именно, и затова по-добре да не го правим! — заявих аз леко откачено.

Йешуа ме погледна учудено. Ухилих се смутено.

После той каза:

— Добре, тогава ще рендосваме заедно утре.

— Чух това! — извика задавено зад нас един агресивен глас. Обърнах се и иззад сливовото дърво в края на голямата градина пред къщата изскочи Свен. През цялото ли време ме е чакал пред дома ми?

Огледах се изплашено. Беше пиан и ужасно разгневен:

— Ти ме измами! — извика той.

— Не съм — отвърнах.

— Да, бе, как ли пък не — каза иронично. — Обзалагам се, че през цялото време си се мъкнела с тази дългокоса маймуна.

— Приятелю — каза Йешуа спокойно и застана между нас. — Не повишавай тон на Мари.

— Изчезвай, хипарче. Или ще ти размажа муцуната! — заплаши го Свен.

— Не го прави — предупреди го меко Йешуа. Но Свен вече го беше зашлевил по лицето.

— О, Боже! — извиках и погледнах към Йешуа. Той държеше бузата си, изглежда Свен го беше ударил силно.

— Ела да се биеш, ако си мъж! — извика Свен на Йешуа.

Но Йешуа просто остана на мястото си, не направи нищо, съвсем нищо. Сигурно нямаше да му е трудно да ступа пияния Свен,

изглеждаше доста трениран. Пък и определено не беше толкова пиян, колкото бе Свен. Само че Йешуа ни най-малко не се поддаде на провокацията:

— Няма да се бия с теб, прият...

— Не съм ти приятел! — Свен го удари още веднъж. Този път с юмрук.

— Ааа... — изстена Йешуа. Сигурно много го беше заболяло.

— Защиатавай се! — предизвикваше го Свен.

Но Йешуа само си стоеше пред Свен, миролюбиво, без помен от агресия. Приличаше на Ганди за бедните. Но пък Свен го удари още веднъж. Йешуа падна на земята. Свен се нахвърли върху него, продължи да го удря още и още, като крещеше:

— Защиатавай се, женчо!

Аз панически си помислих: „Да, Йешуа, защиатавай се! Не се оставяй да те бият!“

Но Йешуа не отвърщаше на ударите. Свен продължаваше да го бие. Не можех повече да гледам, хванах Свен за яката и го дръпнах от Йешуа:

— Веднага престани с това!

Свен гневно се втренчи в мен, в лицето ме лъхна дъхът му на алкохол. За един момент се изплаших, че ще удари и мен. Но не го направи. Пусна Йешуа и ми каза:

— Не искам да те виждам повече! — и си тръгна.

Извиках след него колкото ми глас държи:

— Бъди сигурен, че няма!

После погледнах към Йешуа, който се изправяше, а устата му беше разранена от ударите. Чувствах се виновна, та нали моя беше вината, задето Свен беше откачил. Но бях ядосана и на Йешуа. Ако поне малко се беше защитил, сигурно нямаше така да го подредят. И аз нямаше да се чувствам така мъчително виновна!

— Защо не се защити? — попитах гневно и изпълнена с чувство за вина.

— Когато някой те удари по едната буза, подложи му другата — отвърна Йешуа съвсем спокойно.

Сега вече наистина се вбесих:

— А бе ти за кого се мислиш? — заядох се с него аз — за Исус ли?

Тогава Йешуа треперейки изпъна рамене, погледна ме дълбоко в очите и заяви:

— Да, аз съм Исус.

[1] Алкохолен коктейл. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 14

— Скоти! Да се махаме оттук! — извика Кърк.

— Но, капитане...

— Никакво но! Той съвсем сериозно си въобразява, че е Исус! — настояваше Кърк.

— Въпреки това не можем току-така да изчезнем!

— Защо? — Кърк направо щеше да откачи.

— Защото той е ранен.

Кърк се замисли: „Скоти има право, не можем да оставим Йешуа в това състояние сам.“

Но това не се поправи на Кърк.

— Скоти?

— Да, капитане?

— Има нещо, което отдавна се канех да ти кажа.

— И то е?

— Много ме нервираш.

Гледах Йешуа, който едва стоеше на краката си и чиято устна все още кървеше. Той каза със спокоен тон:

— Сигурно искаш да знаеш защо съм тук.

Не, не исках! Не ме интересуваше от коя лудница се е довял. Ето защо отвърнах:

— Не говори нищо, трябва да си почиваш. Ей сега ще те заведе при Гавраил.

— Няма нужда, сам ще намеря пътя — каза Йешуа и се надявах наистина да успее, тъй като исках да се махна колкото се може по-бързо от него.

Той направи две крачки и се строполи. По дяволите!

Свен го е удрял по-силно, отколкото предполагах. Подкрепях го през целия път до дома на пастора. По някое време Йешуа поде:

— Дойдох на земята, защото...

Но аз само казах:

— Шшшт!

Не исках нищо да слушам. Стигаше ми безумието, което съпътстваше собствения ми живот. Неговото щеше да ми дойде в повече.

Позвъних на вратата на пастора и Гавраил ми отвори, облечен в бельо на райета. Гледка, която преспокойно можех да си спестя.

Гавраил не ми обърна внимание, той бе твърде шокиран от вида на Йешуа.

— Какво си му направила?

— В дванайсетия рунд му забих страхотно ляво кроше — отговорих язвително.

— Не е време за хапливи забележки — отвърна Гавраил и звучеше по-строго отколкото и в часовете по конфирмация.

Обясних му какво се е случило. Гавраил ме изгледа гневно, отведе ме настрани и процеди:

— Остави Йешуа на мира!

А аз процедих в отговор:

— С най-, най-, най-, най-, най-, най-, още 524 пъти най-голямо удоволствие.

Гавраил въведе замаяния Йешуа вкъщи. При което ми направиха впечатление три неща. Първо, Гавраил се отнасяше с Йешуа така внимателно, както слуга със своя господар. Второ, Гавраил имаше на гърба си два огромни белега. И трето, чух глас, който извика: „Какво се е случило?“ и този глас страшно ми заприлича на гласа на майка ми.

Мигом се втурнах към един прозорец, надникнах в дома на пастора и наистина: майка ми се мотаеше там. Облечена само по бельо.

Сега вече изтрезнях напълно.

ГЛАВА 15

МЕЖДУВРЕМЕННО

Гавраил въведе Йешуа в гостната, погрижи се за раните му и остана да бди край леглото му, докато той заспа. Защо месията се занимаваше с Мари? Гавраил не намери задоволителен отговор и накрая се върна при майката на Мари, която се гушеше в леглото му. За бившия ангел тази гледка беше невероятна. От десетилетия той бе копнял за нея и сега най-после мечтата му се беше сбъднала. Той се усмихна доволно. Разбира се, за ангелите не беше тайна, че Господ има странно чувство за хумор, но за Гавраил Божият хумор едва сега се показа в цялата си светлина. Това, хората да правят секс, беше просто чудата приумица на Всевишния.

И великолепно занимание.

Плашеше го само това, че краят на света скоро щеше да настъпи и шансовете на любимата на Гавраил да бъде приета в небесното царство клоняха към нула. Той се опита да убеди Силвия да приеме вярата, но тя само остави Библията на нощното шкафче и леко гризна ухото му. Тогавата той съвсем забрави за намерението си да я въвежда в правия път.

Но дори и неговата голяма любов да успееше да се класира за небесното царство, той се съмняваше, че това Великопно занимание ще Бъде допуснато там.

Майката на Мари попита Гавраил:

— Какво те тревожи?

Гавраил я успокои, че всичко е наред и я целуна.

— С дърводелеца ли е свързано? — Силвия не се предаваше. Все пак беше психолог.

Гавраил се замисли. Не можеше да ѝ се довери за това. Не можеше да ѝ каже, че преди да потегли за Йерусалим за голямата Битка между доброто и злото, Исус бе поискал още веднъж да слезе между хората, за да упражни за последно своя занаят като

дърводелец. Че за тази цел месията беше дошъл при Гавраил, защото той беше ангелът, когото Исус обичаше най-много и че Гавраил бе предупредил Исус колко много са се променили времената и че една разходка сред хората няма да му спечели много приятели, но че месията е невероятно безразсъден тип, когото никой за нищо не може да разубеди, когато си навие нещо на пръста. Още по-малко можеше Гавраил да довери на Силвия, че Исус е бил на вечеря именно с дъщеря ѝ.

Но какво искаше той от Мари?

— Все пак да очаквам ли отговор на въпроса си в рамките на деня? — осведоми се Силвия.

Той се обърна към нея и само каза:

— Този дърводелец е Велик човек.

— Едва ли е с Велики размери като твоите — подсмихна се Силвия, а Гавраил се изчерви. Едно беше ясно: В оставащите дни, в които светът все още щеше да съществува в сегашната си форма, той със сигурност нямаше да свикне с нейните подмятания за големия му орган.

Силвия отново започна да го целува. Естествено, тя се интересуваше от проблемите му, но от друга страна, твърде дълго е била без мъж до себе си. Имаше време да разговаря с него в качеството си на психолог.

Но Гавраил отвърщаше някак вяло на ласките ѝ. Духом той беше при Йешуа. Мисията му беше Велика. Той трябваше да Въдвори Божието царство на земята. И никой не биваше да му попречи в това. Но от друга страна: такава посредствена личност като Мари едва ли можеше да сложи прът в колелото на свършващото време. Или?

ГЛАВА 16

Влязох замаяна в дома на баща ми и там се натъкнах на Светлана. Беше боса, облечена в хавлиен халат и облегната на мивката пиеше кафе посред нощ. В съзнанието ми изникна картина как се любят с баща ми. Идеше ми да изтрия съзнанието си.

— Какъв беше този шум преди малко навън? Приличаше на сбиване? — попита Светлана. Тя не знаеше много добре немски. Уж го била учила, най-вероятно в някой беларуски университет за приложно брачно измамничество.

Бях озверяла. Какво я засягаше какъв шум имало? Трябваше ли изобщо да обсъждам нещо с нея? Защо не си седи в Минск? Защо беше паднала тази тъпа желязна завеса? Къде изчезнаха тоталитарните режими, когато наистина имаше нужда от тях?

— Остави ме на мира — отвърнах хапливо. — И не се мотай така оскъдно облечена наоколо.

Светлана ме погледна гневно. Отвърнах на погледа ѝ, може пък и да успея с поглед да я изпаря! Както Супермен би я превърнал в пепел със своя изгарящ поглед.

— Ти си много неучлива с мен — каза ми тя. — Бих искала да промениш държанието си към мен.

— Както кажеш, мога да бъда и по-неучлива — отвърнах.

— Ти искаш да си тръгна оттук — заключи тя.

— О, все едно ми е, можеш и да се изпариш, ако предпочиташ.

— Независимо дали вярваш или не, аз обичам баща ти.

— Естествено, познаваш го от има-няма цели три седмици — сгризах я.

— Понякога е достатъчен само един миг, за да се влюби човек — отвърна тя.

Защо ли пък точно сега се сетих за Йешуа? Отклоних мислите си от дърводелеца и казах на Светлана:

— Ти просто си търсила чрез агенция за запознанства мъж, който да те изведе на запад.

— Така е и съм благодарна на Бога, че се запознах с човек като баща ти. Той е невероятен мъж.

Изсумтях презрително.

— И ще бъде великолепен баща на моята дъщеря.

— Твоята Какво? — извиках.

— Дъщеря.

— Твоята Какво?

— Дъщеря. В момента тя е при баба си в Минск.

— Твоята Какво?

— Падаш си по повторенията.

— Твоята Какво?

— Точно за това говоря.

Умът ми не го побираше. Баща ми щеше да финансира и нейното копеле!

— Днес майка ми лети за насам с детето.

— И бабата ли ще идва тук?

— Спокойно, бабата ще хване още първия обратен полет, за да се прибере в Минск.

— Не звучи никак икономично.

— Малката не може да пътува сама. А майка ми може да ползва само един ден отпуск.

— И кой ще финансира полета им?

— А ти как мислиш? — отвърна Светлана с нотка на тъга в гласа.

— Ти наистина си уникална — изсъсках.

— Нямах представа за живота ми — отвърна Светлана. — И нямаш право да ме съдиш.

— Напротив, имам, все пак става въпрос за баща ми! — опитах се да си придам възможно най-заплашителен вид.

Светлана пое дълбоко въздух, след което произнесе напълно спокойно:

— Разбирам, че се страхуваш за баща си. Но аз никога няма да му причиня това, което ти причини на годеника си.

Хлъцнах, защото нямаше какво да отговоря. Светлана излезе от кухнята. На вратата се обърна още веднъж към мен:

— Не съди, за да не бъдеш съден.

После излезе. Погледнах след нея. Идеше ми не да я съдя, ами направо да я екзекутирам.

Искаше ми се да изпия едно кафе — при всичко, което ми се случи тази вечер, дори кофеина щеше да ми подейства успокоително. Ала тогава съгледах скицника на Ката върху кухненската маса. Тя пак беше рисувала комикси, които веднага отвлякоха вниманието ми.

Оставих настрана комиксите на Ката. Така ли е наистина? Все в неподходящи мъже ли се влюбвам?

Когато легнах в леглото си и за разнообразие се втренчих в петното на тавана, се замислих за мъжете в моя живот: за месача на гърди Кевин, за кръшкача Марк и най-вече за Свен. И през ум не ми беше минавало, че може да бъде толкова брутален. Макар печално да съзнавах, че неговата агресия се прояви заради мен, внезапно се почувствах щастлива, че се запънах пред олтара.

А пък Йешуа беше толкова различен от всички други мъже, толкова нежен, толкова безкористен и човечен. И беше наистина добър певец. Колко жалко, че беше изкукал.

Зачудих се, що за лудост беше неговата. Потърсих в интернет на лаптопа на баща ми и намерих два случая за хора, които се мислели за Исус. Единият си беше най-обикновен ненормалник. Неговата лудост приключила, когато като доказателство за божествените си способности скочил от един гараж и се пребил. Другият беше някакъв свещеник от Лос Анджелис, който твърдял, че е Исус, за да измъкна пари от джоба на своите последователи и така натрупал стотици милиони долари. Като видиш такъв безскрупулен сектантски вожд, си викаш: „Хей, я да го побием тоя на кръста и да видим дали наистина е Исус.“ Йешуа със сигурност не беше такъв, който да злоупотребява по отношение на другите със своята лудост. Още по-малко беше от отбора на скачалите от гараж. Кое беше това, което го е извадило от релси дотам, че да помъти разсъдъка му? Може би смъртта на бившата му?

Наистина твърде много мисли отделях за някакъв дърводелец, на който му хлопа дъската.

Отново легнах в леглото си, загасих лампата и реших да мисля за нещо друго, вместо за Йешуа... и за неговия чуден глас... и неговата страхотна усмивка... и неговата харизматичност... и за тези очи... тези очи... тези... Ооо, да му се не види!

ТУК ПИШЕ, ЧЕ ВСЕКИ
ЧОВЕК МОЖЕ ДА ПРАВИ
ОПРЕДЕЛЕНО НЕЩО ПО-ДОБРЕ
ОТ ВСИЧКИ ДРУГИ ХОРА
НА СВЕТА

СУПЕР ЩЕ Е, АКО ТОВА
НЕЩО Е ДА МОЖЕШ ДА
СВИРИШ НА ПИАНО...

...ИЛИ БЪРЗО БЯГАНЕ,
ИЛИ ДА ВЛАДЕЕШ
КАМАСУТРА

САМО ЧЕ Е ТЪПО ТОВА
НЕЩО ДА БЪДЕ СЕДЕНЕ
НА КОЛ...

...ДА СИ МАЙСТОР В
БАВАРСКИТЕ ТАНЦИ

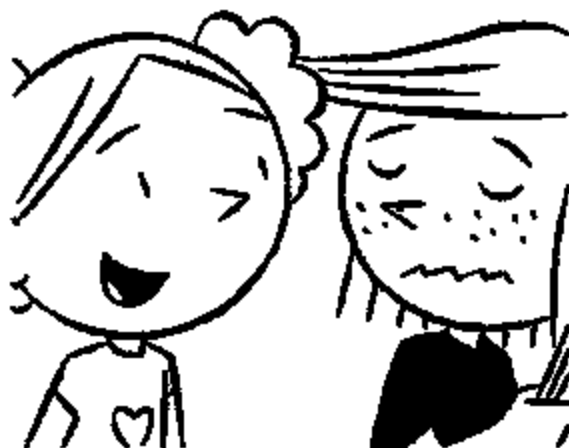
...ИЛИ ДА ПРИЛИЧАШ
ЕДНО КЪМ ЕДНО
НА ОЛИВЕР КАН.

ЗНАМ КАКВО МОГА ДА ПРАВЯ
ПО-ДОБРЕ ОТ ВСЕКИ
ДРУГ!

КАКВО, МАРИ?

ДА СЕ ВЛЮБВАМ В
НЕПОДХОДЯЩИ
МЪЖЕ.

Опитах се да мисля за някой друг. Някой готин мъж. Джордж Клуни, например, добра идея, най-добрият актьор във вселената... но

той нямаше такава страхотна усмивка като Йешуа... нито такива страхотни очи... и тези очи...

О, Боже, дори Джордж Клуни не е в състояние да отклони мислите ми от Йешуа!

Добре, де, тогава ще мисля за Марк. Нали заради това, че още имах чувства към него, стигнах дотам, че да изоставя Свен пред олтара. Мислех за Марк... за неговата външност... неговата харизма... която обаче не можеше да се сравнява с тази, на Йешуа... тъй като Йешуа има някаква страхотна аура... и е по-добър човек... и има страхотен глас... и тези очи... тези очи... очи... очи... очи...

О, не! Йешуа беше луд, но дори и Марк не можеше да го пропъди от мислите ми. Сестра ми имаше право: ако някой чупеше рекорди по влюбване в неподходящи мъже, то това бях аз.

ГЛАВА 17

— Исус?!? — запревива се Ката в пристъп на неудържим смях на масата по време на закуска, а аз се ядосах, че изобщо и разказах за вчерашната среща. След почти цяла минута най-после спря да се смее и внезапно ме погледна напълно сериозно:

— Направи ли си вече тест за бременност?

— Но аз дори не съм спала с него — отговорих възмутено.

— Ами непорочното зачатие? — каза Ката и отново избухна в смях.

Замерих я с хлебче. И с лъжица. И с чашка за яйце. Тя спря да се смее, едва когато хванах в ръка буркана с мармалада.

— Не е смешно — казах кисело.

— Не, от къде на къде — прихна Ката отново.

Когато пак се успокои, взе едно хлебче, за да го намаже, а лицето ѝ се разкриви. Отново я беше пронизала болката в главата.

— Сега обаче не е от червеното вино — установих загрижено.

— Напротив — утеши ме Ката малко по-бурно.

— Кога си пак на контролен преглед? — попитах.

— След три седмици.

— Не може ли да го изтеглиш малко по-рано?

— Няма нужда.

— Ами ако има? — наистина се страхувах за нея.

— Тогава — усмихна се дяволито Ката, — твоят Исус може чудодейно да ме излекува.

Замерих Ката по главата с още едно хлебче.

Някой позвъни. Надникнахме през кухненския прозорец: пред вратата стоеше Йешуа със своето куфарче с инструменти.

— За месията говорим, а той... — пошегува се Ката и отпи от кафето си.

— До края на живота си ли ще слушам шеги за Исус — осведомих се.

— Някои ще можеш да прочетеш и в следващите комикси — отвърна Ката.

Позвъни се още веднъж.

— Няма ли да отвориш вратата на Божия син? — попита ме тя.

— Не, ще набия дъщерята на уролога — усмихнах се аз повече горчиво, отколкото сладко.

— Но толкова много гняв едва ли ще се хареса на Исус — смъмри ме Ката. Тя хвана „Малентски куриер“, където имах само още пет дни отпуска, и ме остави аз да отида да отворя. Нямах как татко да отвори на дърводелеца. Точно сега заедно със Светлана бяха на летището в Хамбург, за да вземат нейното копеле. Станах пъшкайки, отидох до външната врата, отворих я и бях смаяна от гледката, която ми се разкри. Йешуа беше напълно невредим: окото му не беше насинено, нямаше драскотини, нито устата му беше подпухнала.

— Добро утро, Мари — поздрави ме той. Изглежда се радваше, че ме вижда отново. А неговата усмивка отново накара коленете ми да омекнат.

— Готов съм да рендосваме — каза тържествено.

От кухнята се чу как Ката избухна в смях.

Затворих вратата на кухнята и казах на Йешуа:

— Не знам дали това е добра идея.

— Ти не ми вярваш, че съм Исус — отсече той.

Защо просто не кажеше: „Да знаеш, целият номер с Исус си беше само една глупава шега. Позволих си я само защото съм един дърт пушач на трева.“?

Така животът ми можеше да вземе щастлив обрат. Би могло да се помисли за изграждането на общо бъдеще.

— На теб ти липсва вяра — забеляза той делово.

„А на теб усмирителна риза“, помислих си.

— Слушай, ако наистина си Исус — казах язвително — тогава скочи от гараж.

— Моля? — Йешуа беше леко озадачен.

— Или превърни водата във вино, или ходи по езеро, или превърни езерото във вино и така ще ощастливиш хората. Или направи така, че захарта да не е калорична — предизвиках го.

— Мисля, че не разбираш защо се случват чудесата — отвърна сериозно той. После, потискайки гнева си, мина покрай мен и се

изкачи по стълбата на първия етаж.

Да не си мисли той, че може ей така да ме нахока? Идеше ми да запрата в главата му буркана с мармалад. А после да оближа мармалада от тялото му.

О не, май само като го видех и хормоните ми наистина се разбесняваха.

Дали да го последвам? Или по-добре да не се занимавам повече с него? И да правя някакви скучни неща, които отново да направят живота ми нормален? Или да помисля за възможността да си сменя професията, само за да стигна до извода, че с моята квалификация няма как да си намеря по-добра работа?

Реших да направя най-доброто, което ми хрумна: да отида при един приятел.

Михи имаше видеотека, интимният му живот беше почти толкова плачевен, колкото и моят, и преди да се запозная със Свен почти всяка вечер се отбивах при него. Когато той затваряше видеотеката си в девет вечерта (наистина късно за нощния живот на Маленте), обичахме да се храним „здравословно“ с пици, чипс и диетична кола, да гледаме филми и да си подхвърляме от време на време лигави коментари като:

— Сега Леонардо е замръзнал.

— Защо ли му трябваше билет за „Титаник“.

— Ето... сега Кейт го освободи...

— ... и той потъва в леденото море.

— Мисля, че посланието на филма е: „Човек трябва да се научи да оставя хората около него да си тръгват, когато пожелаят“.

Докато си сърбах кафето на щанда на видеотеката, разказах на вещица по библейските въпроси Михи всичко за Йешуа. Премълчах само една такава незначителна подробност, каквато беше фактът, че изпитвам чувства към дърводелеца.

От Михи научих, че хубавите думи, които Йешуа каза край езерото по темата „Живей си живота и не се тревожи“, са посочени и в Библията като думи на Исус. Научих също, че Йешуа е еврейското име на Исус.

— Твоят дърводелец е доста начетен за един луд — призна Мими. — Нищо чудно да е някой превъртял професор — заключи той.

— Именно. А професорите винаги са достойни за уважение.

Въздъгнах, а Мими, учуден от тази въздишка, попита:

— Я ми кажи, да не би да имаш чувства към него?

— Не, не — отвърнах и трескаво се втренчих в обложката на едно DVD.

— Откога се интересуваш от порно? — попита Мими.

Веднага захвърлих кутията. И се опитах да не мисля за това, какви мъже след какви дейности са я държали в ръка.

— Ти наистина си падаш по дърводелеца — заключи Мими.

— Толкова ли ми личи?

— Какво искаш да чуеш?

— Излъжи ме.

— Изобщо не ти личи — поде Мими. — Напротив, ти си една потайна жена, чиито мисли е толкова трудно да се отгатнат, колкото и тези на Мата Хари. О, какво говоря, в сравнение с теб, Мата Хари е Сиси!

— Лъжец — отговорих и изхленчих: — Искам да не бъда толкова прозрачна.

— Има и по-лоши неща — опита се да ме утеши Мими. — Например, да бъдеш сам на този свят.

— Но аз съм и това! — изскимтях.

— Не, не си — заяви Мими и ме прегърна.

Край него винаги се чувствах така, сякаш съм до брат, а аз бях за Мими като сестра (колкото и Ката да твърдеше, че като сестра, с която би искал да има кръвосмесителна връзка.)

— Ако чувстваш нещо към този Йешуа — каза Мими, — трябва да разбереш дали е психичноболен или го прави по някаква друга причина.

— И как да стане това? Да вляза с взлом в здравноосигурителната каса и да откъсна картоната му?

— Или по този начин — усмихна се лукаво Мими — или да попиташ пастор Гавраил. Нали той го познава.

— Имаш право. Но май ще е по-добре да вляза с взлом в здравноосигурителната каса — отвърнах с въздишка.

Пред дома на пастора срещнах майка ми, която с радостно свирукане излизаше от вратата. Задоволството, изписано на лицето ѝ, ми даде основание да заключа: в момента и майка ми, и баща ми, имат по-добър сексуален живот от мен. Факт, който беше в състояние да докара депресия на жена в средата на трийсетте с дори доста по-здрави нерви от моите. Мама ме попита усмихната:

— Как си, Мари?

— Била съм и по-добре — отвърнах и се зачудих дали да не я попитам за връзката ѝ с Гавраил. Но това отново щеше да доведе до кавга. Както всеки път, когато съм я питала за нейния интимен живот. Боже мой, защо родителите ми не можеха да правят това, което правят съпрузите на тяхната възраст: да скучаят заедно на дивана?

— Сигурно искаш да знаеш защо бях при Гавраил. И имаш право да научиш.

Не бях убедена, че искам да се възползвам от това си право. Но представата, след Светлана като мащеха, да се сдобия и с Гавраил като пастрок, ме накара да попитам:

— Е, добре, защо беше при пастор Гавраил?

В отговор майка ми запя „*Girls just wanna have fun*“^[1].

— За последно си била момиче миналия век — отвърнах заядливо.

— Ти също — контрира ме тя.

— Сега вече наистина ми е тъпо — вкиснах се аз и понечих да мина покрай нея. Но мама ми препречи пътя.

— Ако имаш нужда от помощ... — започна тя.

— Определено няма да дойда на терапия при теб — прекъснах я.

— Естествено, нали аз съм виновна за всичките ти проблеми, задето се разведох — отвърна лаконично тя, а аз закимах прекалено утвърдително.

— Знаеш ли, Мари, когато стане на определена възраст, човек трябва да спре да обвинява за всичко родителите си. И да поеме живота си в свои ръце.

— И кога точно е тази възраст? — попитах язвително.

— В началото на двайсетте — усмихна се подигравателно тя. И добави в движение: — Но ако все пак се нуждаеш от професионална помощ, с удоволствие ще ти намеря добър терапевт.

Погледнах след нея, арогантният ѝ вид винаги така ме ядосваше, че ми идеше да си намеря добър професионален убиец.

Когато влязох в офиса на Гавраил, отново погледнах картината на причастието и установих, че Исус наистина има нещо общо с Йешуа, макар и не в по-голяма степен, отколкото с единия от „Би Джийс“. Това беше вече малко страшно. По някакви причини Гавраил тъкмо задраскваше всичките си срещи за следващата седмица. Без да вдига поглед от календара, той ме попита:

— А, пак ли ще се омъжваш?

След трийсет години без нито един засмял се на неговите проповеди, Гавраил така и не разбра, че чувството му за хумор не е негова силна черта.

— Аз... аз искам да ви попитам нещо. За Йешуа.

Сега вече Гавраил ме погледна и се намръщи, но аз не се изплаших и храбро продължих:

— Той... каза, че е Исус. Той... той луд ли е?

Гавраил ми отвърна, като строго ми зададе насрещен въпрос:

— Какво искаш от него?

Слава на Бога, че бях трезва и не споменах нищо за „рендосване“.

— Той луд ли е? — повторих вместо това въпроса си.

— Не, не е луд.

— Тогава защо лъже? — осведомих се, Гавраил не обърна внимание на въпроса ми, а само каза:

— Мари, Йешуа никога няма да отговори на чувствата ти.

— Защо? — попитах, без да съобразя, че така признавам, че изпитвам нещо към Йешуа.

— Повярвай ми, този мъж никога няма да се влюби в някоя жена — заяви категорично Гавраил.

А аз си помислих: „Боже мой, значи Йешуа е гей!“

Когато се прибрах къщи, започнах да си блъскам главата над това. Нали Йешуа ми разказа за някаква друга жена, как тогава може да е гей? Но, от друга страна може би на хората от Палестина им е трудно

да имат нормални връзки, едва ли не толкова трудно, колкото и на професионалните футболисти. Вероятно там предпочитат да кажат на жена, която искат да разкарат „Аз съм Исус“ вместо „Обичам да нося розово бельо.“

Ката беше излязла, значи не можех да говоря с нея за тези си размишления. Ето защо направо се покатерих при Йешуа на покрива. Той тъкмо режеше поредната нова дървена подпора, като пак си пееше един от своите псалми. Щом ме видя, спря да пее и ме погледна по-меко от преди. Изглежда, че ядът му се беше изпарил. Моментално пристъпих към акцията „дискретно подшиване“:

— Я ми кажи, Йешуа... и в твоята родина ли си си пеел псалмите винаги сам?

Йешуа ме погледна учудено и после отвърна:

— Не, невинаги.

— Ами, с кого тогава ги пееше?

— Имах приятели.

— Мъже?

— Да, мъже.

„Тоест, гейове?“ — запитах се.

— А имаше ли сред тях някой, когото да обичаш? — попитах директно.

— Всичките ги обичах.

„Всичките?“ — помислих си ужасено.

— Но колко бяха тези мъже?

— Дванайсет — отвърна Йешуа.

О, Боже Господи!

— Но... разбира се, не всички едновременно — изкисках се смутено.

— О, напротив, как иначе.

О, Боже!!!

— Те бяха съвсем обикновени хора, рибари, един събирач на данъци...

Имал е дори данъчен инспектор за любовник? Да, да, светът е шарен. Преглътнах и нанесох последния си удар:

— Но... тогава коя е била Мария?

Йешуа видя объркването ми и попита:

— Мислиш, че с тези мъже ме е свързвала любов във физическия смисъл на думата?

— Не, не, не, не... — отрекох енергично, ала този човек не можеше дълго да бъде залъгван: — Не, не, не... да — додадох тихо.

Йешуа гръмко се засмя. Целият покрив се разтресе. Но този път не намерих смеха му за чак толкова прекрасен.

Тогава внезапно чухме отдолу силен вик на дете. Йешуа спря да се смее и се послушахме.

— Трябва да сложим малката да легне на земята — чухме Светлана да казва откъм стълбището. В гласа ѝ се долавяше тревога. Двамата с Йешуа бързо се спуснахме надолу и в антрето видяхме как Светлана е хванала своята мятаща се на пода осемгодишна дъщеря и как баща ми ѝ помага. Малкото русо, изящно момиченце имаше епилептичен пристъп. То ужасно се гърчеше, а на устата му имаше пяна.

— Лиляна боли ли я? — попита загрижено баща ми.

— Викът не беше от болка, а от трескаво вдишване на въздух — обясни Светлана, като се опитваше да запази спокойствие, което само донякъде ѝ се удаваше.

— Един такъв пристъп по принцип трае около две минути — допълни тя.

Баща ми кимаше и държеше с нея детето така, че да се сведе до минимум възможността то да се удари някъде и така да се нарани. Йешуа пристъпи напред и се наведе над гърчещото се дете.

— Какво искате? — попита агресивно Светлана. Тази майка изглеждаше така, сякаш за детето си е готова да участва дори в турнир по кунгфу. А като нищо щеше и да го спечели.

Йешуа не отговори нищо. Вместо това докосна момичето. Малката моментално престана да се гърчи. Отвори очи и радостно се усмихна, сякаш нищо не се беше случило.

Йешуа произнесе:

— От този миг нататък момичето е излекувано.

Светлана и баща ми гледаха изумено детето. А аз още по-изумено гледах Йешуа.

[1] Момичетата просто искат да се забавляват. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 18

Татко, Светлана и аз бяхме напълно втрещени, но не и момиченцето. То обърса с ръкав пяната от устата си, отиде при Йешуа и усмихнато го попита нещо на беларуски — ако изобщо има такъв език, защото белгийски също няма, значи сигурно е било на руски. Йешуа ѝ отговори на същия меко звучащ език. После двамата се разговориха, докато накрая Йешуа избухна в смях и се заизкачва по стълбите.

Аз се обърнах към Светлана, за първи път, без да се заяждам, и я попитах за какво са си говорили двамата.

— Най-напред Лиляна попита какво се е случило с нея — обясни Светлана, която също беше прекалено шашардисана, за да мисли и тя за заяждане. — Тогава мъжът каза, че Господ я е излекувал и после Лиляна попита дали Господ може всичко, а мъжът я увери, че Господ наистина може всичко. После Лиляна си поръча от Господ портативна PlayStation. И това, да си намеря мъж, който да е много по-млад.

Татко погледна някак обидено. В този момент ми беше трудно да си представя, че някога може да заобича това малко момиче.

— И тогава какво и каза Йешуа? — разпитвах нетърпеливо.

— Той се засмя и заяви, че Лиляна трябва още много да научи за Господ.

Попитах Светлана дали и друг път дъщеря ѝ се е оправяла толкова бързо, а тя отговори, че никога досега не се е случвало толкова нещо. И под „никога“ тя имаше предвид „никога според научните медицински описания за епилепсията“. Такова нещо било направо чудо.

Нямаше нужда да знам повече. Втурнах се след Йешуа, заварих го в моята стая, тъкмо когато се канеше да се изкатери на покрива, и попитах:

— Ти... ти знаеш руски?

Следващият въпрос, който беше на езика ми, бе: „Ти можеш да изцерьваш?“, но тъй като не бях сигурна на какво точно съм станала

свидетел, не го изрекох. Освен това, страшно много се страхувах от отговора му.

— Това беше беларуски — поправи ме Йешуа.

— Все ми е едно — избоботих. — Отговори ми на проклетия въпрос!

— Мога да говоря на всички човешки езици.

Изглежда, че не можеше да отговори на нито един въпрос, без това да прозвучи откачено.

— Докажи го — изплъзна ми се от устата.

— Щом искаш — усмихна се той и започна кратка тирада, която започваше с: „Имай вяра в Бог“ на немски и после продължи на най-различни езици. Някои ми бяха познати, други ми звучаха като английски, испански или като нещо, на което бръщолевеха ливанските сервитьори по ъглите на някоя италианска пицария. Имаше и такива езици, които бяха като песен, но един от тях звучеше така, сякаш някой имаше ларингални проблеми, вероятно това бе холандски.

Имах чувството, че гледам предаване за изучаване на чужди езици, само дето никой не казваше: „Това е турски“, „Това е швейцарски немски“ или „Това е суахили.“

Ако това беше някакъв трик, то той бе невероятно добър и идеално изпипан. След тази кратка рецитация вече не смеех да питам Йешуа за чудотворното изцвяване. Страхът ми от отговора стана още по-голям.

— А сега искаш ли да поработим заедно? — предложи той. Явно наистина искаше да прекара с мен деня на покрива.

— Аз... аз едва ли ще мога да помогна кой знае колко — отказах му и го оставих сам. Всичко това започваше да ме плаши.

Малко по-късно връхлетях в дома на пастора, исках най-накрая да получа от Гавраил обяснение, а не криптирани простотии, които само да ме въвличат във все по-неловки и по-неловки ситуации от типа „Опаа, помислих, че си гей“.

Не намерих Гавраил. Изскочих от пасторския му дом и се втурнах в празната църква. Там за кратко изпитах удоволствие от приятната хладина. Междувременно навън беше станало задушно, типично циганско лято. Погледнах отново Исус на кръста и си

помислих: „Ако Йешуа наистина е преживял всичко това, то значи все още притежава учудващо дружелюбна спрямо хората душа...“

Сепнах се. Боже мой, вече започвам да вярвам в тези работи за спасителя!

Изведнъж откъм криптата чух гласа на Гавраил. Първоначално не разбрах какво каза, приближих се към входа на криптата и сега вече дочух:

— Ти си великолепна...

О, не, нали не го правеше с майка ми в криптата?

— ... Господи, който си в небесата...

Уфф, било е молитва.

Събрах цялата си смелост, спуснах се по стълбата в миришещата на застояло ниска бърлога, в която баскетболист не би могъл да стои изправен и видях как Гавраил е коленичил и се моли. Той ме забеляза, но продължи молитвата си. Да не би да очакваше и аз да коленича до него? А после какво? Не можех да кажа никоя от официалните църковни молитви, само някакви мои собствени импровизации от сорта на „Моля ти се, мили Боже, направи така, че аз...“ Варианти колкото щеш.

Реших да пазя тишина, докато Гавраил приключи. В този жест на коленичене винаги съм виждала някаква показност. Защо би искал Бог човек да прави това? Защо трябваше да се коленичи така пред него? Защо трябваше човек да се унижава така? Нима това е необходимо на Всевишния, за да подхранва самочувствието си?

Хм, би се получил интересен терапевтичен разговор: „Мили Боже, легни на кушетката... и сподели защо искаш всички да ти се кланят?“

Докато си представях как терапевтът се опитва да подпита Господ за детството му (беше интересно наистина кой е създал Господ? Самият той себе си? Как е станало?), Гавраил вдигна поглед и се осведоми:

— Защо не коленичи до мен?

Обясних му, че що се отнася до молитвите, не съм съвсем сигурна, че знам текста им.

— Всеки може да разговаря с Бог по свой начин — отвърна Гавраил.

Разказах му и за размишленията си относно колениченето.

— Бог счита за важни други неща, а не въпроса за това как го почитат или дали изобщо го правят.

— И кои са тези неща? — попитах не без любопитство.

— Все някога ще разбереш — отговори Гавраил, но по тона му личеше, че, ако питат него, това е малко вероятно. Ето защо аз предпочетох да сменя темата и му разказах развълнувано за Йешуа, за неговите езикови познания и лечителските му способности.

— Какво всъщност беше това? — поисках най-после обяснение.

Гавраил помълча известно време, после ми отговори с въпрос:

— Какво би казала, ако ти отговоря, че този дърводелец наистина е Исус?

— Бих казала, че се занаяте с мен — отвърнах раздражено.

— Добре — усмихна се Гавраил. — Тогава ти казвам, че дърводелецът наистина е Исус.

Лицето ми се изопна.

— Ти получи достатъчно знаци — продължи Гавраил. — Йешуа говори всички езици и е извършил чудотворно изцеляване. Единственото, което ти пречи да повярваш, е...

— Здравият разум? — довърших вместо него.

— Не, твоята недостатъчна вяра.

— Какво магаре съм! — подхвърлих иронично.

— Забелязах го на сватбата ти — отвърна сухо Гавраил.

Опитите му да се шегува ми идваха в повече.

— Ще ти дам един съвет — каза Гавраил.

— Какъв? — Не проявявах особен интерес към съвет от него.

— Намери вярата — каза той твърде настоятелно, почти като предупреждение. — И то бързо.

„Вяра, та вяра“, нареждах аз, докато карах водно колело в Малентското езеро. Не ми се прибираще вкъщи, защото там беше Йешуа, а също и Светлана и детето и, което намираще баща ми за твърде стар. При Михи също не можех да отида, тъй като към края на работното време видеотеката винаги беше пълна с клиенти, които наемаха филми, забранени за непълнолетни и винаги зяпаха жените с особен поглед. Тъй като и с Ката не успях да се свържа по мобилния телефон — какво ли ставаше? — просто си карах водното колело,

нещо, което не бях правила от тийнейджърските си години. Тогава винаги, когато се почувствах зле, отивах на езерото сама. Или иначе казано, почти всеки втори ден.

Имах цялото езеро на свое разположение, отпускарският сезон клонеше към края си, а днешните тийнейджъри в момент на депресия правеха нещо различно от това, да карат водно колело. Предпочитаха, например, да търсят в интернет упътване за правене на бомби. Пък и вече беше настанал такъв непоносим задух, че във въздуха се усещаше вещание за буря, което аз обаче още не усещах, защото мислите ми бяха заети с въпроса „В кого бях хлътнала така сериозно?“ Не усетих задаващата се буря дори когато първите дъждовни капки паднаха върху мен. Толкова се бях вгълбила в мисли за Йешуа и разговора ми с Гавраил. Вече първата светкавица проблесна над мен. Погледнах към небето, по което се носеха тъмносини облаци. В лицето ме удари леден вятър. Мигом погледнах към брега и си помислих: „Боже, нямаше да е зле да е по-наблизо.“

Завъртях педалите, в никакъв случай не биваше да съм напред езерото, когато започнат мълниите. Гръмотевичната буря все повече се приближаваше, за разлика от брега. Трябваше по-рано да забележа приближаващата се буря. Пустата му любов, само до неприятности води!

Дъждът се изсипа изведнъж и заплющя по лицето ми. Само за няколко секунди бях вир-вода. От въртенето на педалите все повече се задъхвах, дробовете ме заболяха, както и краката, но колкото и да се мъчех, никак не напредвах. Вълните, които се образуваха от бурята, постоянно завличаха водното колело навътре в езерото. Следващата гръмотевица беше наистина оглушителна и аз сериозно се изплаших. Разбрах, че няма да успея да се добера до брега. Дано само не падне мълния в езерото!

Изпълнена със страх, понечих да се помоля на Бог. Дори за секунда си помислих дали да не коленича, щом това му доставя толкова удоволствие. Но пък как да коленичи човек в това водно колело? Ето защо се отказах от идеята и реших само да склуча ръце. Преди обаче да успея да започна молитвата си, една мълния се стовари на другия край на езерото. Чу се оглушителен тътен. От вибрациите на удара водното колело се обърна. Аз паднах във водата. И потънах.

Обзе ме паника и смъртен страх. Но се опитах да се успокоя. Нали можех да плувам, макар и не кой знае колко добре. В училище учителят по физическо все коментираше постиженията ми с окуражаващото: „Е, сигурно имаш други таланти.“, без двамата да имаме и бегла представа за какви точно таланти става дума. Но да изшляпам нагоре, това определено щях да успея. Ако достигнех повърхността, преди да ми е свършил въздухът и успеех да се търкулна във водното колело, имах шанс да остана жива. Задрапах с всички сили нагоре и тъкмо когато повърхността на водата беше съвсем близо, кракът ми се схвана. Извиках, а това изобщо не бе добра идея. Дробовете ми се напълниха с вода, която така остро ги прониза, че си помислих, че ще ги разкъса. Въздухът излезе от устата ми, мехурчетата се заиздигаха към водната повърхност, докато аз потъвах все по-надолу в езерото и само панически гледах мехурчетата. Отчаяно продължих да драпам, но нямах достатъчно сили да изплувам нагоре с тези горящи дробове и със станалия неслужлив от схващането крак. Изведнъж ми стана ясно: щях да умра.

Не можех да направя нищо повече, за да се противопоставя на съдбата си, спрях да се боря и продължих да потъвам. Болката и паниката все още владееха тялото и духа ми, но вече ги усещах само като далечно ехо.

Запитах се дали наистина ще отида в рая. Или в ада. Реално, никога в живота си не бях правила нещо наистина лошо, ако не се брои това, дето зарязах Свен пред олтара. Все пак то си беше доста лошо нещо. Чувствах се ужасно виновна, задето му го причиних. Но пък какви ли не добрини съм правила през живота си?

Всъщност, какви добрини съм правила през живота си? Не ми хрумваше нищо впечатляващо, нито съм подпомагала хора в нужда от развиващите се страни, нито съм била лекарка, отдадена изцяло на работата си, дори не съм била особено щедър човек. Не ми се вярваше свети Петър да примира от радост да ме види пред райската порта: „Бъди добре дошла, Мари, ти, която всеки път пускаше събралите ти се дребни монети в чашите на просяците по пешеходната зона.“

По едно време спряха да излизат мехурчета от устата ми. Загубих съзнание, около мен всичко потъна в мрак. Краката ми докоснаха дъното на езерото. Затворих очи завинаги. Малко ми оставаше да разбере дали съществуват неща като рай и ад.

Тогава внезапно някой ме хвана за ръката.

Бях издърпана до повърхността на езерото. Поех жадно въздух. От това дробовеите ми се разгоряха повече и от преди. Водата на развълнуваното езеро ме пликкаше в лицето. Отгоре продължаваше да вали. Чух силен гръм. Светкавици пронизаха небето и ме заслепиха. И наред целия този ад видях кой държи ръката ми.

Беше Йешуа.

И стоеше върху водата.

ГЛАВА 19

Йешуа ме носеше, ходейки по езерото.

Да, той ходеше по езерото.

И аз си мислех, без да се учудвам особено: „Той ме носи, ходейки по езерото.“

Разбира се, ситуацията предлагаше широк спектър за размисъл, като например: „Йешуа ме измъкна от дъното на езерото.“ „Той спаси живота ми.“ И най-вече: „Дявол да го вземе, той наистина е Исус!“

Но мозъкът ми не отиваше по-далеч от: „Той ме носи, ходейки по езерото.“ Беше зациклил над този факт подобно на компютър, който не успява да стартира някоя програма. Изобщо не беше в състояние да обработи мисълта „Дявол да го вземе, той наистина е Исус!“

Когато най-накрая мозъкът ми направи мъничка крачка напред, за по-сигурно предпочете да мисли за нещо по-маловажно, като: „Досега на никой мъж не се е удавало да ме носи.“ Веднъж, когато Свен, в изблик на романтичност, се опита да ме пренесе през прага, едва не си докара дискова херния.

Дъждът и вятърът продължаваха да шибат лицето ми, докато Йешуа командваше небето и викаше на езерото:

— Млъкни, укроти се!

Вятърът утихна и настъпи пълна тишина. Да, на такъв човек не му трябваше нито дъждобран, нито чадър.

Когато пет минути по-късно Йешуа стъпи с мен на брега, всички тъмни облаци бяха отстъпили място на вечерния здрач. Той ме положи на една от пейките в парка. За разлика от Йешуа, аз бях вир-вода и зъзнях така, както през живота си не съм мръзнала. Дробовете ми все още горяха. Йешуа преспокойно ми заяви:

— Мога да отнема болката ти.

Той понечи да ме докосне така, както бе докоснал дъщерята на Светлана, но аз само извиках:

— Нееееееее!!!!

Просто не исках да ме пипа. Всичко това беше твърде много за мен. Повече от твърде много!

Йешуа спря. Дори и да беше объркан от моя истеричен вик, това не му пролича.

— Но — каза Йешуа — ти си съвсем премръзнала. — Отново понечи да ме докосне.

— Не ме пипай! — изкрещях му. Толкова се страхувах от него, че дори една съвсем нормална реакция възприемах като свръхестествена.

— Страхуваш се от мен?

Какъв нюх само.

— Не се бой от мен — каза той с благ глас. Но паниката ми заглушаваше думите му.

— Не Ме Пипай!

Той кимна:

— Както кажеш.

— Изчезвай! — изкрещях му с последни сили, от което си докарах пристъп на кашлица.

Йешуа продължаваше да ме гледа загрижено. Дали означавах нещо за него или той би проявил такава загриженост за всеки, когото е спасил от удавяне?

— Като казвам „изчезвай“, имам предвид „да се омиташ“ — задъхах се панически и продължих да кашлям.

— Както кажеш — повтори той със съвсем спокоен, почтителен тон и си тръгна. Той ме остави мокра вир-вода и кашляща на пейката, защото аз така пожелах.

Йешуа се изгуби от погледа ми. Благодарение на неговото заклинание дъждът съвсем беше престанал, но въпреки това треперех по-силно и отпреди, а кашлицата ми не се търпеше. Трябваше някак си да се добера до вкъщи, в противен случай щях да си умра от пневмония тук, на пейката. Изправих се, хм, смело. Току-виж и до вкъщи съм се добрала. Колко му е, лесна работа. Станах от пейката, понечих да направя една крачка и се строполих в безсъзнание.

ГЛАВА 20

— Пиу, пиу, пиу — чух, когато отново дойдох в съзнание. Лежах на някакво болнично легло. До мен имаше някаква „пиу, пиу, пиу“ — машина. Но защо беше толкова шумна? Не трябваше ли болните да си лежат на спокойствие, а не да бъдат безпокоени с това „пиу“? Погледнах надолу: бях облечена с някаква болнична пижама, някой ме беше съблякъл и после отново ме бе облякъл. Навън се беше стъмнило и се зачудих дали да не позвъня на нощната сестра.

— Пиу, пиу, пиу... — Ударих машината и тя най-после спря да пиука. Чак сега ме споходиха мислите, които трябваше да ме споходят още на езерото: „Йешуа ме измъкна от дъното на езерото.“ „Така той спаси живота ми.“ И най-вече: „Дявол да го вземе, той наистина е Исус!“

Прокрадна се и още една важна мисъл: „О, Боже мой, а аз исках да му схрускам задника!“

Поех си дълбоко въздух и се опитах да се успокоя. Може би всичко това само ми се сторило? Може би съм получила травма под водата и сега халюцинирах? В такъв случай не ме е спасил Йешуа, а аз самата. Нямах представа как. Все някак се е получило. Но как бих могла да се спася сама? Така и не успях да координирам движенията си, че да заплувам към брега. Но каква беше алтернативата? Ако не е било халюцинация, излиза, че Йешуа наистина е Исус. И ако това е вярно, то трябва да се радвам, че не съм се удавила, понеже в противен случай най-вероятно щях да попадна в ада. Нали без малко щях да поканя Исус в стаята си, за да спя с него.

Добре, де, най-вероятно той щеше да ме отсвири.

Но аз бях убедена, че пред вратите на рая не се гледа с добро око и на опита да се прельсти Спасителя.

А като капак на всичко му бях изкрещяла и „Омитай се“.

Леле, Боже, ако има живот след смъртта, спукана ми е работата!

Вратата се откряна. За миг се ужасих, че в стаята ще влезе Йешуа. Или ще долети. Но влезе Свен. Лежах в болницата, в която работеше, и сега беше нощна смяна. Той ли ме беше преоблякъл? Тази работа никак не ми харесваше.

Свен ме погледна съчувствено:

— Наред ли е всичко?

„Не! Абсолютно нищо не е наред! Или нещо съм се побъркала, или съм видяла Исус, вследствие на което съм се побъркала!“, исках да извикам, но само леко кимнах.

Свен се доближи до леглото ми и каза:

— Един минувач те е намерил вир-вода до езерото. Какво се е случило?

Разказах му случая с водното колело, нищо повече. Той се усмихна кротко и запя старата песен за палавата госпожица:

— „Водно колело, в беда насред морето / в него бяхме ние някъде по здрач. / Няма S.O.S., няма ехолот. / Ето, ще потъне туй водно колело.“

— Тази песен съвсем я бях забравила — изтърсих в отговор.

Тогава Свен взе ръката ми:

— Аз съм до теб. Дори се погрижих да получиш единствената свободна самостоятелна стая.

Никак не беше редно той да държи ръката ми. Единственият, който трябваше да я държи, беше Йешуа, поне така чувствах нещата.

Издърпах ръката си от Свен и го помолих повече да не ме пипа. Това го шокира. Сигурно се бе надявал, че в слабостта си отново ще потърся път към него. Е, сега вече не се надяваше, гледаше обидено и каза с професионален тон:

— Добре, да минем тогава на инжекцията.

— Инжекция? — попитах паникьосана.

— Трябва да сложа в задника ти витаминозна инжекция, лекарят нареди — той взе инжекцията, която се намираще на нощната масичка.

Преглътнах, инжекциите в задника сами по себе си не предразполагат към изпадане във възторг, но да ти ги слага бившият...

Обърнах се с неохота по корем. Щом чувствах за нередно държането за ръка със Свен, то какво оставаше за усещането да ме хване за задника. Присвих очи и стана още по-неприятно, тъй като Свен уцели плът вместо вена.

— Ау! — извиках.

— Опа, съжалявам, за съжаление беше малко встрани — каза той с престорено невинно изражение. — Трябва да го направим пак.

Веднага ми заби иглата повторно в задника.

— Ааааах! — извиках още по-силно.

— О, пак не улучих, тъп, тъп, тъпак — каза Свен.

Погледнах лицето му и познах:

— Ле... лекарят изобщо не е предписал инжекция, нали?

Той спря да се опитва да се прави на невинен.

— Ако боцна още няколко пъти, на задника ти ще се образува нещо като усмивка — ухили се той и заби иглата още веднъж.

— Аууу!!!!

Скочих, вдигнах долницето на пижамата си и извиках:

— Ти си се побъркал!

После хукнах към вратата, но Свен ми препречи пътя:

— Още не сме приключили, лекарят каза да ти дам и очистително.

Положението не беше никак розово. Явно факта, че го бях изоставила пред олтара, изкарваше наяве дълго потисканата у него тъмна страна. Но аз си спомних съвета, който ми бе дала веднъж Ката за изход от такива ситуации: „Няма проблем, който да не може да се реши с един точен ритник в топките.“

Свен изстена, аз излетях от болницата на все още мократа улица и спрях едва когато повече не можех да тичам. Свен не ме последва, вероятно все още виеше като обезумял койот.

Аз тичах в болничната си пижама през нощния Маленте. От студ босите ми крака бяха почти безчувствени, а аз треперех с цялото си тяло. Когато най-после стигнах у дома, нямах друг избор, освен да позвъня. За мой късмет ми отвори не баща ми, а Ката. Тя смаяно ме погледна, а аз само тихо ѝ казах:

— Не питай.

Тя отговори:

— Добре — и веднага след това загрижено добави: — Какво се е случило?

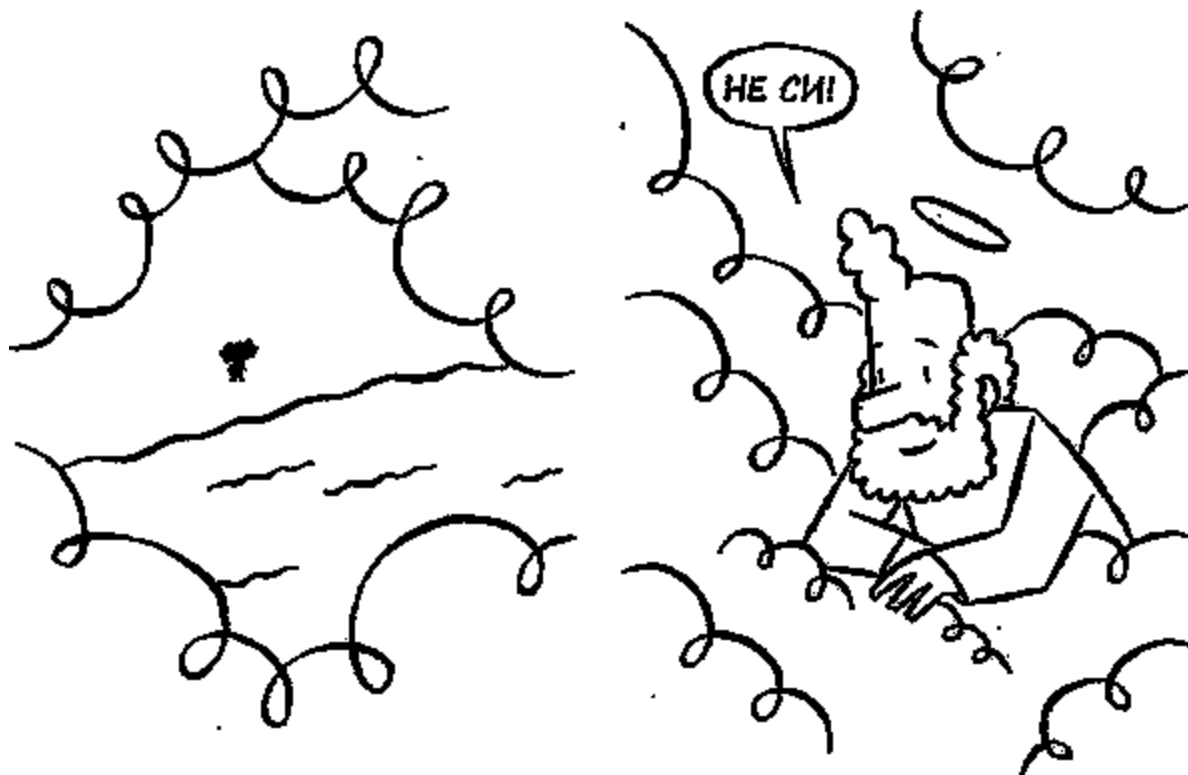
Разказах ѝ за водното колело и за Свен, но естествено нито дума за Йешуа и неговите разходки по водата. Не исках собствената ми сестра да ме сметне за откачена.

Ката ме заведе в банята, за да измия под душа зловонието от езерото. Каза ми, че татко, Светлана и дъщеричката ѝ вече спят. Аз обаче не исках да заспивам, тъй като душата ми бродеше между рая (Йешуа) и ада (Свен). Изкъпах се, преоблякох се и отидох в стаята при Ката. Тя тъкмо довършваше нов комикс.

Беше изненадващ комикс, по принцип малката Ката в комиксите никога не се самосъжаляваше. Бог присъстваше в нейните комикси само, когато тя беше изплашена от случващото се на този свят. Разбрах, че нещо я потиска.

— Била си на лекар — установих загрижено.

— Да.

— И?

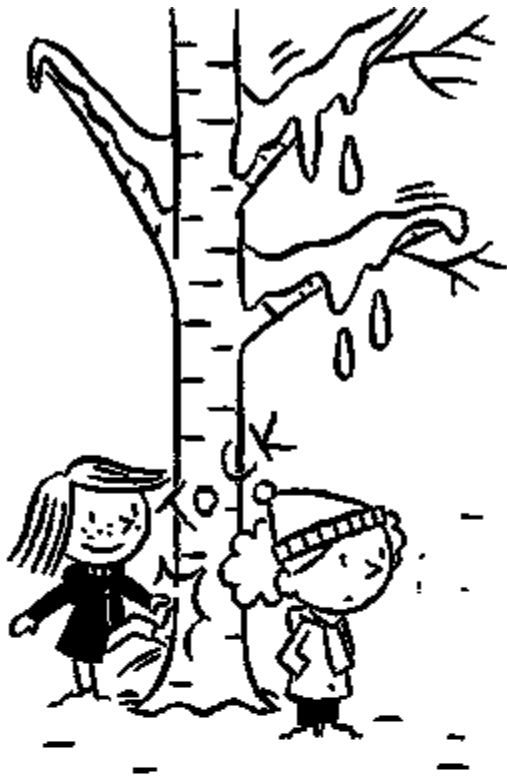
— Трябва да изчакам резултатите от изследванията — отвърна тя колкото се може по-спокойно.

— Има ли някакви опасения?

— Изследванията са рутинни, няма причина за тревога — изрецитира тя монотонно.

Не знаех дали да ѝ вярвам. Ката умееше да лъже много убедително, когато ставаше въпрос за собствените ѝ страхове. Но бях наясно и с това, че не биваше да я притискам. Така че затърсих доказателства, които да ме насочат дали наистина няма причина за тревога. На масата имаше още един комикс, който тя беше нарисувала през деня:

Този комикс беше много по-весел от първия. Значи тя нямаше усещане, че светът се срутва. А това означаваше, че наистина няма причина за тревога.

ТАКА НИКОГА НЯМА ДА ПОЛУЧИШ НЕЩО ОТ ДЯДО КОЛЕДА!
ТОЙ НОСИ ПОДАРЪЦИ САМО
НА ДОБРИТЕ ДЕЦА!

Ако не бях така обърквана и развълнувана от историята за „Йешуа, който ходи по езерото“, може би щях да забележа колко

необичайно бе това, че в късното лято Ката вече рисуваше комикси за Коледа. И щях да забележа, че Ката беше нарисувала комикс, в който се отричаше съществуването на добрия старец с бялата брада. Това беше едната възможност за интерпретация на комикса за Дядо Коледа. Другата беше, че дълбоко в себе си Ката желаше да ѝ бъдат опростени всички грехове от един друг добър старец с бяла брада.

ГЛАВА 21

МЕЖДУВРЕМЕННО

Гавраил будуваше в кухнята на своя дом и чакаше завръщането на Исус. Неговата любима имаше среща в Хамбург, поради което не можеше да прекара нощта при него. Боже, колко му липсваше Силвия, макар че не я беше виждал само от няколко часа. В мъчителни моменти като този Гавраил беше убеден, че тази работа с любовта има много повече недостатъци, отколкото предимства. И че Бог, когато е сътворявал любовта, такава несъвършена, каквато е, вероятно се е намирал в лош период.

Е, да, Всевишният няма лоши периоди, това той като бивш ангел би трябвало да го знае, но не можеше да си обясни по друг начин своя породен от любов копнеж. Къде му е тук смисълът?

Беше нещо подобно на киселините. В тях също му убягваше божественният замисъл.

Най-после Исус се върна в пасторския дом. Изглеждаше дълбоко замислен.

— Какво те тревожи, господарю мой? — попита Гавраил.

— Какво знаеш за Мари? — попита Исус.

О, не, помисли си Гавраил, тази жена още ли се занимава с месията?

— Прощавай, господарю — отговори той, — но Мари е това, което тук на земята определяме като „посредствена“.

— Съвсем не ми прилича на посредствена. Напротив, виждам нещо необикновено у нея.

— Как необикновено? — гласът на Гавраил леко се повиши. — За една и съща Мари ли говорим?

— Тя ме накара да се засмея — изтърси Исус.

— Как, да не би като е разбивала с главата си стена? — попита Гавраил и веднага се изплаши от самия себе си. Усети как у него леко се надигаше гняв срещу Мари. Не можеше ли тя просто да остави месията на мира?

— Не, не е разбивала с главата си стена. Как ти хрумна това? — попита Исус и в този момент Гавраил се зарадва, че Исус не познава иронията.

— Не ѝ ли липсва малко вяра? — осведоми се Исус.

— Малко? — Гавраил въздъхна леко. А наум добави: „На нея ѝ липсва точно толкова «малко» вяра, колкото Голиат е «малко» голям“.

Исус се огледа замислено.

— Нали няма да се занимаваш с нея? — попита строго Гавраил. — Нямаш време за това, мисли за мисията ти!

— Искам само да науча повече за нея — отвърна Исус, след което се прибра в стаята си.

Гавраил гледаше втренчено затворената врата и се питаше: „Дали все пак Исус няма никакви чувства към Мари?“ После Гавраил сякаш се засмя на самия себе си. Това беше абсурдна мисъл. Исус едва ли бе способен на такива чувства. Пък и Мари не беше от класата на Мария Магдалена. Не беше от класата и на една Саломе, да не говорим за съпругата на Лот. Сигурно Исус просто искаше да вкара в правия път една заблудена овчица.

ГЛАВА 22

След всичко, което бях преживяла, си мислех, че цяла нощ няма да мигна. От друга страна, за малко не се удавих и прекосих боса цяло Маленте, бягайки от Свен. Ето защо, макар и духът ми да бе превъзбуден, тялото ми желаше пълен покой. За нула време заспах и сънувах странен сън. Стоях пред олтара, Гавраил ме питаше дали искам, но до мен не стоеше откаченият Свен, а Йешуа. Кръстът зад него на стената беше празен, вероятно бе скочил от него и се беше облякъл с много изискан сватбен костюм.

Отговорих на Гавраил от цялото си сърце: „Да, искам.“

Йешуа се доближи до мен за целувка. Ръцете му нежно докоснаха лицето ми. Беше просто изумително това негово докосване. Сърцето ми биеше силно. Устните му се приближаваха все по-близо. Аз треперех от възлнение. Брадата му вече докосваше лицето ми и ме наелектризира. Той понечи да ме целуне... толкова копнеех за това... устните му да докоснат моите... тогава се събудих с писък.

Когато спрях да пиция, си дадох сметка, че моето подсъзнание искаше да се омъжа за Йешуа?!?!

Защо тъпото ми подсъзнание не можеше да стои настрана от моя живот?

Погледнах към часовника: 8.56 часа. Толкова ли късно е станало? След четири минути Йешуа щеше да застане пред вратата — той идваше винаги в девет, за да работи на покрива. Не исках да го виждам! Твърде много се страхувах от него! От една страна, това беше страхът, който изпитват жените във филмите на ужасите, когато знаят, че лудият с верижния трион се приближава. А от друга страна, това беше страхът от собствените ми чувства.

Навялякох дрехите си, като пропуснах несъществените неща, като например да си измия зъбите и лицето, да се среща и да вържа

обувките си. Изскочих от вкъщи и се плъснах по нос. Проклети връзки!

Дъщерята на Светлана рисуваше на улицата с тебешир, тя видя как паднах и избухна в смях. Окопитих се, вързах връзките на обувките си и като че ли чух малката да казва:

— Косата ти изглежда тъпо.

Майка и я беше научила на немски. Не бях привърженик на подобен вид разбирателство между народите.

— Мама има по-хубава коса от твоята — заяждаше се момичето със своя беларуски акцент.

— На колко си години? — попитах малката.

— Осем.

— Ако продължаваш така, няма да станеш на девет.

Тя изпусна уплашено тебешира. Тогава видях, че Йешуа се задава по улицата. Хукнах да бягам като Форест Гъмп. При това се молех горещо Йешуа да не е забелязал бягството ми. Докато не ми хрумна, че във връзка с Йешуа, май е по-добре да не се моля на Бог.

Най-накрая, останала съвсем без дъх, пристигнах на езерото и седнах задъхана на едно мостче. Когато отново задишах нормално, погледнах към блестящата на слънцето вода. Дори неколцина туристи отново караха водни колела. Лекият бриз галеше кожата ми. Всичко, което се беше случило вчера, ми се струваше толкова нереално. Като сън. Може би съм си въобразила, че Исус ме е спасил. Това беше логичното обяснение. А също и успокояващото, въпреки че имаше за резултат перспективата все по-често да чувам изречения като: „Мари, сега двамата яки младежи ще те отведат за електрошокова терапия.“

Все пак в този случай и двамата с Йешуа щяхме да минем за луди. Той, защото се мисли за Исус, а аз, защото виждам Исус. Значи щяхме да си паснем идеално. По-късно двамата можехме да си имаме много сладки, малки откачени бебенца...

Момент, излиза, че не само исках да се омъжа за него, но исках и деца от него?

Както навремето с Марк. Оставаше само да измисля и имена за децата. Бях по-влюбена, отколкото си мислех.

Отколкото някога съм била през живота си.

Да му се не види!

Едва си дадох сметка за това, и чух зад себе си мек глас, който ми каза:

— Мари?

На мостчето стоеше Йешуа. Значи все пак ме е проследил.

— Радвам се да те видя — нежно се усмихна той.

— Брлбг — отговорих.

— Ти се боиш от мен — заяви спокойно той.

— Нлзтк.

— Затова и бягаш от мен.

— Хрфссл.

— Не бой се.

Той каза тези думи така невероятно нежно, че страхът мигом се изпари от тялото ми.

— Искам да те попитам нещо — каза Йешуа.

— Питай спокойно — рекох. Без този глупав страх бях отново в състояние да произнасям гласните.

— Искаш ли тази вечер отново да вечеряме заедно?

Едва успях да запазя самообладание. Той искаше да излезе с мен!

— Това би означавало много за мен — допълни той.

Той наистина го мислеше, чувствах го. Наистина означаваше нещо за него.

А това означаваше, че аз означавам нещо за него!

А това пък означаваше: Юхухууу!!!!

Усмихнах се самодоволно като пушецо хашиш медено конче, а Йешуа седна до мен на мостчето. Съвсем близо. Когато ме погледна, коленете ми омекнаха, стомахът ми по странен начин се отпусна. Сега краката ни се клатеха едни до други над водата. Приличаше на чуден миг между двама откачени. Но за жалост Йешуа каза нещо, което срива всички мои надежди, че ние просто сме в плен на лудостта:

— Езерото е много по-спокойно от вчера.

— И ти ли си бил вчера на езерото? — попитах ужасено.

— Аз те носех по него. Не помниш ли?

Значи не е било халюцинация. Не бях разказала на никого за своето преживяване. Откъде можеше да знае Йешуа, ако не се беше случило точно така?

— Ти... значи ти наистина си Исус — казах глухо.

— Да, разбира се.

— О! — изстенах. Нищо друго не ми хрумна. Нищо подобно на „Аз стоя пред Божия син!“, или „Той отново броди по земята!“, или „Това е чудо!“ Само едно тъпо „О.“ Цялото ми същество беше само едно изтощено, уморено и изтормозено „О.“

— Добре ли си? — попита Йешуа съчувствено.

— Ооо.

— Мари, всичко наред ли е? — сега пък прозвуча дори обезпокоено.

Изобщо не бях добре. Такива като мен нямаха работа край Исус.

— Защо искаш да вечеряш точно с мен? — попитах уморено.

— Защото ти си съвсем обикновен човек.

— Съвсем обикновен човек ли?

— Ами да.

Има и по-добри комплименти. Хиляди. И със сигурност ги е имало още навремето в Палестина. Но всъщност защо ми бяха комплименти от Исус? Самото желание за това си беше абсурдно. Смешно. Откачено.

Погледнах към езерото. С всяка секунда то ставаше все по-спокойно. Нямаше вълни, нямаше буря, нямаше светкавици. Макар че щяха да бъдат изключително добър фон на откритието, което направих, че в момента седя тук до Исус.

— Мълчиш.

Правилно отбелязано, помислих си.

— Какво ти е?

— Аз... аз не мисля, че е правилно да се занимаваш с мен.

— Защо да не е?

— Аз не съм достатъчно значима. Ти трябва да седиш до папата.

Или до някой като него.

Или да подплашиш Далай Лама, допълних наум.

— Ти си точно толкова значима, колкото и папата — отвърна Исус.

— Присъщо ти е да говориш така. Та нали си Исус. Трябва да считаш всички хора за равни. Но аз мисля, че не съм достойна да бъда до теб.

— Достойна си.

Това само идваше да покаже, че той не знае нищо за моите провали. Да знаеш, че не си постигнал нищо особено в живота си, е едно. Но да си дадеш сметка за това в присъствието на Божия син, е нещо съвсем друго.

— Имам една молба към теб — каза Исус и ме погледна дълбоко в очите.

— И каква е тя?

— Прекарай тази вечер с мен така, както би я прекарала с всеки друг човек.

— Но ти не си кой да е.

— Напротив, всеки човек може да е като мен, стига само да поиска.

Разбира се, помислих си. Следващият път и аз ще тръгна по водата.

— Защо би искал това? — запитах го.

— Защото... защото... — чудеше се откъде да започне той. За първи път бях свидетел на това, как той се колебае. Имаше ли някакви чувства към мен? Затова ли ме покани на среща?

Не, дори самата мисъл за това беше кошунство! Божият син нямаше как да се влюби в смъртна. Още по-малко пък в мен.

Исус се покашля и отговори с твърд глас:

— Защото ми е любопитно да узная как живеят хората в днешно време.

Значи това било. Трябваше му екскурзовод. Кимнах вяло в знак на съгласие. И той искрено се зарадва на това.

Йешуа се върна обратно в къщата ни, за да довърши поправката на покрива. А аз тъпо се зазяпах в езерото. Бях обещала среща на Исус. Този факт постави нов рекорд в класацията „Още колко по-объркан може да стане животът ми?“.

Но след като Божият син желае да му бъде показан светът, какво може да му се отвърне? „Сори, но предпочитам да отида да си оскубя веждите“?

Поседях още известно време и се опитах да осмисля случващото се. Мисълта, че един толкова комичен човек като мен е влюбен до уши в Исус, заемаше челно място в списъка на нещата за осмисляне. Но

това не беше кой знае колко сложно да се осмисли. Съзнаването, че става въпрос за Исус, парираше всички мои чувства. Вече не чувствах абсолютно нищо към него. Слава на Бога.

Вместо това ме занимаваше мисълта как ще прекарам вечерта с него. Какво би предпочел да преживее човек като Исус? При това подозирах, че той няма и никакви очаквания. И веднага след това установих, че аз също почти не знам какво да очаквам от него.

За да променя това, отидох в нашата хубава Малентска книжарница и помолих служителката за една Библия. Тя попита:

— Кое издание?

Честно казано, идея си нямах какво имаше предвид тя. Имаше различни Библии, така ли? Ако да, тогава защо? Това ремикс версии ли бяха?

— Стандартното — отговорих, правейки се на компетентна.

Книжарката ми продаде една Библия, при което извърна лицето си от мен. Дали хлапето ми намекваше, че имам лош дъх?

Седнах в едно кафене, поръчах си кафе с мляко, разлистих Библията и установих, че стилът, също както навремето часът по конфермация, безкрайно ме отегчава, дори и сега, когато проявявах жив интерес по темата. Ето защо реших да се обърна към посредник, който да ми обясни нещата с прости думи. Запътих се към видеотека на Михи и позвъних на вратата. Той ми отвори още сънен и небръснат. Освен това носеше тениска с доста подходящ за моето положение надпис с реплика на Йода: „Да забравиш трябва, което преди научил си.“

— Какво търсиш тук? — прозя се той, при което пропъди съня от очите си.

— Аз... аз... хрумна ми да те видя — отговорих.

— Посред нощ?

— Единайсет часа е.

— Така де, посред нощ.

— Бих искала да гледам някои филми.

— Какви филми? — попита Михи.

Отговорих с мърдане на устните:

— За Исус...

— Този Йешуа наистина те кара да откачаш — заяви загрижено Михи с някаква — ако съм чула правилно — изненадваща за мен нотка

на ревност.

— Не, не — опитах да се измъкна. Но след всичко, което бях преживяла през последните дни, това прозвуча напълно неубедително.

— В едно може да си сигурен — заявих на Михи, — вече нямам никакви чувства към него.

Поне това е вярно.

Михи видимо остана доволен. Той влезе с мен във видеотеката, сложи кафе и без да ме пита дали искам, ми предложи дъвка.

— Значи наистина имам лош дъх — заявих плахо.

— С него ще сразиш всеки противник при ръкопашен бой — отвърна Михи. Дадох си сметка, че и Исус трябва да го е усетил, докато си говорехме на езерото. Веднага лапнах четири дъвки наведнъж.

Михи ми направи малка ретроспекция на филмите за Исус на огромния телевизор във видеотеката. Първо гледахме „Страстите Христови“, творение на Мел Гибсън за разпъването на Исус.

— Какви ги плещят тези? — попитах, тъй като не им разбирах нито дума на актьорите.

— Гибсън е заснел филма на арамейски и латински — обясни Михи, а аз си помислих, че Гибсън спокойно е можел да накара филмовите си герои да общуват помежду си с морзовата азбука.

„Страстите Христови“ си беше истинско клане. Филм на ужасите за фенове на Библията. А евреите във филма бяха представени в човеколюбивата традиция на пропагандния апарат на Гьобелс. Когато най-после Исус бе разпънат на кръста, това беше представено така нагледно, че ме накара да оценя високо факта, че не съм закусвала. Дори не можех — и най-вече не исках — да си представя, че мъжът, който тази сутрин седеше на мостчето до мен, е преживял всички тези мъчения.

В противовес на това Михи ми показа и музикалния филм от седемдесетте години „Исус Христос суперзвезда“. Само след няколко минути вече изпитвах носталгия към филма на Гибсън, тъй като тук ужасът беше още по-голям: Исус пееше поп рок хитове!

При това неговият интерпретатор гримасничеше като Луи дьо Финес и изглеждаше точно толкова уравновесен. Всъщност превъзхождаше го само черният актьор, който играеше Юда и танцуваше наоколо издокаран с бели дрехи в диско стил.

След четвърт час спряхме филма и се загледахме в „Последното изкушение на Христос“ от Скорсезе. Този филм ми хареса много повече от другите два. Тук Исус си беше истински човек. Добре де, невротичен човек. Но все пак човек. А и кой нямаше да е невротичен при такъв властен баща?

Това, че във филма той получи на кръста още веднъж възможността да се ожени за Мария Магдалена и да стане обикновен смъртен, беше разтърсващо. На човек му идеше просто да извика: „Направи го!“

Разбира се, стана ми ясно, че тази Мария, за която говореше Исус по време на нашата среща, трябва да беше Мария Магдалена. Поисках да узная от сведущия по библейските въпроси Михи каква точно е била тя. Блудница? Съпруга? Танцьорка на модерни танци?

Михи ми обясни, че в Библията никъде не се споменава, че е била разкаяла се блудница или съпруга на Исус, както и никакви отпратки към това, че е можела да танцува фънки.

Все пак съществуваха сведения, че двамата са се целували. Това го няма в Библията, но затова пък го има в един друг стар текст от втори век след Христа, в така нареченото Евангелие на Мария Магдалена.

Ако беше вярно това, което пишеше в този ръкопис, мислех си, то Исус все пак е бил човек, способен да обича земна жена.

Може би и днес той би могъл...

Не желяех да разгръщам нататък мисълта си. Това беше поредица от мисли, твърде опасни за човек като мен...

ГЛАВА 23

МЕЖДУВРЕМЕННО

— Ти пак имаш среща с Мари? — Гавраил не можеше да асимилира това, което чу от Исус. Месията седеше на кухненската маса в дома на пастора и пиеше кафе, напитка, за която смяташе, че е едно от най-хубавите неща на модерните времена. Както и пицата.

— Правилно си разбрал, тази вечер ще прекарам с Мари — отвърна съвсем спокойно Исус и си подари насладата от нова глътка кафе.

— Ама защо? — попита ужасено Гавраил.

— Защото мисля, че чрез Мари ще мога да науча повече за хората. Как живеят днес, какво чувстват, в какво вярват.

— Но това можеш да го научиш и от друг човек — подхвърли Гавраил. Той веднага се сети за няколко вярващи, които ходеха на църква, и с които беше къде-къде по-уместно месията да прекара вечерта, отколкото с Мари. Според него дори атеистите бяха по-подходящи за това от тази жена, ненавистта му, към която все повече растеше, въпреки че тя беше дъщеря на неговата любима Силвия.

— Няма да отменя вече веднъж уговорена среща — заяви решително Исус. — Пък и общуването с Мари ми доставя удоволствие.

Щом той произнесе това, киселините на Гавраил отново напомниха за себе си.

— Но няма ли да е по-добре да се подготвиш за своята мисия? — попита Гавраил с надеждата, че Исус все още може да се отметне от срещата.

— Не е нужно да ме поучаваш — сръза го Исус.

Гавраил млъкна, никой не можеше да поучава месията. Той бе наясно с това.

— Ти самият трябва да се подготвиш за финалната битка —
напомни му Исус.

— Ами аз... аз го правя — запелтечи Гавраил, заел внезапно
отбранителна позиция.

— Не, ти се забавляваш с тази жена — в гласа на месията
имаше упрек.

Гавраил се изчерви. Наистина по-голямата част от последните
два дни той прекара в леглото със своята голяма любов. Да не би Исус
да е подочул нещо? Силвия не беше много тиха, което беше
объркващо, но също и някак си хубаво, а и дори самият Гавраил
понякога изгубваше контрол над гласа си, докато практикуваше това
великолепно забавление.

— Аз, ааа... искам само да я върна в правия път — смотолеви
Гавраил. Това не беше лъжа в истинския смисъл на думата. Никога не
би могъл да излъже месията! Просто Силвия не се поддаваше на
поучаване. Тя упорито не желаше да подчини живота си на
Библията.

— Какво значи десу^[1]? — попита Исус.

Гавраил получи пристъп на кашлица.

— Случайно чух как казваш на тази жена, че харесваш десу.

— А-аа, това е френско ястие... — отговори Гавраил.
Изглежда, че все пак можеше да излъже месията, установи с ужас
той.

— А какво значи танга? — попита Исус.

— Танга... това... това е нейната котка — отговори Гавраил.
Колко бързо свикна да лъже Исус. Изумително.

Тогава месията стана от масата и заяви:

— Ще тръгвам за срещата с Мари.

Гавраил не искаше това. Той се боеше, че Мари ще му повлияе
зле. Дори да беше само наполовина напориста и опитна в
съблазняването, колкото майка си, ако това бе в природата на
женската част на това семейство, то тогава... тогава... двамата
също биха се... позабавлявали... О, Боже, побъркал ли се беше да си
представя такива неща?!?! Ама че абсурдна мисъл!

— А не би ли предпочел да вечеряш с мен тази вечер? — попита
отчаяно Гавраил.

— Нямаш ли среща със Силвия? — попита в отговор Исус.

— Можем да хапнем заедно — предложи Гавраил.

— Десу ли? — попита Исус.

— Не! — отговори Гавраил с леко рязък глас.

— Защо не?

— А-аа... от него се получават киселини. — Това, с лъженето, бързо се превърна в рутинно действие.

Исус се усмихна:

— Защо трябва да се страхувам от киселини?

Преди още Гавраил да измисли правдоподобен отговор, на вратата се позвъни. Исус отвори. Беше Силвия. Гавраил отчаяно се надяваше, че Исус няма да спомене нищо за десу и танга. Силвия влезе и лепна бърза целувка на бузата на Гавраил. В присъствието на Божия син това беше ужасно неловко за бившия ангел.

— Случило ли се е нещо? — попита Силвия, която бе забелязала неговото притеснение.

— Не... не — успокои я Гавраил. Той си даде сметка, че всъщност не беше спрял да лъже.

— Имаш ли нещо против Йешуа да прекара вечерта с нас?

Погледът на Силвия не остави никакво съмнение относно нейното против.

Исус каза:

— Аз имам друга среща за тази вечер.

Силвия въздъхна облекчено, а Исус добави:

— Ще имам удоволствието да пробвам вашето десу някой друг път.

Това на свой ред удиви Силвия:

— Искате да пробвате моето десу?

Гавраил бързо я прекъсна:

— Нека не говорим за храна, имам малко стомашно неразположение.

Сега вече Силвия нищо не разбираше.

Исус се обърна към нея и попита:

— А къде е малката ви танга?

Силвия направо не можеше да повярва.

— Гавраил ми разказа за нея.

В този момент Гавраил се разкайваше, че е избрал да се превърне в човек.

— Лъскава ли е козината ѝ? — попита учтиво Исус.

— А-аа — отговори Силвия — сигурно има танга с козина, да, може и да има някъде, но...

Тя не продължи, изтормозеният Гавраил каза на Исус:

— Ще закъснееш за срещата си.

Той просто искаше да сложи край на това положение и не виждаше никаква друга възможност, освен тази, да отпрати месията. И в този момент му бе напълно безразлично дали месията ще отиде при Мари.

Исус кимна:

— Имаш право, скъпи приятелю.

Той се сбогува и затвори вратата след себе си. Гавраил въздъхна облекчено.

Силвия обаче погледна озадачено след месията през прозореца и попита Гавраил:

— Той гей ли е?

Гавраил затвори очи. Дойде му твърде много. Той бе накарал Божия син да произнесе думите „десу“ и „танга“. И го беше излъгал.

И най-вече: беше го подтикнал към още една среща с Мари!

[1] Dessous (фр.) — еротично бельо. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 24

„Как се облича човек за среща с Исус?“ Зададох си този въпрос, след като си взех душ и си измих зъбите (в продължение на дванайсет минути, за по-сигурно). Стоях пред гардероба си и избирах възможно най-скромните и неразголени дрехи, които успях да намеря. Риза с якичка, пуловер, който можеше да се облече върху нея и широк черен панталон. Така целомъдрено за последен път бях изглеждала по време на моята конфирмация. Така че първият проблем беше решен, но вторият все още не беше. Къде следва да се разходи човек с някой като Исус?

Бих обсъдила това със сестра ми, но тя ми беше оставила бележка, че ще рисува на езерото. И да не се притеснявам, резултатите от прегледа били добри.

Кой знае какво би ме посъветвала Ката? Може би нещо от сорта: „Ей, я покажи на Исус няколко болни от рак и го попитай за Божията любов към хората.“

Запитах се дали наистина е редно да се направи това и дали с един такъв въпрос към Бог човек няма да си навлече един куп неприятности? И дали щом има Исус, има и ад? И дали изобщо трябва да се мисли за това, ако човек държи на спокойния си сън нощем?

Тогавя в стаята влезе татко и каза:

— Може ли да поговорим?

— Ами, тъкмо излизам — отговорих, надявайки се да избегна разговор от типа „Светлана изобщо не е такава, каквато си мислиш.“

— Светлана изобщо не е такава, каквато си мислиш — каза татко.

Въздъгнах и попитах:

— Ах, по-лоша ли е?

Очите на татко се натъжиха. Направо е впечатляващо колко тъжни могат да бъдат едни очи, когато притежателят им е възрастен мъж.

— Тя много обича дъщеря си.

— Колко хубаво — отговорих хапливо. Като че ли това променяше нещо.

— Наистина ли е толкова трудно човек да си представи, че някой може да ме обича? — осведоми се той.

— Не, трудно е за вярване, че такава като нея те обича — отвърнах малко по-откровено, отколкото трябваше.

Той мълчеше. Вероятно си даваше ясна сметка, че имах право. Ала после каза:

— Но ако тя ме прави щастлив, не е ли все едно дали ме обича?

Съществуват и по-отчаяни въпроси на влюбени. Но не са много.

Идеше ми да хвана татко и да го разтърсвам докато онази част от мозъка му, в която се беше врязала Светлана, не изхвъркне от ухото му. Но вместо това само го погалих по старческата, сбръчкана буза. Той обаче бутна ръката ми встрани и каза решително:

— Ако не успееш да се спогодиш със Светлана, ще трябва да напуснеш дома ми.

Той излезе от стаята, а аз бях съсипана. Собственият ми баща ме заплашваше, че ще ме изхвърли от къщи.

На излизане минах покрай кухнята, в която Светлана и чудовищната ѝ дъщеря играеха на „Не се сърди, човече“. Светлана изглеждаше щастлива, някак си не толкова свита, колкото я бях виждала досега. Сякаш камък ѝ беше паднал от сърцето. Дали защото сега, вече е с детето си в Германия, можеше да опустошава банковата сметка на баща ми, или защото малката се беше излекувала от епилепсията. Най-вероятно и заради двете. Усетих, че прекалявам, все пак вчера ние всички станахме свидетели на чудо. Изпълни ме дълбоко страхопочитание. Може би трябваше да обясня на Светлана, че дъщеря ѝ е излекувана завинаги. Може би това щеше да ни свърже чисто човешки. Може би щяхме да заровим завинаги томаховките. Чудото на Исус щеше завинаги да скрепи дружбата ни...

В този момент малката ме видя и ми се изплези. Аз ѝ показах среден пръст и излязох от къщи.

С Исус имахме уговорка да се срещнем на мостчето, на което бяхме седели тази сутрин. За мнозина среща като тази би била фантастично преживяване — добре де, може би Осама бин Ладен

правеше изключение. Защото си бе дал сметка, че за нищо и никакво се е мотал през последните десетилетия по афганистанските пещери без всякакви санитарни удобства. Но аз си бях само Мари от Маленте. За какво можеше да си говори с него такава като мен? Чувствах, че няма да е по силите ми.

Стъпих на мостчето, на което стоеше Исус, огрян от вечерното слънце. Гледката беше толкова великолепна, че Микеланджело сигурно би преосмислил още веднъж концепцията си за Сикстинската капела. Исус си беше с все същите дрехи, които все така не изглеждаха износени — в това отношение чисто практически си беше удобно да си месия. Когато тази сутрин го видях, чувствата ми към него бяха все още тотално объркани, но сега бе останала само уплахата.

— Здравей, Мари... — поздрави ме Исус.

— Здравей...

Беше ми трудно да кажа „Исус“, така че се задоволих само със „здравей“ и закопчах най-горното копче на ризата си. Чувствата ми към него продължаваха да бъдат неприемливи.

— Какво ще правим сега? — попита той.

— Аз... първо да ти покажа набързо Маленте — предложих смутено.

— Добре — усмихна се Исус.

„Не е чак толкова зле“, помислих си.

Заведох Исус във втората църква на нашето градче. Тази, в която някога са се оженили родителите ми. Божият храм, мислех си, ще бъде подходящо място за тази среща. Определено по-добро, отколкото местният клуб по салса.

— Често ли идваш тук? — осведоми се Исус, когато влязохме в малката непретенциозна църква.

Как да отговоря на такъв въпрос? Неподправената истина? Или да излъжа? Но да се лъже Исус съвсем не е добра идея, особено ако наистина има ад.

— Понякога — отговорих. Даването на уклончив отговор ми се стори правилен изход от ситуацията.

— А коя е любимата ти молитва, която произнасяш в тази църква? — полюбопитства Исус.

О, Боже, не бях в състояние да назова нито една. Мисълта ми трескаво заработи и аз отговорих:

— „Ела, Господи Исусе, бъди наш гост и благослови това, което си ни дарил.“

— Храните се в църквата? — учуди се Исус.

Боже, колко неловко! Реших да си затворя устата, преди да съм се оплела съвсем. Запътихме се мълчаливо към олтара. Не беше възможно Исус да се радва при вида на всички тези кръстове — сигурно му навяваха неприятни спомени — но той изглеждаше съвсем доволен, че в този дом Бог биваше почитан.

Само... аз не бях точно образец на почитанието. Тук се чувствах някак си некомфортно. Как ли щях да преживея цялата вечер?

Исус разглеждаше картините по стените, докато аз трескаво се взирах в пода и мислено си отбелязах, че няма да е зле църквата да се поизмете.

Изведнъж Исус сякаш се разсмя.

— Какво има? — полюбопитствах и вдигнах поглед от мръсния под към него.

— Майка ми изобщо не изглеждаше така. — Той посочи една картина с Мария, която имаше на главата си ореол и приличаше на изсечена от абанос. Мария в обора с младенеца на ръце.

— Имаше много повече бръчки — усмихна се Исус.

„Не е чудно, при такова семейство“, помислих си.

— И кожата ѝ беше по-тъмна.

Да, църквата не си пада по южняшките типове.

— Били са трудни времена за нея — продължи Исус.

Много трудни. На всичкото отгоре всички са я смятали за луда.

Погледнах към Йосиф, който стоеше до Мария и си помислих, че най-вероятно той е оглавявал списъка на тези, които „са смятали Мария за луда“. Значи, идва жената и му казва, на него, мъжа, с когото никога не е правила секс: „Хей, Йосифе... ааа... няма да повярваш какво ми се случи...“

Исус забеляза, че съм се втренчила в Йосиф и обясни:

— Първоначално Йосиф е искал да разтрогне годежа тихомълком, за да не бъде обезчестена Мария. Но после на сън му се явява ангел и му обяснява кой расте в утробата на Мария. И тогава той приема Мария за съпруга.

Мъж, който се жени за бременна жена. Похвално. Това и днес не всеки го прави.

— Оттогава той ме е обичал и ме е отгледал като свое дете — продължи да разказва Исус.

— Но как се отглежда Исус? — учудих се.

— Със строгост. Веднъж Йосиф ми забрани да си показвам носа навън.

— А ти в какво се беше провинил?

— Когато бях на пет години направих дванайсет врабчета от глина по време на шабат.

— И какво лошо има в това...?

— На шабат не бива да се прави нищо. А аз на всичкото отгоре дадох и живот на врабчетата.

Да, явно им е било тежко на Мария и Йосиф да обясняват тези неща на съседите.

— Освен това, изсуших сина на Ханаан като върбова клонка.

— Какво!?! — извиках смаяно.

— Играехме си край един ручей. Със силата на волята си преместих водата в малко езерце, а той ми развали локвата с една върбова клонка. Тогава го проклех и той изсъхна.

Пууу... за такова нещо домашният арест на Йосиф е бил твърде меко наказание! Едва ли не антиавторитарно. Сигурно майките от Лазарет често са казвали на децата си: „На този Исус кракът му да не е стъпил в колибата ми.“

— Но когато бях на шест години, спасих и живота на едно дете. Моят приятел Зенон падна от покрива и умря, тогава аз мигом го съживих. — После Исус добави дяволито. — Страхувах се да не ме обвинят за неговата смърт.

Изглежда, че Исус е развил своята самоотверженост едва в по-късен етап от живота си.

— Скарах се и с един учител. — Явно беше в настроение да разказва. — Този човек не умееше да преподава както трябва. Казах му това и той ме нахока...

— И него ли изсуши? — попитах боязливо.

— Не, разбира се, че не.

Въздъгнах облекчено.

— Направих така, че да изпадне в безсъзнание.

Защо не ни разказваха тези истории в часовете по конфирмация? С тях тийнейджърите щяха да почувстват Исус по-близо до себе си.

Исус отново гледаше към картината с родителите си и размишляваше:

— Лицето на Йосиф беше много по-набраздено, от слънцето... и грижите...

Погледнах и аз по-отблизо Мария и Йосиф. Всъщност, за първи път разглеждах картина в църквата така подробно. Сигурно е било трудно на двамата родители да отгледат Исус. Но колко ли трудно е било за самото малко момче? Още на пет години то е забелязало, че е различно от другите деца. А в един момент сигурно е разбрало и това, че таткото с набразденото лице не му е истински татко.

Стана ми мъчно за малкия Исус.

Което пък големият Исус не пропусна да забележи и объркано попита:

— Има ли нещо, Мари?

— Не... не... само дете, сигурно ти е било трудно като дете. Така самотен. Без приятели.

Исус бе видимо изненадан, че на някого му е станало мъчно за него. Обикновено той беше този, който показваше състрадание, дори към хора, които нападат каси на мобилни оператори. Ето защо в първия момент моята забележка го обърка. После се окопоти и каза:

— Е, имах си братя и сестри.

— Братя и сестри ли... мислех, че Мария е била девица? — изплъзна ми се неволно.

— Коментирането на интимния живот на възрастните приема ли се за нормално във вашето общество? — сгълча ме Исус.

Понечих да кажа, че самите възрастни в нашето общество — и конкретно майка ми — не спират да говорят за интимния си живот, но предпочетох да запазя това за себе си.

— Извинявай — вместо това казах тихо.

— Моите братя и сестри са се родили след мен.

— Значи Мария след това е... — успях да се спра навреме, преди от устата ми да се изплъзнат думите „правила секс“.

— Има логика в разсъжденията ти — каза Исус, а на мен ми се стори, че долових подигравка в гласа му. После той разказа, че имал както сестри, така и братя. На единия от тях, Яков, също бил спасил живота. Бил ухапан от отровна змия. Малкият Исус притичал и духнал

върху раната. Яков отново се изправил здрав, а отровната змия се спукала.

Змията се спукала! Сигурно навремето Исус се е славил надлъж и нашир като най-готиния батко.

— Защо в Библията не пише нищо за твоите братя и сестри? — попитах.

— Малко ги споменават, но... — запъна се Исус.

— Но...?

— Те не ме последваха по моя път — заяви горчиво той.

Значи Исус е загубил своите братя и сестри, за да изпълни мисията си. Очевидно това все още го натъжаваше. Искаше ми се да го утеша, като хвана ръката му. Но разбира се това щеше да е смешно. Той беше Божи син, който нямаше нужда от утеха. Още по-малко пък от моята.

ГЛАВА 25

— Всяка вечер ли прекарваш в църквата? — попита Исус, когато отново овладя мъкката си.

— Ами... не всяка — отговорих, което реално погледнато не беше лъжа, тъй като „не всяка“ можеше спокойно да означава и „нито една“.

— Бих искал да прекараме тази вечер така, както по принцип си я прекарваш ти — заяви Исус.

Чудесно. Само че как обикновено минава една моя вечер? Исус едва ли искаше да разцъква телевизионните канали или се вълнуваше от игрите с тъпи въпроси: Как се казва столицата на Германия? А) Берлин или Б) Луфтханза?

Не ми се струваше добра идея и това, да отидем на любимото ми място за губене на време. Как щях да му обясня раздела „Забранено за лица под 18 години“ във видеотека на Михи?

Значи, трябваше да бъде нещо по-безобидно. Например, да ядем сладолед в най-добрата гелатерия на света! Тя се намираще на сред пешеходната зона на Маленте. Собственикът, за да създаде средиземноморска атмосфера, дори беше насипал пясък, което му докара сума ти неприятности с притежателите на кучета.

— Ето това е най-доброто изобретение на нашето време — посочих аз банановите мелби, които ни бяха сервирани.

— Това не говори добре за вашето време — заяви Исус, на когото няколко урока по ирония никак нямаше да бъдат излишни.

Ние мляскахме и мълчахме. Доста дълго време. Беше ми неприятно. Затова се опитах небрежно да възстановя хода на разговора:

— Значи ти живееш при Гавраил?

— Да — отвърна той кратко, но любезно.

— Хубава ли е стаята ти при Гавраил?

— Да.

Трябваше да престана да задавам въпроси, на които можеше да се отговори само с „да“ или „не“.

— Как ти се струва Маленте? — попитах тогава.

— Хубав.

Хрхрр! Разговорът отиде в пета глуха и замря. Мълчанието ставаше все по-дълго. Всяка минута се точеше до безкрайност. Идеше ми да сложа край на тази среща, защото нямах представа какво още може да си каже човек с един месия. Но може би щях да съм първата жена, зарязала ей така Исус по време на среща. А може би изобщо нямаше да съм първата? Щеше да ми бъде интересно да науча дали вече някой е правил това. Например, Мария Магдалена. Но моментът не беше подходящ да повдигам тази тема.

— Окей — предложих най-накрая — значи искаш да знаеш как живея аз. Ами питай ме тогава. Каквото и да е. Всичко, което те интересува.

— Дадено — каза Исус. — Още ли си девствена?

Задавих се с парченце банан.

— Как... как се сети за това? — казах, кашляйки.

— Ами, нямаш деца.

— Така е.

— А си вече стара.

Е, много благодаря.

— Много, много стара.

По въпросите на галантността също можеше да вземе някой и друг урок.

— В Юдея жените на твоята възраст бяха вече баби. Или болни от проказа.

При споменаването на думата проказа бутнах банановата си мелба встрани. Как да му обясня факта, че нямам деца? Трябваше ли да му разкажа за Марк, когото исках да прегазя след изневярата му? Или за Свен, когото бях зарязала пред олтара? Или за апарата, посочващ дните за забременяване, който използвах и който даваше 94 процента сигурност, като в моите очи и оставащите шест процента бяха прекалени?

Не, всичко това беше твърде неловко и неприятно. Сигурно щеше да ме заклейми и да ми заяви, че ще горя в ада. Единствената полза от това щеше да е евентуалният край на тази среща.

Но преди изобщо да отвърна нещо, видях как се приближават няколко приятелчета на Свен от отбора по футбол. След историята в църквата едва ли щяха да кажат нещо добро за мен. И най-вече, Исус щеше да научи от тях как съм постъпила с горкия Свен. Трябваше да предотвратя това на всяка цена!

— Да тръгваме — помолих аз Исус.

— Защо?

— Ей така, да тръгваме.

— Но аз още не съм изял банановата си мелба.

Беше забавно да чуеш как Исус произнася думите „бананова мелба“.

— Тя не бива да се изяжда — отвърнах нетърпеливо.

— Но на мен наистина много ми харесва.

— Майната ѝ на мелбата! — викнах.

Исус ме погледна смаяно. Така или иначе, вече беше късно. Съотборниците на Свен вече бяха до нас. Те бяха четирима типични футболисти, към средата на трийсетте. С крака, образуващи буквата О. И облак алкохолни изпарения, с които можеше да се стерилизира цял комплект медицински инструменти.

Нападателят, дребосък с хаплив език, ми подхвърли:

— Сърцето на Свен, ти го разб...

— Изчезвайте — прекъснах го.

— Да не би да пречим на нечия среща? — попита халфът, който винаги се носеше с прическа а ла Барт Симпсън.

— Ти си долна повлекана — допълни защитникът.

— Хммм! — изръмжа в подкрепа на казаното вратарят. Главата на този тип явно беше отнесла твърде много топки.

Погледнах Исус и плахо се запитах дали сега ще меzakлейми. Цялото чувство за вина, което изпитвах спрямо Свен, дори когато за малко не се удавих в езерото, отново ме връхлетя.

Но Исус само се изправи и каза точно както беше в Библията:

— Този, който няма грях, нека хвърли първия камък.

— Камъни ли да хвърляме? — попита объркано защитникът.

— Идеята никак не е лоша — каза язвително нападателят.

— Хммм — изръмжа вратарят в знак на съгласие.

Да, скъпи ми Исус, времената са се променили. За съжаление.

Футболистите бяха толкова пияни, че току-виж наистина започнали да ме замерят с камъни. Трябваше да разчитам само на пияното им състояние някой камък да не ме уцели, ето защо едва запазвах самообладание.

— Вече наистина трябва да тръгваме — пошепнах на Исус.

— Първо ще си изядем банановата мелба — не отстъпваше той, докато вратарят вече вземаше в ръка едно малко камъче.

— Съжалявам, но мисля, че с твоята максима „подложи и другата си буза“ няма да стигнем далеч — предупредих аз.

— Аз и не мисля да подлагам бузата си — заяви Исус и се изправи.

О, Боже, да не вземе пък сега да изсуши някого?

Но Исус не направи нищо такова, само мълчаливо написа с пръсти нещо на пясъка. Нищо не можех да разчета, за мен това бяха нечетливи йероглифи. Но футболистите се втренчиха в пясъка. Зяпаха го известно време. После ужасено се отдалечиха. Исус духна върху пясъка и написаното изчезна.

— Какво... какво написа там? — попитах.

— Всеки може да прочете на пясъка своите собствени най-лоши грехове — усмихна се Исус.

Сигурно беше прочел мислите им.

О, Боже, да не би да е видял и това, което сторих на Свен?

Исус погледна измъченото ми от чувство за вина лице:

— Не бой се, Мари, не съм отгатнал греховете ти. Направих го само с тези мъже. Затова ти не можа да разчетеш написаното.

Уффф.

— Какво всъщност значи садо-мазо? — попита Исус.

Запитах се на кой ли футболист му се е изписало това. И как да отговоря на такъв въпрос, без да се изчервя.

— Какво означава укриване на доходи. А също и това да изпратиш майка си в мизерен приют.

Не знаех на кой въпрос да отговоря най-напред и дали изобщо бих могла. Тогава реших да разкажа на Исус какво се беше случило със Свен. За това, колко много съжалявам, но че не съм могла да постъпя иначе, освен да зарежа Свен пред олтара, защото не съм го обичала достатъчно и че така съм разбила сърцето му. Както и колко виновна се

чувствам заради всичко това. И че как цял живот няма да мога да си го простя.

— Сега ще ме заклемиш ли? — попитах боязливо.

— Не — отговори той. — И знаеш ли какво означава това?

— Че и аз не трябва да се упреквам? — попитах, изпълнена с надежда най-сетне да мога да се отърва от гузната си съвест.

— Хм — той се прокашля и затърси правилните думи.

— Искаше да кажеш друго, нали? — попитах колебливо.

— Всъщност, исках да кажа, че не бива да правиш повече така.

— Аха — казах разочаровано и допълних: — Но и без това не планирам да зарежа още някого пред олтара...

— Това е добре — отсече Исус.

И след като помисли известно време, каза:

— Но и това, ти сама да си простиш, също е добра идея.

— Наистина ли? — попитах учудено.

— Дори трябваше и на мен да ми хрумне — рече той. — Ето че научих нещо и от теб.

За което той ми се усмихна благодарно. Беше хубаво. Усмивката му топлеше сърцето ми. Както и фактът, че най-после можех сама да си простя за това, което се случи със Свен.

ГЛАВА 26

— Нали вече си предотвратявал едно замеряне с камъни? — попитах Исус, когато той отново се зае с мелбата си. За първи път тази вечер можех отново да дишам спокойно.

— Да, беше една уличница — обясни той.

— Мария Магдалена ли? — попитах.

— Мария Магдалена не е уличница! — заяви сърдито Исус.

Ай-ай-ай-ай, значи чувствата му към бившата бяха още силни. Ако изобщо беше бивша.

— Мария Магдалена си беше съвсем нормална жена — обясни Исус, сега вече малко по-спокойно.

— А ти как се запозна с нея? — попитах.

— Бях приет от нея и сестра ѝ Марта в дома им. Тя намаза краката ми с мехлем.

Да не би Мария Магдалена да е била педикюристка? Глупости, навремето определено не е имало такава професия.

— А после подсуши краката ми с косата си.

Ами... ако човек си пада по това, защо пък не?

— От този ден нататък Мария Магдалена стана мой последовател — усмихна се Исус. При вида на тази усмивка усетих, че ме обзема ревност. Доста откачено чувство, ако го изпитваш спрямо Исус. На всичкото отгоре в главата ми се появи и образът на танцуващата Мария Магдалена от „Исус Христос суперзвезда“.

Въпреки това не можех да се отърся от ревността.

Вероятно чувствата ми не са така възвишени, както ми се искаше. Просто трябваше да разбера дали, следвайки го, Мария Магдалена не е споделяла и леглото му, но как можех възможно най-дискретно да задам този въпрос?

— А случвало ли се е с тези, които те следваха... ааа... да нощувате в тесни пещери... където хората трябва... взаимно да се топят...?

Май не се получи много.

Исус поклати глава:

— Мария Магдалена и аз никога не сме лежали един до друг.

Както сестра ми обичаше да казва: „Платон е бил абсолютен идиот“.

— Мария ми беше казала... — продължи да разказва Исус, но спря.

— Какво е казала? — попитах.

Той не искаше да отговори.

Очите му отново се изпълниха с тъга. В името на своята мисия той се беше отказал не само от семейството си. Но и от любовта си. Постъпил е тъпо, ако ме питат мен.

Исус беше доял мелбата си и ръката му лежеше на масата. Отново ми идеше да положа своята върху нея, за да го утеша. Този път не се въздържах. Беше ми все едно дали това е Божият син, в този момент за мен той бе само един тъжен мъж, когото силно желяех. Може би дори твърде силно. Ръката ми се приближаваше до неговата. Той забеляза това и със спокойно движение отдръпна ръката си. Не желяеше да го утешават. Не и аз.

Но той и сам не можеше да се утеши, в погледа му все още се четеше меланхолия. Тъй като не исках да го гледам такъв, започнах да обмислям как да го отклоня от мислите му. Нали искаше да види как живеем ние, днешните хора. Така че може би трябваше да отидем на това място в Маленте, където е най-оживено.

— Сетих се какво ще ти покажа — усмихнах се аз.

— Какво? — полюбопитства Исус.

— Салса!

ГЛАВА 27

Към единайсет часа влязохме в единственото заведение в Маленте, което беше отворено по това време, клуба по салса, който типично за Маленте носеше неоригиналното име „Тропикъл“. Клубът беше разположен в някакво мазе, тук никой не обръщаше внимание на надписите „Пушенето забранено“, а настроението вътре беше на макс. Куп млади хора танцуваха на фантастични латиноамерикански ритми. Ние с Исус рязко повдигнахме възрастовата граница и то далеч не само защото той беше на над две хиляди години. Той видимо беше скандализиран от разпасания танц, от плътно прилепналите дрехи и мъжките ризи, които някак неприятно излагаха на показ косматите гърди.

— Да не би танцуването да е забранено? — попитах за всеки случай, защото внезапно ме обхвана страх, да не би да съм сбъркала, довеждайки го в този клуб.

— Не, още цар Давид е танцувал, показвайки прелестите си, за да слави Бога.

Показвайки прелестите си? Бррр...

Смесихме се с множеството. Според представите на Исус някои жени също изглеждаха по-разголени, което личеше от неодобрителния му поглед.

— Искаш ли да си ходим? — попитах го.

— Не, свикнал съм да се движа сред грешници — отговори той.

— Но... нали няма да вземеш сега да изписваш греховете им на пода?

— Няма.

— Добре.

— Ще посоча на тези хора правия път.

Той тръгна към една девойка, чието горнище сигнализираше на мъжете: всъщност съм облякла това колкото да не е без хич.

Но аз тръгнах след Исус, изпреварих го и заставах пред него:

— Тук никого няма да убеждаваш — спрях го аз. Предположих, че все пак повечето хора в клуба нямат кой знае какви грехове, поне не и според моите представи.

— Но... — понечи да спори Исус.

— Не и тази вечер!

Той вдигна озадачено едната си вежда.

— Искаше да ти покажа как живеят хората днес. Но просто няма да мога да го направя, ако се изживяваш като Божия син.

— Но аз съм Божи син — отвърна Исус. За първи път го виждах объркан.

Отиваше му. Придаваше му някаква крехкост.

— Но ти си и човек — обясних аз. Точно това бях почувствала, когато заговори за родителите си и Мария Магдалена.

Сега той повдигна и другата си вежда.

— Тази вечер бъди просто Йешуа.

Той помисли малко и после се съгласи:

— Така да бъде.

Веднага изредих няколко правила, тип „бъди обикновен човек“, към които да се придържа тази вечер, в салса клуба:

1) да не се пеят псалми.

2) да не се споделя хляба.

3) да няма кавги с грешници.

4) да не се танцува с разголени прелести.

На последното правило Исус се изсмя високо, изглежда обичаше да се смее на шегите ми, и каза:

— Не се тревожи за това.

Като цяло той прие правилата ми с усмивка. Но не само Йешуа трябваше да забрави за известно време, че е Божия син — аз също трябваше да го направя. Е, що се отнася до мъжете, аз умеех по уникален начин да си затварям очите. Независимо дали за флиртовете на Марк с други жени или за неприятния навик на Свен да си реже ноктите на краката в хола, винаги се правех, че не виждам. Така, както само ние жените умеем, когато твърдо сме решили да запазим връзката

си с някого. Точно тази женска способност за самозалъгване исках да приложа тази нощ.

— Жаден ли си? — попитах.

— Искаш да пийнем по още едно вино?

— По-скоро си мислех за по едно мохито.

Поръчах на бара две питиета и бях почти сигурна, че това няма да се изтълкува като опит за изкушаване на един месия да премине към тъмната страна. Едно мохито едва ли щеше да го събори предвид количествата вино, които бе в състояние да понесе неговото полубожествено кръвообращение. След като се осведоми как се отпива покрай малкото чадърче, в порив на истинска наслада той заяви:

— Това наистина е много вкусен заместител на виното.

Йешуа — така де, можех отново да го наричам Йешуа — придружи думите си с широка усмивка. От минута на минута настроението му се подобряваше. Аз наблюдавах множеството, което изпитваше огромно удоволствие от това да танцува на горещите ритми. Дали да не поканя Йешуа? Защо не? Та нали сега той е човек!

Събрах цялата си смелост и с биещо до пръсване сърце, го попитах:

— Ще танцуваме ли?

Той се намръщи.

— Хайде.

— Аз... аз никога през живота си не съм танцувал.

— Тогава цар Давид те е превъзхождал в някои отношения — усмихнах се аз леко предизвикателно.

— Това не са песни за прослава на Бога — започна да се колебае той.

— Но не са и за прослава на дявола.

Йешуа преценяваше аргумента и докато все още се колебаеше, просто го издърпах на дансинга.

Това вече напълно го шашна. Да е шашнат, също му отиваше. Обгърнах хълбока му, той прие това, вече твърдо решен да вземе участие във всичко. После започнах да го влача из дансинга. Признавам, че в началото беше малко тромав. Мъж, какво да се прави. Препънахме се и се блъснахме в друга танцуваща двойка, която високо възнегодува:

— Не можете ли да внимавате? — каза ядосано мъжът, който беше облечен като Антонио Бандерас.

— Затваряй си устата или той ще те изсуши — усмихнах се дяволито и продължих да мъкна Йешуа.

— Никога не бих направил това... — запротестира той, но аз го прекъснах:

— Някой път ще те откряна на това какво е ирония.

После продължих да го мъкна. Междувременно той ме настъпи по крака.

— Ау! — извиках.

— Извинявай. — За него това беше истински неловко.

— Няма нищо — отвърнах и наистина го мислех сериозно. Дори приех настъпването много добре. Благодарение на него съвсем забравих, че си имам работа с не съвсем обикновен човек.

Бавно, но сигурно влязохме в общ ритъм. Йешуа все по-рядко ме настъпваше и най-накрая започнахме да се движим като едно цяло. Като едно не особено добре танцуващо цяло. Но все пак като цяло.

С никой мъж досега не се бях носила така хармонично из дансинга. Сега за мен той отново си беше Йешуа, дърводелецът с чудния глас, невероятните очи и... осмелих се да си помисля и това... страхотния задник.

Ние танцувахме салса. И меренге. Дори и едно танго. И макар че не гледахме много къде стъпваме и току отнасяхме по някой разгневен поглед, придружен от неизменното: „Какво се мотаят тук тези дърти флегми?“ — на мен ми беше хубаво. Невероятно хубаво. Също и на Йешуа. И то как!

Между два танца той ме погледна сияещо:

— Не предполагам, че натоварването на тялото, което не е свързано с работа, може да доставя такова удоволствие. — После допълни много по-сериозно: — И че е толкова хубаво просто да бъда Йешуа.

ГЛАВА 28

След като клубът по салса хлопна кепенците, се отправихме към езерото, за да видим изгрева. Вечерта беше минала така страхотно, че ми се щеше програмата да е пълна! Ако трябва да съм точна: за мен това беше най-страхотната вечер от години.

Седнахме на мостчето. Да, имахме си вече нещо като наше място. Романтично местенце, което беше идеално за наблюдаване на изгрева... и за първа целувка... такава хубава, нежна целувка... Боже мой! Сега не биваше да мисля за такива неща! Всъщност, никога! За наказание сама се пернах по главата.

— Какво има? — попита Йешуа, объркан от саморазправата.

— Нищо, нищо, просто някакъв комар... — отговорих престорено.

Йешуа понечи да охлади краката си в езерото и си събу обувките. Тогава видях, че има следи от рани по ходилата му.

Хлъцнах. Някога там са били забивани пирони.

— Сигурно ужасно е боляло — изтръгна се неволно от мен.

Йешуа ме погледна строго. Бързо извърнах поглед. Някаква граница ли бях прекрачила?

— Нали щях да съм си Йешуа — напомни той.

— Вечерта... вечерта е към края си — отговорих. След тази гледка вече с мъка успях да прогоня от мислите си картините от филма на Мел Гибсън за разпъването, които — на всичкото отгоре — биваха озвучавани в главата ми със саундтрака на „Исус Христос супер звезда“.

Повече не можех да се самозаблуждавам, че мъжът до мен не е Исус. Това много ме натъжи. А толкова ми се искаше да мога да продължа да се самозаблуждавам.

Йешуа погледна към утринния здрач и кимна:

— Да, вечерта е към края си.

Стори ми се, че усетих тъга в гласа му.

Той леко топна краката си във водата.

— Как... как си издържал на тази болка? — попитах. Това ме интересуваше твърде много, за да мога да мълча.

Йешуа продължаваше да гледа втренчено небето, просто не му се говореше за това. А аз, тъпата крава, май наистина бях прекрачила някаква граница с тези въпроси. И тъкмо отново да се ударя по главата, Йешуа отговори:

— Моята вяра в Бог ми помогна да понеса всичко.

Този отговор прозвуча малко декламаторски и заучено, за да бъде самата истина.

— През цялото време ли си вярвал в Бог, въпреки мъченията? — продължих да разпитвам.

Той мълчеше. Очевидно размишляваше. Най-после отговори е меланхоличен тон:

— Eloi, Eloi, lema sabachthani.

— Моля? — попитах изумено.

— Псалм от Давид — отговори той.

— Аха... — смотолевих. Естествено, не разбрах нито една дума. Но очевидно този псалм не беше свързан с голия танц на Давид.

— Това означава: Боже, Боже, защо ме изостави? — каза тихо Йешуа.

— Това... това... звучи тъжно — казах.

— Извиках това на кръста, преди да умра. — Сега очите му бяха изпълнени с болка.

В този миг отново ми стана много жал за него. Безкрайно жал. Толкова много, че отново протегнах ръката си към неговата. Този път той не я отдръпна. Внимателно докоснах ръката му. Той все още не я отдръпваше. После я хванах, здраво.

Така седяхме там — Йешуа и аз — ръка за ръка, мълчаливо, на мостчето и гледахме изгрева над Малентското езеро.

ГЛАВА 29

НЯКОЛКО ЧАСА ПО-РАНО

Сатаната отдавна не беше изпитвал онова познато, подобно на огън въодушевление. Най-после финалната битка щеше да настъпи. Внезапно животът отново придоби смисъл.

Най-напред той реши да се заеме с хората, на които смяташе да даде свръхестествена сила, като така ги превърне в свои апокалиптични ездачи. На първо място в неговия списък с кандидати под името „Война“ стоеше 43-тият американски президент, който тъкмо в този момент скучаеше в своята резиденция в Кенебънкпорт. Като втори ездач от списъка, с името „Болест“ се мъдреше един кардинал, който обясняваше на африканците, че е изключително добра идея да се въздържат от употребата на презервативи. А за ездача „Глад“ сатаната избра онзи топ модел, която правеше кастинг шоута, на които внушаваше на кльоцавите момиченца, че са разплути мазни чудовища.

Четвъртият ездач, Смъртта, него нямаше нужда да го избира, тъй като той си работеше от самото сътворение на света. Сатаната реши да го потърси, когато му дойде времето. Освен Бог, Смъртта беше единственото същество, което той не обичаше да среща в тъмното.

Само че сатаната не беше съвсем доволен от списъка с кандидати. Трябваше да си намери най-добрите последователи, само тогава можеше да спечели срещу Бог. Победата беше важна, тъй като това щеше да е последната битка за съдбата на човечеството. А сатаната беше аутсайдерът, защото до този момент Всевишният все някак успяваше да бъде с един нос (образно казано, разбира се) преднина. Така замислен, той се настани на една пейка в парка край Малентското езеро, до една жена, която рисуваше.

— Правите ми сянка — възнегодува жената.

Той пусна в действие своята усмивка:

— Но аз съм Джордж Клуни.

— Приличате на него, което може само да ви радва. Но не си въобразявайте кой знае какво — отвърна жената. — Пък и аз съм лесбийка.

После му даде да разбере, че трябва да се разкара.

Сатаната от край време си падаше по жени със силна воля. Доставяше му удоволствие да сломява тази воля. Той съзнаваше, разбира се, че го прави от завист. Да, той завиждаше на хората за тяхната свободна воля. Какво не би направил, за да имаше и той такава? Тогава щеше да пъкне ключа от ада в ръката на някой долен демон и да се отпрати към някой самотен южен остров. Без да се нервират на хората, с техните помисли, ламтежи и грехове. Повече нямаше да му се налага да изслушва странни сексуални фантазии, за осъществяването на които някой бе готов да продаде душата си... сигурно щеше да е като в рая.

Той се окопоти, трябваше веднага да спре с тези мечти, така или иначе, нямаше свободна воля и се налагаше да следва предназначението си, а то сега му повеляваше да събира бойци за финалната битка. Тогава погледът му попадна върху скицника на жената и той разбра, че тя рисува комикси.

Изглежда тази жена обичаше Бог толкова, колкото го обичаше и самият сатана. Той я погледна по-внимателно и забеляза тумора в главата ѝ. Болест, която не той беше измислил, която дори не би му хрумнала, тя просто си беше част от природата и той така и не можеше да си обясни защо. Може би Смъртта имаше пръст в тази работа. Ама че неприятен тип, наистина.

Едно обаче беше ясно: тази жена, имаща такава силна воля нямаше да живее още дълго. Най-много един-два месеца.

И тя беше страшно разгневена на Бог. Може би беше добра кандидатка за ездача „Болест“.

ГЛАВА 30

Докато седяхме на мостчето, хванати за ръце и ни галеха първите слънчеви лъчи, почувствах Йешуа по-близък. Йешуа. Не Исус.

Така близък, както отдавна не бях чувствала някой мъж. А така както Йешуа държеше ръката ми, здраво и в същото време нежно, и той чувстваше същото като мен — поне така се осмелявах да се надявам.

Тук и сега, по време на изгрева при Малентското езеро, ние бяхме просто Мари и Йешуа. Не ж и в от н о. И месия.

Но за съжаление аз притежавах завидния талант да развалям всеки хубав момент. Защото ако нещо беше хубаво, исках то да трае вечно. Но тъй като това не беше възможно (понякога на човек му се налага да отиде до тоалетната), исках поне това прекрасно нещо да се случва и за в бъдеще.

— Мислиш ли, че можем да прекараме още една чудесна вечер заедно? — попитах възторжено.

Йешуа ме погледна печално. Какво се беше случило? Да не би да не можеше Божият син да бъде с една смъртна? Нещо забранено ли направихме? Не можех ли просто да си държа устата затворена? Защо нямаше вградена в устата ми автоматична тапа, която да я запушва всеки път, когато се канех да попитам нещо глупаво?

— Наистина вечерта беше прекрасна.

Значи и той намираше, че вечерта е била хубава! Не, дори прекрасна!!!

— Но за съжаление не можем да я повторим пак.

Това дълбоко ме засегна. Попитах тъжно:

— За... защо не?

— Защото имам да изпълня една мисия.

Не звучеше никак весело, казвайки това. Бях объркана. Мисия? Не можеше ли просто да си вземе отпуск от рая?

— Каква мисия? — осведомих се.

— Не си ли чела Библията? — попита учудено той.

— Да, да, чела съм я, разбира се... — запелтечих. Просто не посмях да му кажа, че си нямам и понятие от Библията и че според мен езикът ѝ трябва малко да се осъвремени.

— Значи знаеш защо бродя по земята.

Той отдръпна ръката си. Това заби стрела в сърцето ми. После си взе обувките и се изправи.

— Сбогом, Мари.

— Сбогом? Никога ли... няма да се видим отново? — попитах. Ставаше все по-мъчително.

Вместо да ми отговори ясно на този въпрос, Йешуа каза нещо невероятно:

— Ти ми даде много.

Дала съм му много? Нещо не схващам.

Тогавата той нежно ме погали по бузата.

Малко ми оставаше да изпадна в кома от огромното удоволствие, което изпитах.

После отмести ръката си от лицето ми.

Стана ми ужасно студено.

А Йешуа се запъти по мостчето към брега.

Исках да извикам след него „Остани!“, но не бях в състояние да произнеса нито звук. Просто сърцето ми беше смазано, задето вървейки по на брега на Малентското езеро, той си отиваше от живота ми.

Съзнавах колко е била абсурдна надеждата ми да прекарам още една вечер с Йешуа. Или хиляди. Но знанието не можеше да предпази от болката.

Мъката бе направила почти невъзможна способността ми да се овладея, когато през главата ми се стрелна мисълта: „Мисия? Каква мисия?“

Малко по-късно бясно звънях на вратата на видеотеката на Мими. Той отвори, този път още по-сънен от миналия ден. Носеше тениска с надпис: „Тук няма нищо за гледане!“

— Каква е мисията на Исус? — изгърсих.

— А?

— Каква Е Мисията На Исус?!?

— Не ми викай.
— Не Ти Викам!
— Тогава не искам и да знам какво е когато крещиш.
— ТАКАААААА!!!!
— Можеш да направиш кариера като сешоар — отговори Михи.
Изгледах го нервно.
— Влизай, ще ти обясня — предложи ми той.

Михи седна зад щанда и отпивайки от силното си кафе, започна да ми разказва за многото пророчества в Библията за свършека на света. Имаше такива в книгата на Даниил, а също и самият Исус бе пророкувал в Евангелията края на света, но най-подробно това беше описано в края на Библията, на последните страници, в откровението на Йоан. Със затаен дъх слушах как Михи ми разказва за финалната битка между доброто и злото. За апокалиптичните ездаци, сатаната и за това, как Исус ги е победил всичките в една битка и е превърнал нашата земя в небесно царство, в което той заедно с вярващите в Бог живее във вечен мир. Без нищета, без мъка и преди всичко: без смърт. Сега разбрах защо Йешуа бе дошъл на този свят.

— Бледа си като Майкъл Джексън — установи Михи. — Какво има?

Дали да му кажа? Щеше ли да ми повярва? Едва ли. Но какво от това, аз просто трябваше да разкажа на някого какво съм преживяла.

Разказах всичко на Михи. За спасяването ми от удавяне, за чудодейното изцеление на момиченцето, за следите от рани по ходилата на Йешуа и за неговата мисия. Само не му разказах за чувствата си към Йешуа.

Когато най-накрая свърших, Михи изпъшка:

— Мааалее.

— Ти... ти вярваш ли ми? — попитах, изпълнена с надежда.

— Разбира се, че ти вярвам — отговори Михи с такъв тон, с какъвто обикновено се казва на децата, че картината, която са нарисували, е страхотна, дори и конят на нея да прилича на монголоиден жираф.

— Не ми вярваш — заключих тъжно.

— Виж, преживяваш труден период заради провалената сватба и сега... вероятно потискаш чувствата си към този дърводелец, за да не бъдеш отново наранена и затова си въобразяваш, че той е Исус...

— Не съм луда! — прекъснах го.

— Луда е силно казано...

— Май си просиш един силен ритник!

Бях огорчена и разочарована. Толкова се нуждаех от някого, с когото да споделя безумията от последните дни. Мими помълча известно време, после каза кротко:

— Аз и не искам да вярвам на всичко това.

— Но защо?

— Защото превръщането на света в небесно царство може да донесе и негативи за някои хора.

— Как така? Нали тогава на земята вече няма да има смърт, бедност. Звучи така, сякаш няма да има и любовни терзания. Или акне.

— Така е, но не всички хора ще получат билет за небесното царство.

Втренчих се изумено в него.

— Всички хора — обясни Мими — ще се изправят пред Бог. Дори и тези, които вече са мъртви. Те отново ще се съживят. Бог ще разтвори така наречената книга на живота, в която пише какво е извършил всеки един.

— Сигурно ще е доста дебела книга — казах измъчено.

Представата, че всичко за мен е записано, не ми се нравеше особено. Всяка моя стъпка ли се следеше от Божиите ангели? Дори и под душа? Или по време на секс? Дори и това, което правех сама? Ако е така, бих искала да им кажа на тези доносници направо какво мисля по въпроса!

— Хората ще бъдат съдени за всички техни действия. Който е бил добър, ще отиде в небесното царство.

— А останалите? Какво ще правят те, когато нашият свят вече няма да го има?

— Според откровението на Йоан, останалите ще отидат завинаги в огненото езеро.

— Звучи сякаш няма да им е много комфортно там — казах, усещайки, че ме побиват тръпки.

— Така и би трябвало да бъде.

— Всичко това наистина ли го има в Библията?

Мими кимна.

— Но нали Бог е добър? — попитах.

— Това е същият този Бог, който по времето на Ной е сътворил потопа, направил е на пух и прах Содом и Гомор, а с бедствията е докарал на египтяните чудесна икономическа криза.

— Не съм сигурна дали обичам този Бог — казах тъжно.

— Ако наистина има книга на живота, в този момент там се записва и изречението, което ти току-що каза.

— О, не! — извиках.

— Мисля, че е по-добър онзи Бог, който е помогнал на Давид срещу Голиат — каза Михи.

— Не е ли един и същ?

— Този въпрос е докарал мигрена на хиляди теолози.

— А ти как мислиш? Кой е истинският Бог?

— Надявам се това да е милостивият, но ако човек се огледа наоколо...

Той не продължи мисълта си. Не желаше да произнесе на глас съмненията си в собствената си вяра, за да не им придаде образ.

Все пак така изложени, фактите ми дадоха с прискърбие да разбера: Исус беше на земята и считаше, че за мисията, за която му предстоеше да се подготви, може да бъде прочетено в Библията. Това, със Страшния съд, май беше мисията му. Светът, такъв, какъвто го познавах, щеше да рухне. А в тази тъпа книга на живота със сигурност имаше много лоши неща за мен. Това значи ли, че съм обречена на вечен живот в огненото езеро?

ГЛАВА 31

МЕЖДУВРЕМЕННО

Гавраил цяла нощ се тревожеше за Исус. Не за това, че ще му се случи нещо, не, а че тази проклета Мари му е завъртяла главата и така е объркала Божиите планове. Той горчиво се упрекваше, че е оставил месията да излезе и не го е последвал. Но нощта, прекарана със Силвия, беше просто великолепна. Пък и плътта му беше не само стара, но и слаба и извънредно послушна.

Когато в седем часа сутринта Исус най-после се прибра в дома на пастора, Гавраил едва се въздържа да не се отнесе към него като към своите конфирманти. Колкото се може по-спокойно, но все пак с една идея по-строго, той попита Исус:

— Къде беше?

— Танцувах салса.

На Гавраил му трябваше известно време, докато успее да затвори зяпналата си от изумление уста.

— Беше много хубаво — отбеляза Исус и се усмихна ободрено.

Боже мой, запита се Гавраил, дали е истина неговото абсурдно предположение, наистина ли месията има чувства към Мари? Тази, която в часа по конфирмация с нейните хленчения и любовни терзания едва не принуди Гавраил да ѝ смени вероизповеданието? Само за да не му се налага да я търпи повече.

Гавраил просто трябваше да разбере какво се беше случило. Исус имаше да изпълнява мисия и не биваше някакви си чувства да му попречат!

— Ти... ти изпитваш ли нещо към тази жена? — попита внимателно Гавраил.

Исус бе неприятно засегнат от този въпрос. Той не обичаше да говори за чувствата си, но тъй като никога не беше лъгал през живота си и не искаше да го прави и сега, каза:

— Тя ме вълнува така, както никой досега не го е правил.

На Гавраил му идеше да креци! Идеше му да откачи! С ангелска сила да се върне в миналото и да направи така, че Мари никога да не се беше раждала! Но тъй като вече не беше ангел, а само човек, той се ограничи с въпроса:

— По... по какъв начин?

— Още от малък всеки гледа на мен като на Божии син, — обясни Исус — а Мари... тя гледа на мен някак си различно.

— Като на танцьор по салса? — попита горчиво Гавраил.

— Като на съвсем обикновен човек.

— Но ти не си обикновен човек — възрази Гавраил.

— И аз това ѝ казах — подсмихна се Исус.

— И Мари...? — попита Гавраил.

— Не ще и да чуе.

— Има си хас — изсумтя Гавраил.

— За кратко успях да се почувствам напълно необременен — каза Исус и се усмихна. Гавраил не можеше да повярва и само сумтеше.

— Дори научих нещо от нея — каза Исус.

— Как да се кълчиш ли?

— Това също. Но най-вече научих от Мари — продължи Исус — че хората могат да бъдат насърчавани сами да си прощават.

Гавраил спря да сумти. Това беше учудващо мъдро. Ако и да идваше от Мари. Тя... тя беше... наистина беше научила месията на нещо... направо невероятно!

— И освен това ми даде утеха — каза меланхолично Исус.

Гавраил познаваше този поглед. Точно така гледаше той, когато Мария Магдалена беше до него. Това бе поглед, който означаваше: „И аз имам нужда от някой до себе си.“

Исус наистина беше влюбен в Мари! Може би самият той още не си даваше сметка за това, нали му липсваше опит в тези работи, но Мари бе докоснала сърцето му. В това спор нямаше!

Любовта, такава, каквато Бог я бе измислил, наистина беше странно нещо. Но че собственият му син ще я срещне два пъти. Всевишният със сигурност не е предвидил.

Или пък напротив? Все пак, нали Всевишният е наречен така и поради факта, че е Всезнаещ. Всичко това съвсем обърка Гавраил.

— Но... — попита вече колебливо той — ще пренебрегнеш ли заради Мари своята мисия?

— Какво? — учуди се Исус.

Гавраил се ядоса сам на себе си. Току-виж подсказал на Исус подобна глупава мисъл. Да не вземе сега пък да не дойде небесното царство на земята, само защото той не умее да си държи устата затворена?

— Питаш това заради своята любов към Силвия? — искаше да узнае от Гавраил месията. С което пък тикна самия Гавраил към глупавата мисъл, че ако Страшният съд не се състоеше, Гавраил можеше да продължи да си живее щастливо със Силвия. И да се наслаждава на любовната игра. И на всички неща, за които тя говореше, и които още имаше да му показва. Това, за кама сутра, например, звучеше много интересно.

— Мислиш ли, че ще бъде правилно, ако поизчакаме още малко? — попита Исус нерешително. Очевидно и той искаше да прекара още известно време с Мари.

Гавраил се бореше със себе си. Може би тъкмо сега той и Исус биваха подложени на изкушение. Той трябваше да се противопостави на тези чувства. Трябваше да остане твърд. По волята Божия!

— Още днес замини за Йерусалим — трескаво предложи той на месията. — Трябва да въздвориш небесното царство на земята.

Исус помисли, после се сети за задълженията си и заяви:

— Безспорно имаш право.

Той взе от гардероба чантата с инструментите си и се сбогува:

— Всичко хубаво, приятелю.

Гавраил отвърна:

— Всичко хубаво.

След което месията напусна пасторския дом. Гавраил гледаше след него и си мислеше: „За малко, нещо толкова глупаво като любовта, да обърка Божиите планове.“

ГЛАВА 32

Когато най-после си възвърнах способността да говоря, попитах Мими:

— И... и Исус е предсказал това?

Просто не можех да си представя, че Исус — че Йешуа би участвал в това.

— С обявяването на приближаващия край той ще накара много хора да се замислят за своите действия и да намерят пътя към Бог — заяви Мими.

— Това... не го вярвам.

Тогава Мими взе Библията, разлисти я и каза:

— Пише го на много места, виж например в Матей 24, Исус казва: „Тогава ще каже и на тези, които са от лявата му страна: Идете си от Мене, вие проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и неговите ангели.“

— Добре се ориентираш в материята... — смотолевих. И после попитах боязливо: — Знаеш ли какви са критериите за приемане в небесното царство?

— Явно си убедена, че този мъж е Исус — каза Мими. Вече изглеждаше ужасен. Моят страх изглежда бавно се бе пренесъл върху него. Или той наистина се тревожеше за мен.

— Какво трябва да прави човек — обясни тогава той — не е казано точно в Откровението на Йоан. Но предполагам, че ако човек се е ръководел в живота си от множеството повели в Библията, не би трябвало да има проблеми.

— Множеството? Мислех, че са само десет.

— Много повече са, цял куп. Със сигурност над седемстотин — заяви Мими. При това той нервно се изкиска, понеже по челото ми беше избила пот. Аз не знаех дори десетте заповеди! Като се изключат „Не убивай“, „Не кради“, „Почитай родителите си“...

О, о! Почитай родителите си, ето че вече имаме проблем!

А какво ли беше положението със заповедите, които още не знаех?

Помолих Михи да ми каже други повели.

— Но много от тях изобщо не те касаят.

— Например?

— В петата книга на Мойсей пише: Мъжете не бива да носят женски дрехи.

— Лошо му се пише на Дейвид Бекъм — казах.

Михи взе Библията и ми показа друга повеля:

— „Да не чифтосваш две животни от твоя добитък, които са от различна порода.“ (Левитикус 19:19).

— Ще кажа това на морските свинчета и на кучетата — рекох и имах чувството, че с тези правила наистина няма да стигнем до никъде.

Михи продължаваше да прелиства:

— „Ако двама мъже се спречат и жената на единия се притече да отърве мъжа си от другия, и ако тя протегне ръка и го хване за срамните части, тогава можеш да ѝ отсечеш ръката.“ (Второзаконие 25:12).

— Това сякаш е взето от самия живот — казах нетърпеливо. Зверски се страхувах, а трябваше да слушам безполезни правила.

Михи понечи да прочете и предписанията за къпането от третата книга на Мойсей, които трябваше да се спазват от мъжете след семеотделянето, но дръпнах Библията от ръката му:

— Това вече наистина не ми се слуша.

Той кимна с разбиране и каза:

— Мисля, че е напълно достатъчно човек да се придържа към десетте заповеди.

Понеже не ги знаех всичките, накарах Михи да ми посочи мястото, където бяха изброени десетте заповеди. И така, за първи път в живота си четях Библията задълбочено. До какво ли не води инстинктът за самосъхранение...

С първите три заповеди нямах проблеми: Един е Бог, да не се кланям на други богове, освен на него и да не си правя кумир и никакво изображение на него. Дотук всичко беше окей. Макар че за момент отново си представих образа на Бог, легнал на кушетка при

психотерапевт, защото проявяваше характерните черти на някой, вманиачен на тема контролиране на ситуацията.

И четвъртата заповед беше приемлива: трябваше да почивам на седмия ден. Всъщност, правех това цял живот, не бях от работохолиците, които работят и през уикендите. Някак си ме забавляваше представата, че привържениците на непрекъснатото работене в крайна сметка именно по тази причина нямаше да отидат на небето... Също не съм убивала, не съм прелюбодействала (нали никога не съм била омъжена, а женените мъже не се интересуваха от мен). Не съм и крадяла (най-много да взема нещо на заем и да не го върна) и нито съм пожелавала къщата на ближния, нито пък жена му (за „пожелаване на мъже“ не се казваше нищо в деветата заповед).

Според Михи, аз, в своя страх от огненото езеро, тълкувам едностранчиво заповедите в своя полза. Разбира се, той имаше право, аз често съм пожелавала мъжете на други жени. Твърде често. И, противно на това, което ми се е искало, твърде често не съм ги получавала.

Бях нарушила и десетата заповед, като реално постоянно пожелавях нещата на хората: кабриото на Марк, колекцията от обувки на колежката, фигурата на Дженифър Анистън...

Но това, което ми създаваше най-много главоболия, беше заповед номер пет, онази тъпотия с родителите! Дали щях да успея да изгладя нещата до свършека на света, когато и да е той?

Малко по-късно влязох в урологичния кабинет на баща ми. Попитах Магда, жената на рецепцията, с която заедно остаряваха в този кабинет, дали мога да вляза при него. Без да се замисли, тя ме заведе в кабинета му и веднага започна да ми прави какао. Тази жена упорито пренебрегваше факта, че междувременно съм станала на трийсет и пет.

Баща ми беше облечен в бялата си престилка. Той тъкмо сортираше най-различни лекарства с изтекъл срок на годност, за да ги дари на една помощна организация в Африка и се изненада, като ме видя:

— Какво правиш тук?

— Искам да ти кажа, че уважавам решението ти за Светлана. — Да си искрен в почитта си към родителите, не го пишеше в Библията.

— О... — каза смаяно баща ми. — Това... това ме радва. Мълчах и си играех с една писалка, която беше на бюрото му.

— Значи нямаш нищо против тя да се нанесе при мен? — попита той.

— Ако това е твоето желание, аз съм окей — излъгах и стиснах силно писалката.

— Обмислям да се ожения за нея — заяви татко. Сигурно се е страхувал, че ще реагирам негативно.

Но сега, когато идвах с мир, той се бе осмелил да заговори по темата.

— Ако това е, което желаш... — Това, с родителите наистина беше трудно.

Баща ми обаче се зарадва на отговора. И реши да се възползва от благоприятния момент:

— Смятаме да имаме още едно дете.

— В Никакъв Случай!!! — Изкрещях.

Баща ми беше шокиран. Хвърлих писалката и изскочих от кабинета. Без дори да удостоя с поглед какаото на Магда.

Пред вратата на кабинета се облегнах на стената и изругах:

— Дявол да го вземе, защо не ми се получава?

Един старец, който тъкмо влизаше в кабинета, ме попита:

— И вие ли имате проблеми с уринирането?

Хвърлих му злобен поглед и човекът уплашено побърза да влезе в кабинета. Тогава оттам излезе Магда, с чашата какао в ръце.

— Не ща проклетото какао — озъбих й се.

— По-добре го изпий — каза съчувствено тя.

— Не го искам!

— Баща ти каза да ти предам, че не желае повече да те вижда. Каза да си опаковаш нещата и да се махаш от дома му — прошепна тихо и ми тикна чашата. И аз мрачно засърбах какаото.

Когато го изпих, ми хрумна, че имам още една възможност да почитам родителите си. Пък макар и да ми беше изключително трудно.

С майка ми си уговорихме среща в едно кафене на Малентската пешеходна зона, поръчахме си капучино и аз се заех да почитам майка си. Горедолу толкова искрено, колкото и баща ми преди малко.

— Аз... аз съжалявам, че през последните години бях толкова агресивна към теб.

— Изобщо не ти вярвам — отвърна майка ми.

— Но... но защо?

Тя ми обясни, че очите ми гледали встрани, което издавало, че лъжа. И че прекомерно агресивно съм стиснала лъжичката, което било свидетелствало за потиснат гняв.

— Какво има? — попита тя.

— О, забрави — отговорих и понечих да стана. Идеята беше откачена. Когато навремето Мойсей е слязъл от планината Синай с десетте Божии заповеди, хората едва ли са имали майки, завършили психология.

— Но нещо ти тежи на сърцето. — Тя ме хвана за ръката и кротко ме натисна да си седна пак на мястото. Сигурно се радваше, че през всичките тези години за първи път се обръщам към нея и просто не искаше току-така да изчезна отново.

— Заради моята връзка с Гавраил ли? — съвсем погрешно предположи тя.

И тъй като не отговорих — как ли щеше да й прозвучи това, че свършекът на света приближава и че искам да спася дебелия си задник от огненото езеро, — тя заключи, че наистина е свързано с Гавраил. С мъжа, за когото предполагах, че знае, че този, когото е приютил в пасторския си дом, е Исус. Замислих се за това, което беше споменал Исус, как навремето Гавраил е известил на Мария за неговото раждане, но не стигнах до никакво разумно обяснение — не ми изглеждаше като човек, който е изобретил машина на времето.

— Самотна съм, затова съм с него — обясни тя. — Много самотна.

Погледнах я учудено. Това не беше психотерапевтичен похват. Беше искрена. А това ме плашеше.

— Съжаляваш ли? — попитах внимателно.

— Че навремето напуснах баща ти ли?

— Да.

Тя мълчеше. Дълго. Изгубих търпение:

— До края на месеца ще ми отговориш ли?

— Съжалявам само за това, че по този начин изгубих теб — каза нещастно тя.

За първи път осъзнах, и най-вече почувствах, че тя никога не е искала да ме напусне. Искала е да напусне само баща ми. Ала тогава

едното е вървяло заедно с другото.

Щом разбрах това, болезнената буца, която ми тежеше от двајсет години, се пръсна.

— Ще бъде глупаво, ако сега се прегърнем, нали? — попитах глухо.

— И кичозно — отговори тя.

— Абсолютно.

— Но напълно уместно — отбеляза. У нея отново се прояви психоложката. Но за първи път в живота ми това не ме ядоса. Изправих се нерешително. Тя също. И се прегърнахме.

Може би това с почитането на родителите, не беше чак толкова трудно.

На връщане към вкъщи се чувствах някак облекчена, и то не само защото вече имах по-сигурни позиции за небесното царство. Тогава ми се стори, че видях от другата страна на улицата Свен как... разговаря с Джордж Клуни?

Видях ги двамата само за миг, преди да завият зад ъгъла и да изчезнат от погледа ми. Но почти бях готова да са закълна, че това беше Джордж Клуни.

Маленте ставаше все по-странно място.

ГЛАВА 33

Като се прибрах вкъщи, игнорирах Светлана и дъщеря ѝ — никъде в Десетте Божи заповеди не пишеше, че трябва да се почитат измамничките и децата на измамничките. Отидох в стаята на Ката, за да ѝ съобщя, че татко ме е изхвърлил от вкъщи. Но нея отново я нямаше. Нали щеше да остава в Маленте, за да ме утешава?

Погледнах най-новата ѝ рисунка. И установих, че най-новата критика на Ката към Бог не беше по-мека от предишните.

Гневът на Ката към Бог вече нямаше задръжки, беше остър и груб. Изплаших се. Прелистих скицника назад и видях друг комикс, на който тя изкрещяваше на Бог, че има тумор.

Значи пак имаше тумор?

О, не!

Бог не беше чул молитвата ми.

Ядосах се още повече, защото сега знаех, че го има.

Какво му ставаше на Бог? Защо не помагаше на Ката? Добре, знам, че не е само моята молитва на главата му. Но нали все пак той не е колцентър, който да може да се претовари. Или? „Здравейте. Свързахте се с центъра за услуги на Бог. Ако имате молитва за изслушване, натиснете едно. Ако искате да изповядате греховете си, натиснете две. Ако сте станали жертва на насилие, натиснете три... Съжаляваме, но в момента всички линии са заети, моля, опитайте да се свържете по-късно... туттутут...“

— Какво е това туттут? — попита Ката, която влезе в стаята с прясно изпечени кроасани и забелязах, че от силния шок съм започнала да туткам на глас. Започвах да губя чувство за реалност.

— Туморът пак се е появил — казах направо.

— Не, не е — отвърна решително тя.

— Ами рисунките...

— Само възпроизведох старите спомени — твърдо отрече тя. Седна на леглото си и изстена, имаше силно главоболие.

Понечих да се притека на помощ, но Ката избухна:
— Просто изчезни от стаята ми!

Изкрещя ми това с неподозиран досега гняв! Толкова агресивна е била към мен само един-единствен път. Тогава понечих да се разплача в болницата, когато тя ми разказа за ужасните си болки. Сълзите ми толкова я разгневиха и така ми се разкреця, че трябваше да офейкам.

Очите на Ката искряха по същия начин, както тогава в болничното легло. Беше някаква смесица от гняв и физическа болка. Сега вече всичко ми стана ясно.

Премаля ми. Разтреперих се цялата. Отчасти от гняв към Бога. Но най-вече треперех от страх за сестра ми. Не исках отново да я гледам как страда. Никога повече!

И ако Бог не искаше да я спаси от тази болест, тогава трябваше да го направи неговият син!

ГЛАВА 34

Хукнах с всички сили към пасторския дом и позвъних. Гавраил отвори вратата, видя ме и... веднага я затръшна под носа ми. Позвъних още веднъж, Гавраил отново отвори, аз сложих крак във вратата, той отново я затръшна. Извиках от болка, започнах да разтривам крака си, сипейки проклетия, пак натиснах звънеца, напразно чаках вратата да се отвори отново, наведох се към процепа на пощенската кутия извиках през него:

— Той ми каза, че е Исус! — и след две десети от секундата Гавраил отново отвори вратата.

— Къде е Исус? — попитах. Сега, когато дърводелецът трябваше да излекува сестра ми, той вече не беше за мен Йешуа, а Исус, Божият син.

— Това не те засяга — отвърна сурово Гавраил.

— Може и да ме засяга.

— Не те засяга.

— Засяга ме.

— Не те засяга.

— Засяга ме!

— Май разговорът зацикли, не мислиш ли? — каза самодоволно Гавраил.

— Така ще ви опухам, че и вие ще зациклите — отвърнах. За дипломация нямах нито време, нито нерви.

— Общуването с Исус изобщо не ти е повлияло — отбеляза критично Гавраил. Тъкмо щеше отново да затвори вратата, когато се заканих:

— Ако не ми помогнете, тогава ще разкажа на майка ми, че вие... че вие...

— Че аз какво? — попита Гавраил.

Нямах и бегла представа какво. Знаех само, че има нещо около Гавраил, но това, с машината на времето, не беше разумно обяснение.

Ето защо се придържах към мотото „Блъфайрай“ и отправих предупреждение към пастора:

— Че пазите интересна тайна.

Гавраил преглътна, бях уцелила болното му място. Сега той си мислеше, че Исус ми е разказал за неговата тайна, каквато и да беше тя.

— Той е на път към пристанището в Хамбург — рече.

— Какво ще прави там? Попитах изумено.

— Ще се качи на товарен кораб за Израел.

Израел! Логично! Нали в Йерусалим, както каза Михи, трябва да се състои финалната битка. Наближава ли вече? Или Исус ще се подготвя още много месеца или дори година за нея? Както и да е, Ката отново имаше болки, ужасни болки и те трябваше да бъдат спрени. Веднага!

Михи бая се учуди, когато му поисках колата, един раздрънкан фолцфаген, за да попреча на Исус да се качи на кораба. Досега Михи си мислеше, че съм просто объркана, но сега вече бе убеден, че съм или а) сериозно превъртяла; б) хипнотизирана от дърводелеца; в) дрогирана; г) и трите наведнъж.

Михи не пожела да ме изостави в моето мрачно решително състояние, а в неговите очи граничеше с лудостта, още по-малко пък искаше да ме остави да карам любимата му кола. Той затвори видеотеката и двамата потеглихме за Хамбург. На магистралата не спрях да ругая, защото Михи го вълнуваха такива незначителни неща като ограничения на скоростта, забрана за изпреварване отдясно и незачитането на моето превъзбудено твърдение, че задръстването може да се заобиколи по аварийната лента.

Ето защо го принудих да спрем на един паркинг, избутах го от шофьорското място и сама седнах зад волана.

Вътре в колата беше адски шумно. Тя се тресеше като космическа совалка при навлизането ѝ в земната атмосфера, когато астронавтите установяват, че за съжаление момчетата в конструкторския отдел не са успели да овладеят проблема с топлозащитните обвивки така добре, както се е твърдяло на фирменото парти.

Михи току затваряше очи, особено когато с моите изпреварващи маневри спирах дъха дори и на закоравелите шофьори на камиони. Когато почти без да вдигам крак от газта излязохме от магистралата, Михи започна да изрежда всички молитви, които знаеше. Бях ужасно разгневена на нашия Отец, но не казах това на моя приятел. Продължавах с пълна газ към пристанището, на което корабът на име „Витлеем четири“ трябваше да е пуснал котва, и който заедно с желираните мечета „Харибо“ трябваше да заведе в Израел и Исус.

Паркирах фолксвагена и то без да свърша като труп в пристанищния басейн, както няколко секунди преди това беше предположил, визирайки скоростта ми, хленчещият Михи.

На перилото на борда на кораба стоеше един матрос. На лявата му ръка беше татуиран дракон. Този човек едва ли знаеше, че в днешно време повечето хора асоциират изображенията на дракони не с екзотичната агресивност, а с юношеските книги. Попитах го за дърводелеца, а той отвърна, че корабът ще потегли половин час след планираното и Йешуа е искал да се поразтъпче. На въпроса ми, къде точно се разтъпква той, матросът отговори:

— Той е в „Мулен Руж“.

— В „Мулен Руж“? — Не звучеше никак добре. Заведение с такова име в района на пристанището едва ли беше авангарден театър.

Матросът ни упъти, като ни предупреди, че работещите там дами по принцип не изпадат в еуфория, когато някоя жена влезе в заведението.

— Сигурно Исус запълва времето си, като вразумява пропаднали жени — обясних на Михи.

— О, да, а в „Плейбой“ чете само интервютата. — Той още не ми вярваше, че става въпрос за месията.

„Мулен Руж“ се помещаваше в един хангар с червена светеща реклама над входа. Вратата ни отвори една възпълна жена, която отдавна беше преминала най-добрите си години. Както и облеклото ѝ.

— Тук е забранено за жени — озъби ми се тя.

Трудно ми беше да си представя, че с този си вид и отблъскващи маниери си докарва високи доходи.

— Той може ли да влезе? — попитах и посочих Михи, който моментално се изчерви.

— Разбира се! — усмихна се дамата, разкривайки развалени зъби и дръпна навътре тотално ошашавения Миши, преди той да успее да протестира.

— Изпрати ми Исус — извиках след моя съвсем не адекватно изглеждащ другар. После почаках известно време, докато вратата отново се отвори и се появи Исус. Следваше го млада жена в червено бельо. Дамата изглеждаше леко разстроена, но той я успокои:

— Не те съдя. Върви и недей повече да съгрешаваш.

Жената си тръгна облекчено. Исус видимо се зарадва, че ме вижда, но беше и изненадан. И на мен ми беше хубаво, че отново съм край него. Прииска ми се да си взема една койка на кораба. Сега разбрах защо навремето Мария Магдалена е напуснала дома си, за да странства с него. Но как е успяла да стои на дистанция от него, ми беше напълно непонятно.

— Защо дойде тук? — попита ме Исус и аз се концентрирах върху молбата си, а тя беше за Ката! Изстрелях му наведнъж всичко. За нейната болест и за ужасните ѝ болки.

— Много съжалявам за сестра ти — засвидетелства ми състрадание той.

— Но ти нали можеш да я излекуваш — усмихнах се обнадеждено аз. — Като дъщерята на Светлана.

Исус мълчеше.

— А-аа... чу ли ме какво казах? — попитах.

— Да, разбрах думите ти.

— И... защо ми се струва, че ще последва едно тъпо „но“?

— Защото не мога да направя нищо за сестра ти.

— Какво?

— Не мога да го направя.

— А-аа... извинявай — смотолевих объркано. — Но... ми се стори, че чух „Не мога да направя това“.

— Работата е там, че точно това и казах — обясни меко Исус.

— Това... може да е едната причина — отговорих напълно объркана.

Защо да не може да го направи? Той е проклетият Исус, който дава заповеди на ветровете, лекува болните и се шляе върху водата. Само да поиска, и може да направи всичко!

— Не искаш ли? — попитах.

— Аз съм на път по поръка на Бога.

— Бог? — попитах аз, нещо не можех да схвана — Бог ще ти попречи да спасиш сестра ми?

— Не бих се изразил по този начин... — започна Исус.

— Аз се молех на Бог да върне здравето на сестра ми — прекъснах го. — Но на него изобщо не му пукаше!

— А често ли се молеше?

Въпросът някак си ме затрудни. Често, какво значи често? Винаги, когато се почувствах изплашена!

Исус поде:

— Ако отидеш при приятел в полунощ и го помолиш за три хляба...

— Какво... — попитах. — За какви хлябове ми говориш пък сега?

— Ако този приятел не стане — продължи невъзмутимо Исус — защото ти е приятел, то тогава ще стане заради твоята настойчивост и ще ти даде хлябовете.

Исус ме погледна така, сякаш вече трябваше да съм схванала, но честно казано, единственото, което разбрах, беше хляб.

— Това беше притча — обясни той.

О, нее, помислих си. После се запитах дали и на хората в Палестина им е било толкова трудно да го разбират.

— Трябва да бъдеш търпелива с Бог, за да те чуе — произнесе Исус.

Значи, трябваше да се моля повече?

— Какъв е този Бог? Примадона? — попитах горчиво.

Исус се изненада от моето избухване, явно не бях възприела притчата му така, както той си представяше. Но преди да успее да реагира, чухме сирената на „Витлеем четири“. Корабът щеше да потегли всеки момент.

— Извини ме, трябва да се качвам на борда — каза Исус.

Бях дошла напразно. Ката нямаше да бъде излекувана. Напълно отчаяна, гледах втренчено Исус и търсех подходящите думи, но тогава Михи изскочи от бордея. Той впери поглед в мен с разширени очи и заяви ужасено:

— Вътре видях такива неща, които никой мъж не бива да вижда.

Разстроен, той се отправи към фолксвагена си. Сирената на кораба изсвири още веднъж и Исус се обърна към мен:

— Сбогом, Мари.

И тръгна.

Отчаянието ми се превърна в гняв. Ако човек трябва да чука настоятелно, докато не получи хляба си, значи точно това трябваше да направя сега!

— Исус, почакай!

Той не се обърна.

— Исус!!!

Продължаваше да не се обръща.

— Eloi, eloi, lama, sabati — извиках най-накрая след него, смазана от болка.

Исус спря и се обърна:

— Това означава: „Боже мой, Боже мой, тениската ми е неплодородна.“

— Eloi, eloi, lladara sabati! — опитах отново.

— А това означава: „Боже мой, Боже мой, шапката ми е неплодородна.“

— Знаеш какво имам предвид! — извиках му.

От отчаяние ми идеше да го заудрям по гърдите.

— Да, знам — отвърна той.

После каза тихо, влагайки собствена болка:

— Eloi, eloi, lema, sabachthani.

— Боже мой, Боже мой, защо ме изостави? — преведох. Обвиняващо. Гневно. Смъртно нещастно.

Исус се замисли. Дълго. После ми каза:

— Ще взема следващия кораб.

Едва сдържах щастиято си. Радостно се спуснах към него и се хвърлих на врата му.

Той позволи това. Дори му достави удоволствие. Притиснах се още по-силно в него. Това също му хареса. Защото в този миг той отново беше Йешуа.

Всъщност, споменавала ли съм, че имам таланта да развалям всеки хубав момент?

ГЛАВА 35

Преливаща от щастие, целунах Йешуа по бузата. За един кратък миг и това му хареса. Съвсем ясно го усетих! Но после Йешуа се изплаши от самия себе си, освободи се от прегръдката ми и каза:

— Да побързаме да отидем при сестра ти.

Запитах се дали трябваше да се засрамя. Но не чувствах никакъв срам. Все пак целувката бе породена от дълбока благодарност. И от любов. Не би трябвало да е погрешно човек да обича Исус.

Да обича Исус?

О, о! Аз знаех, че той е Исус и въпреки това го обичах?

Сега вече се засрамах.

В колата, по пътя за Маленте, мълчах. Исус седеше на задната седалка и се молеше. Дали не молеше Бог за прошка за неговата реакция на моята целувка? Все пак, той успя да възстанови дистанцията помежду ни. Докато се вирах сконфузено през прозореца, Мехи едва успяваше да се концентрира върху шофирането. Присъствието на Исус го изнервяше. Той все още не бе повярвал съвсем, че Божият син седи на задната седалка на неговия мърляв фолксваген, но харизматичното излъчване на Исус, което той едва сега забеляза, бавно започна да разклаща съмнението му.

— Как да ти повярвам, че ти си месията, а не някой побъркан? — попита Мехи.

— Просто трябва да повярваш — отвърна спокойно Исус.

— Не мога!

— Така се чувстваха много хора и в Юдея, особено в храмовете — отвърна Исус.

Това изказване подразни Мехи. Като вярващ той никога не се беше идентифицирал с надменните свещеници в храма.

Докато той се опитваше да повярва, аз си дадох сметка, че за последно ходих до тоалетната в клуба по салса. Насочихме се към

един паркинг и премаляла отидох в една от типичните магистрални тоалетни, които бяха в състояние да доведат до самоубийство всеки, който има някакви претенции за хигиена. Когато малко по-късно излязох облекчена навън, разколебаният Михи пристъпи към мен и попита:

— Сигурна ли си, че този мъж наистина е Исус?

— Да.

— Заклевах ли се?

— В живота на сестра ми.

Михи поразмишлява известно време и най-накрая каза:

— Тогава сега ще го помоля да опрости греховете ми.

Това доста ме учуди, но последвах моя приятел до фолксвагена. Там Михи започна да разказва за греховете си, като ги изброяваше в хронологичен ред. Той започна с една история, в която главна роля играеха една бензинова горелка, един дезодорант и пламналата брада на един учител по природознание. После премина към греховете в днешно време и разказа за своя фолксваген, който той много обичаше, но отделяше повече вредни газове, отколкото голям завод. Той каза, че знае как брутално измъчват селскостопанските животни и въпреки това яде месо, дори имал тениска с надпис: „Вегетарианците изяждат храната на моята храна.“ Каза също, че обича да пие кафе, макар да знае как се експлоатират селяните в развиващите се страни, също както и момичетата, които участваха във филмите за възрастни, които той предлагаше във видеотеката.

После Михи ме помоли да не слушам.

— Защо? — осведомих се.

— Защото стигнах до греховете, които попадат в категорията „Не пожелавай жената на ближния си“. — Той погледна засрамено към земята и аз не толкова се притесних, колкото се изплаших, че под „жената на ближния“ имаше предвид мен. Предпочетох да не присъствам.

Отдалеч наблюдавах как моят приятел със силно зачервено лице изброяваше всички свои греховни помисли. Аз пък се запитах дали нямаше да е добра идея и аз да изброя на Исус всичките си грехове. Това, че му разказах за Свен все пак ми помогна. Проститутката също изглеждаше много облекчена, след като му бе разкрила сърцето си, а

виждах, че и на Михи добре му се отразяваше. Макар че, слушайки излиянията му, месията от време на време учудено бърчеше чело.

Изглеждаше толкова прекрасен, когато бърчеше така челото си.

Ако зависеше от мен, бих го карала по цял ден да си бърчи челото.

О, Боже, наистина бях влюбена в Исус.

Може би не беше добра идея да признаваш на един мъж, към когото имаш такива чувства, всички свои грехове.

Когато Михи приключи, Исус сложи ръка на рамото му и малко след това моето другарче беше много по-щастливо, отколкото някога го бях виждала, освен може би тогава, когато Apple iPhone се появи на пазара и той беше сред първите му сто клиента в Германия. Аз също бях щастлива, че Михи най-после ми повярва. Сега оставаше само да убедим Ката да позволи на Исус да я излекува. После всичко щеше да си дойде на мястото. Е, като изключим историята с финалната битка и огненото езеро.

Ката не се ядоса, когато се появихме в стаята ѝ. Аз побързах да обясня защо сме тук и че дърводелеца ще я излекува. След като изслуша обяснението ми, Ката отвърна:

— Леле, в сравнение с теб Том Круз си е напълно нормален.

Исус потвърди, че той наистина е Божия син.

На което пък Ката реагира:

— А в сравнение с теб дори Ейми Уайнхаус е съвсем нормална.

— Коя е Ейми Уайнхаус? — попита Исус.

Михи се зае да му обяснява, като му разказа и за прическата на Ейми, която изглеждаше така, сякаш е сложила на главата си прегазена котка. Той толкова се разпростря в обяснението, че се наложи да му напомня, че в момента не това е най-важното.

— Какво ще загубиш? — попитах Ката.

— При първото ми боледуване не съм ходила по шарлатани, врачки или вещици, няма да го направя и сега — заинати се тя.

— Аха, издаде се — усмихна се Михи дяволито. — Спомена нещо за първо боледуване. Значи сега това ти е за втори път!

Ката го погледна ядосано, което даде на Михи да разбере, че шегите му по отношение на тумора са съвсем неуместни.

После Ката ме попита:

— Защо сега да се захващам с някакъв самозван фокусник?

— Защото те моля за това — казах ѝ с умоляващ глас.

Известно време Ката се колеба, после се обърна към Исус.

— Ти си вторият луд днес, който иска да ме излекува.

— Вторият ли? — попитах.

Ката махна с ръка:

— Забрави.

Тя се замисли и най-накрая каза на Исус:

— Съгласна съм, и дано най-после Мари разбере що за откачалка си. Но предполагам, че поне едно ти е ясно: ако ти наистина си Исус, трябва да си поговорим защо Бог така лошо си върши работата.

За момент ми се стори, че каменната фасада на Ката се пропука и че частица от нея наистина се надяваше, че този тип не е избягал от някоя психиатрична клиника. Щом дори закоравял скептик като Ката имаше надежда за чудодейно спасение, не ми беше трудно да си представя защо толкова много болни си дават парите на шарлатани.

Исус пристъпи към Ката. Ей сега ще простре ръката си над нея, тя ще бъде излекувана, аз ще избухна в сълзи от щастие, междувременно ще се хвърля на врата му и толкова дълго ще го целувам и притискам до себе си, докато на него не му остане нищо друго, освен също да ме целуне!

Исус простря ръката си върху Ката и малко след това я отдръпна.

Излекува ли я вече? Доста бързо.

Но защо тогава ме гледаше така?

— Тази жена не е болна — заяви той.

Всички го погледнахме втрещени.

После той ме погледна с укор:

— Попречи на мисията ми за няма нищо.

Очите му блестяха гневно и за миг се побоях, че ще ме посочи и ще задейства онова с изсушаването.

Той се разтрепери от яд, но не каза нищо, а само напусна помещението.

Дотук с фантазиите за гушкането и целуването.

ГЛАВА 36

НЯКОЛКО ЧАСА ПО-РАНО

Ленят, прекаран в Маленте, за пореден път напомни на сатаната колко много хората проклинат Бог. Например, един мъж го правеше, защото годеницата му отговорила с „не“ пред олтара. Една жена пък за това, че била още девствена, макар че била навършила четирийсет години! А една банкова служителка — задето колегите ѝ я наричали зад гърба ѝ „Мата Космата“ заради космите по лицето ѝ.

Реално всеки в Маленте мислено проклинаше Бога по три пъти на ден. Това беше по-често, отколкото самият сатана го правеше. Но не по-често отколкото на всички други места по света. Все пак, по този показател Маленте се намираше някъде под средното ниво.

Но все едно, почти у всеки човек имаше потенциала да стане апокалиптичен ездач, до този извод беше стигнал сатаната. Ето защо неговите Бойци спокойно можеха да бъдат вербувани и от това затънтено място. И тъй като беше очарован от художничката, той реши, че тя трябва да стане ездача на име „Болест“.

Докато Ката се бореше с болките си и се опитваше да нарисува нещо на хартията, на вратата се позвъни. Сатаната бе издебнал момента, в който тя беше сама въкъщи. Когато бяха сами, хората обикновено биваха по-възприемчиви спрямо него. Или поне в повечето случаи.

Ката слезе по стълбите. Силно се надяваше на вратата да не се окаже отново сестра ѝ. Разбира се, все някога трябваше да разкаже на Мари за болестта си, но още не му беше дошло времето. Ката знаеше само едно: този път тя просто щеше да се предаде. Нямаше да може да понесе още една борба с тумора. Нито химиотерапията, а още по-малко безпомощните лица на лекарите, повечето от които имаха жълто около устата си и се питаха защо не са си избрали по-доходна професия, като например инвестиционен брокер.

Ката отвори входната врата и там за нейна изненада стоеше двойникът на Джордж Клуни.

— Какво търсиш тук? — попита нервно тя.

— Искам да ти направя предложение.

— Козметика на Авоп?

— Мога да излекувам тумора ти — усмихна се сатаната Клуни толкова чаровно, че ако истинският Клуни се усмихваше така, щеше да спечели много повече Оскари.

За миг Ката остана безмълвна. Откъде пък този тип знаеше за нейната болест?

— В замяна трябва да ми дадеш само една дреболия — рече сатаната.

Разговорите, тип „Предлагам ти сделка“ му доставяха огромна радост. Хората с готовност продаваха душите си, само и само да получат това, което искат. Било то професионален успех или победа на любимия футболен отбор, или пък глътка кафе след уморителна разходка по магазините из града. И да не забравяме. Вечният бестселър в неговата оферта: секс.

— Аз... нямам тумор — отвърна Ката.

— Напротив — ухили се сатаната. — Но ако го излекувам, ще ми дадеш ли в замяна една дреболия?

За миг Ката изпита надежда, колкото и абсурдно да беше това. А нищо не тревожи един обречен повече от страха да бъде измамена надеждата му. Ето защо тя реши да се отърве от този неприятен тип и му отговори:

— Да, да... добре... само се разкарай.

— Изобщо ли не искаш да разбереш каква е тази дреболия? — попита сатаната.

— Не — заяви Ката и затръшна вратата.

Ха, усмихна се сатаната, вярно, че хората имат свободна воля. Но са крайно безотговорни по отношение на душите си.

ГЛАВА 37

Сега вече абсолютно нищо не разбирах. Какво се беше случило? Побърквах ли се? Ката изобщо не беше болна? Дори изглеждаше напълно объркана от избухването на Исус и каза с леко уморен хладен тон:

— Тези от психиатрията трябва спешно да сменят ключалките.

Като капак на цялото ми объркване се прибавяше и това, че бях обидила Исус. Той едва ми бе простил целувката по бузата, а сега вече мислеше, че съм го измамил. Сигурно предполагаше, че това е някакъв трик от моя страна, само и само да го задържа при себе си.

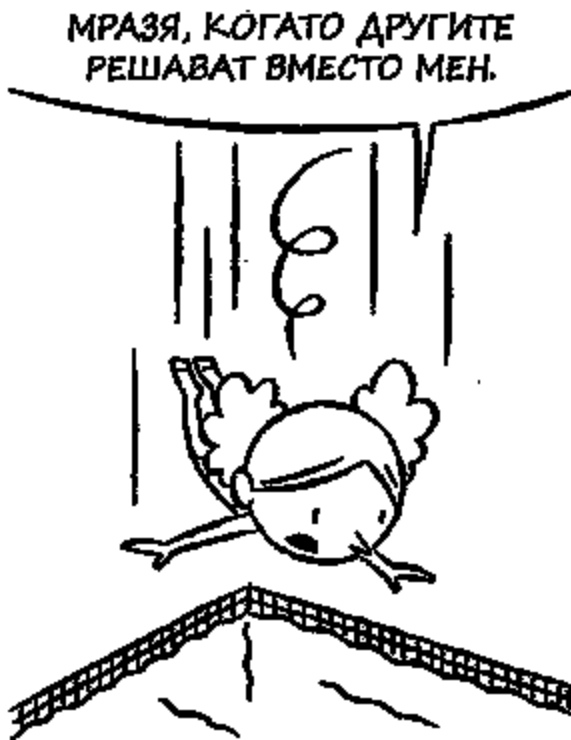
Отчаяно погледнах към скицника на Ката и това, което видях там, отклони вниманието ми както от нейния тумор, така и от изпепеляващия поглед на Исус.

Ката само ми каза лаконично:

— Времето, пропиляно в страх, никога няма да си го върнеш.

Винаги се дразнех, когато Ката ми заговореше за „пълноценно използване на деня“. Но този път беше добре, че го направи, тъй като ме наведе на една мисъл, която заради мнимата ѝ болест досега успешно бях потискала. Та въпросът беше: „Колко дни изобщо ми остават?“ Или по-точно казано: „Кога всъщност ще настъпи Страшният съд?“

След като Ката ни изхвърли от стаята си, за първи път във видеотека на Мухи изрекох гласно този въпрос, като уточних:

— Все пак има разлика между това да живееш само няколко месеца или няколко години.

— Особено ако си още девствен — изгърси Михи. Погледнах го изумено:

— А-аа, всъщност визирах... един стар приятел... който... който е девствен — заувърта той.

— И кой е този приятел? — попитах.

От силната нервност Михи за малко не се разтрепери. Погледът му попадна на обложката на „Самоличността на Борн“ и той изстреля едно:

— Франко Потенте.

— Франко Потенте? — повторих недоверчиво.

Михи се изчерви.

Бях смаяна. Бях наясно, че към момента сексуалният живот на Михи не е активен, но си мислех, че поне веднъж в живота си е правил секс. Нали имаше приятелки. Е, ако трябва да сме точни, една приятелка. Тя се казваше Лена. Освен това и тя беше католичка като него.

Боже, колко гадно нещо може да е религията.

— Този Франко да не е прикрит гей? — попитах.

— Не, не, не, как ти хрумна? — запелтечи Михи. — Франко си е абсолютен хетеро.

— Но?

— Само че от десетилетия обича неподходящата жена — добави тъжно той.

Стана ми още по-неловко, ако това изобщо беше възможно. Сега вече не можех да поддържам илюзията, че приятелството на Михи към мен е от чисто платоническо естество. Михи понечи да ми се обясни в любов. Но не желяех да слушам. Ето защо отклоних поглед от него. Погледът ми попадна върху една DVD обложка и настойчиво помолих Михи:

— Моля те, кажи ми, че тя се казва Тили Швайгер.

Михи се учуди.

— И така няма да загубя един приятел — допълних.

Михи помисли малко, после каза с тъжна, измъчена усмивка:

— Да, казва се Тили Швайгер.

— Благодаря.

Мълчахме дълго. После Михи зададе въпрос, който отдавна глождел душата му:

— Обичаш ли Исус? Имам предвид, не по начина, по който ние, обикновените християни? И което не би било редно.

— Така изглежда — рекох отчаяно.

Това признание го засегна. Михи цял живот беше почитал Исус. И ето че сега беше единственият човек на света, който ревнуваше от Божия син.

Той храбро се опита да изтласка това чувство и каза нещо, което ме покрусил:

— Светът е заслужил да бъде унищожен.

Гледах го смаяно, а той ми обясни защо мисли така:

— На земното кълбо има твърде много ужасни неща: граждански войни, замърсяване на околната среда, трафик на хора...

И на мен спонтанно ми хрумнаха неща, заради които човечеството спокойно може да седне на подсъдимата скамейка:

- Пролетния празник на народната музика
- Татуировките над задника
- Оливър Похер
- Рекламните клипове с малки деца
- Бургерите в Макдоналдс
- Дебеловратите момчета с глуповатите физиономии
- Родителите, които кръщават децата си с името Шантал.

Дали Михи имаше право? Наистина ли щеше да е добре да настъпи небесното царство? Редно ли беше изобщо да се съмнявам? Или сега беше моментът да изкарам курс по плуване в огнено езеро? Или и без това принудително щяха да ме запишат? Или има още време да взема съдбата си в свои ръце?

Ами ако няма?

Тогавя направо да се простя с всички мечти, които някога съм имала, свързани със семейство, деца... такива едни мънички, сладички, неизискващи особени грижи момиченца, които още като бебета спят по цяла нощ... и по-късно не спират да ми повтарят: „Мамо, ти си най-добричката и изобщо не си тооооолкова дебела...“

И тъй като съм я подкарала с прощаването: нека се простя и с надеждата, че мога отново да опитам да постигна нещо значимо в живота си. Така и ще си отида от тази земя като едно ж и в о т н о.

Трябваше непременно да науча от Исус датата, на която ще загине светът, независимо от това, че ми беше ужасно сърдит.

ГЛАВА 38

МЕЖДУВРЕМЕННО

Пастор Гавраил седеше в пълната догоре с пяна вана. Заедно със Силвия, която се наслаждаваше на това, как той ѝ сапунисва гърба. Днес тя беше по-отпусната и бе настроена повече за нежност, отколкото за секс. Тя дори беше казала, че има чувства към него, което накара сърцето му така развълнувано да забие, както обикновено ставаше само в присъствието на Бог. Психоложката у Силвия можеше и конкретно да му обясни защо така изведнъж можеше да се разкрие пред него. След повече от двацет години тя най-после се бе помирила с дъщеря си, което отключило емоционалните ѝ блокади, досега тя не можела да се отдаде на друг мъж, защото все се чувствала виновна спрямо Мари. Докато Силвия разказваше за своята мъка, която е имала през всички тези години по отношение на дъщеря си, Гавраил си мислеше, че семействата са поредната недомислица на Бог. Нищо не предизвикваше у хората повече радост и в същото време мъка, повече ликуване и едновременно гняв, от едно семейство. Животът на хората щеше да е много по-прост, мислеше си Гавраил, ако Бог бе замислил размножаването им и отглеждането им по подобие на дъждовния червей.

Сега поне на Гавраил не му се налагаше да слуша за семейните проблеми на своите енорияши, тъй като се беше обявил за болен за остатъка от времето, през което на света му оставаше да просъществува. За това неговият приемник на име Денис щеше да встъпи в длъжност малко по-рано от предвиденото, по-точно от тази сутрин. Денис беше един от онези модерни свещеници с маратонки, които обичаха празниците на града и евангелическите песни, но които бяха загубили всякаква вяра по време на следването си по теология и се питаха защо не са си избрали някоя по-доходна професия, като например инвестиционен брокер.

Самият Гавраил обичаше празненствата и пиенето на кафе с енориашите толкова малко, колкото и факта, че бидейки мъж, човек е снабден и с простата. Според него, нямаше човек, който да мисли за Бог, докато си хапва сладкиши.

И когато се позвъни на вратата, Гавраил си помисли, че е свещеникът с маратонките и реши, че няма да излезе от ваната заради този атеист. После чу входната врата да се отваря и един глас да вика „Гавраил!“ Това беше гласът на Исус. И Гавраил в пристъп на ужас едва не пръдна във ваната.

— Твоят дърводелец пак е тук — установи Силвия делово. Естествено, тя си нямаше и понятие какво означава това. Но и Гавраил не схващаше какво става: Нали Исус отдавна трябваше да е в открито море на път към Израел?

Той чуваше как стъпките на Божия син се приближават. Всеки миг той щеше да ги сгази във ваната заедно със Силвия.

— Приличаш на съпруг, когото улавят в изневяра — усмихна се Силвия дяволито.

— Този дърводелец е Исус — изтърси неволно той. За миг Силвия го погледна ужасено, след което избухна в смях.

Исус влезе в банята и видя във ваната Гавраил. Заедно със Силвия. Която се беше зачервила от смях.

Гавраил се запита дали нямаше да е по-добре просто да потъне във ваната и да остане под водата докато не отминеше Страшният съд.

Но Исус се извини:

— Извинявай, приятелю.

Та Гавраил не беше прелюбодействал, нито беше нарушил правилата за къпане в третата книга на Мойсей (които и без това не интересуваха Божия син, той беше човек, който поставя вярата над правилата), ето защо и не беше порицан от Исус: Месията само помоли Гавраил да проведат спешен разговор, след което напусна банята и отиде да почака в кухнята. Гавраил веднага изскочи от ваната и започна светкавично да се подсушава. Силвия се смая:

— Ама ти наистина се държиш така, сякаш това е Исус, а аз сатаната.

— Сатаната? — Гавраил изгледа Силвия.

Да не би наистина той да имаше пръст в тази работа?

Чрез Мари?

И чрез Силвия?

Ами да, как иначе Исус — без намесата на сатаната — е успял да се влюби в такава като Мари.

След като се облече, Гавраил се втурна с мокра коса в кухнята. Исус му разказа какво се беше случило на пристанището и че сестрата на Мари няма тумор в главата си, въпреки че Мари твърдяла противното.

— Допускаш ли, че тя ме е излъгала умишлено? — попита Исус своя стар приятел.

Гавраил се поколеба за миг, после сподели с Исус своето подозрение:

— Трябва да вземем предвид възможността сатаната да има пръст в цялата работа.

— Той иска да ме вкара в изкушение? — попита удивено Исус.

— Ти чувстваш ли се изкушен от Мари? — най-големите опасения на Гавраил изглежда се потвърждаваха.

Исус също се запита дали наистина Мари го изкушава? Вярно, той се чувстваше привлечен от нея, но нима имаше нещо повече?

— Възможно е и аз да съм бил изкушен — заяви Гавраил. — Сатаната ни дава това, което най-много желаем. На мен, жената, която винаги съм обичал. А на теб, жена, която вижда човека у теб.

Той премълча за това, че според него е особено коварно от страна на сатаната да избере точно жена като Мари, за която никой не би предположил, че изобщо може да изкуши някой мъж, камо ли Божия син.

Исус не се съгласи с подозрението, че Мари е дело на сатаната, стори му се направо нечувано:

— Сатаната вече се опита веднъж да ме изкуши. Някога, в пустинята. Той ми предложи вода, храна, кралства... но не и любов.

— Е, сега е поусъвършенствал методите си — рече Гавраил. — Кралства не всеки човек иска, но любовта... В неин плен попада всеки, кой по-рано, кой по-късно. Дори ангелите.

Исус запротестира:

— Аз... аз просто не мога да повярвам, че Мари е сключила договор с дявола.

— Няма друго обяснение — започна да се самоубеждава Гавраил. За него това означаваше да изхвърли Силвия от дома си (а заедно с това и от ваната си).

Исус беше толкова объркан, че пожела да се оттегли за молитва, търсейки за тази цел някое спокойно място. Но търсенето не го отведе в църквата. Нито в градината зад пасторския дом. А на мостчето, на което с такова удоволствие беше седял с Мари. Той приклепна, погледна искрящата на вечерното слънце вода и започна да се съмнява. Не в Мари, а в себе си. Защото имаше още едно обяснение за това, че той не се бе качил на борда на кораба. Нещо, което досега не си признаваше. Може би... може би той изобщо не искаше да настъпи финалната битка. Част от него беше разколебана по отношение на мисията му да накаже хората, това беше нещо, което не му доставяше никаква радост. В Юдея той винаги бе заплашвал с Божия гняв, за да накара хората да следват правия път. Това помагаше. Но не беше нищо повече от заплаха.

Може би се чувстваше така привлечен от Мари заради собственото си колебание и с удоволствие се оставяше да бъде възпрян от нея в мисията си.

ГЛАВА 39

Зверски се зарадвах, когато видях Йешуа да седи на нашето мостче. Това ми показваше, че и за него мястото означава нещо. Гневът му се беше изпарил, той като че ли дори не се изненада, че ме вижда, по-скоро беше потиснат, замислен. Седнах до него и провесих краката си до неговите над водата.

Седяхме си там мълчаливо, като двама души, които имат зад гърба си няколко чудни срещи и една невероятна целувка по бузата, но за които е пределно ясно, че от тях няма да стане двойка, тъй като бяха от два различни свята.

Йешуа ме гледаше изпитателно, сякаш изпитваше недоверие към мен. Наистина ли вярваше, че съм си измислила болестта на Ката, за да го задържа при себе си?

— Какво те води при мен? — попита накрая.

— Аз... аз имам въпрос.

— Питай спокойно.

— Кога ще дойде Страшният съд?

Исус почака един безкраен миг и после отвърна:

— Идната седмица, във вторник.

Да узная, че на света му остават още пет дни, беше силен шок за мен. Всичко, което познавах... всичко, което някога ме е вълнувало... всичко, което обичах... съвсем скоро нямаше да го има. И трябваше да погребя всичките си мечти. Реагирах на тази новина като всеки друг човек на мое място: повърнах в езерото.

Докато плуващите патици побързаха да се отдалечат, Исус съчувствено ми подаде носна кърпичка. След като си избърсах устата, заразитвах предпазливо дали наистина съществува такава книга на живота и това раздаване на присъди от Бог, а също и за огненото езеро. Надявах се, че това е само една грешка в превода и че небесното царство ще настъпи за всички. Но за жалост Исус каза:

— Всичко ще се случи точно така.

С пребледняло лице заявих:

— Това... това, с вечния огън, е доста сурово.

За момент си помислих, че ще се съгласи с мен, но после по него премина тръпка, сякаш полагаше неимоверни усилия да се отърси от всякакви покълнали съмнения. Лицето му стана мрачно, той се изправи, слезе от моста и се приближи до едно ябълково дърво, което се извисяваше на брега и по което нямаше плодове. Той гневно заговори на дървото:

— От днес няма повече да раждаш плодове!

Дървото изсъхна пред очите ми.

Исус ме погледна строго, както авторитарен учител по време на устен зрелостен изпит. Само че така и не разбрах какво искаше да ми каже с това Исус.

— Това ще се случи с всички, които не са живели по Божиите правила — заяви назидателно той.

— Май трябва да поработиш над метафорите си — изтърсих. — Някак твърде сложни са.

Исус продължи назидателната си реч, без да обърне внимание на забележката ми:

— Всеки може да прочете в Библията заповедите за богоугоден живот. Никой не може да каже, че не е запознат с тях. И който е направил добро в живота си, ще бъде възнаграден за това, че не е избрал по-лесния път, пътя на злото.

Разбрах. Значи, жената, която се грижи за старите хора, ще получи възмездие за това, че шефът на старческият дом ѝ е орязал заплатата, само за да увеличи размера на собствената си печалба. Това би било наистина справедливо.

И все пак цялата концепция за наказанието не ми харесваше и бях почти сигурна, че въпросната служителка би ме подкрепила. Предпочитах моят Бог да си бъде благ. Ето защо попитах мрачно:

— Излиза, че Всевишният е зъл, наказващ Бог, така ли?

— Не говори с такъв nelаскав тон за Господ — разсърди се на свой ред Исус.

За миг през ума ми се стрелна мисълта: „Боже, та ти си синчето на тати.“ Слава Богу, че се сдържах да не го изрека на глас.

Очите на Йешуа блестяха злобно срещу мен. Но просто не можех да се съглася с него. И какво ще стане с Ката? Та тя най-лекомилено наруши първите три заповеди, които гласяха, че Бог трябва да се почита. Ами майка ми? Тя ще отиде ли в небесното царство? Не и ако питат баща ми. Ами той? За татко може би нямаше да е лошо, ако настъпи краят на света, защото така Светлана нямаше да може да разбие сърцето му.

Но изведнъж се замислих за хлапето на Светлана. За него светът също щеше да свърши идния вторник. Макар че не можех да понасям това момиченце, струваше ми се несправедливо. Безспорно то щеше да отиде в небесното царство, защото няма никакви грехове, но никога нямаше да си поживее истински на земята. Нямаше никога да изпита радостта, която предлага този свят: салса, концерти на Роби Уилямс, Симпсън сериалите, вълнението при първата целувка, първата нощ с някой мъж — добре де, тя може и да се прескочи...

И все пак не беше честно!

Нали всеки човек има правото да изживее живота си до последно! Дори и шантавата дъщеря на Светлана!

Дори Франко Потенте.

Дори... аз.

Бях толкова бясна на Бог и на неговия наследник, че очите ми за малко също да блеснат гневно срещу Исус. Така ние стояхме разгневени един срещу друг до изсъхналото ябълково дърво, което сякаш беше метафора на това, в което се бе превърнало нашето едва зародило се приятелство.

Аз първа наруших мълчанието:

— Намирам, че е несправедливо Бог да не даде на хората втори шанс.

Ето, казах го!

— Осмеляваш се да критикуваш Божия план? — попита сурово Исус.

— Осмелявам се и още как! — отвърнах.

— Нямах право да съдиш действията на Господ — скара ми се сърдито Исус.

— Синчето на тати! — изгърсих.

Това го засегна.

Така му се пада!

— Гавраил беше прав — каза Исус, почервенял от гняв.

— За какво? — попитах объркано.

— Че ти ми се изпречи на пътя по поръка на сатаната.

За миг дъхът ми секна. После избухнах в смях. Силно и истерично. Гневът ми премина в спазматичен смях. Това видимо обърка Исус.

— Подиграваш ли ми се?

— Да — отговорих, едва когато отново се успокоих. — Ако сатаната ти изпрати някой, то определено няма да е толкова некомпетентен, колкото мен.

Исус не знаеше какво да отговори на това.

— Слушай — предизвиках го — погледни ме и попитай сърцето си. Ако наистина вярваш, че съм слуга на сатаната, то тогава ме изсуши като това дърво.

Той имаше вид на човек, комуто моето предложение звучи доста примамливо.

— Но — продължих, — ако не вярваш, тогава ми дай възможност да ти докажа, че светът е заслужил своя втори шанс.

Исус ме погледна втренчено, и колкото по-дълго ме гледаше, толкова повече ме обземаше страх. Май бях прекалила със смелостта, доста прекалила. Сигурно имаше и по-приятни начини да се умре от този с изсушаването.

Най-после Исус бавно отвори уста, аз вече бях готова да чуя смъртната си присъда, но той каза само:

— Утре вечер заминава следващият кораб за Израел. Давам ти време до тогава.

Моят инстинкт „да се хвърля на врата му“ отново се надигна у мен. Но тъй като Исус със сигурност би изтълкувал негативно прегръдката ми, потиснах този си импулс.

После си дадох сметка с каква отговорност се бях нагърбила. Сега съдбата на човечеството се намираще в ръцете ми. Точно аз трябваше да спася света!

Жалко само, че нямах и най-бегла представа как щях да го направя.

ГЛАВА 40

Седях мълчаливо на мостчето с Исус и размишлявах над моята дилема. Може би трябваше просто да му покажа колко много са добрите хора на този свят. За жалост не се сетих за нито един, който да е истински благороден. Освен хора като Ганди, майка Тереза или Мартин Лутер Кинг, но всички те отдавна бяха мъртви и Исус със сигурност вече ги познаваше. Сигурно играеше с тях веднъж седмично по една изискана партия бридж или каквото там се прави горе на небето.

Хм, с какво ли наистина си уплътняват дългия ден на небето? И какво ще правят хората, когато идния вторник на земята настъпи небесното царство? Сигурно ще се молят на Бог. Но това едва ли ще успее да запълни целият им ден? Това се прави може би за около час, хайде от мен да мине, нека да са пет часа, ами останалата част от деня? Пък и ако човек и без това си е напълно щастлив, а точно такъв трябва да е в това небесно царство, значи ще му е все едно как прекарва времето си. Тогава ще може просто да си гледа облаците, да вдъхва мириса на цветята и по цял ден да си клати краката и въпреки това ще е напълно щастлив. Звучеше малко като да си постоянно напушен. Почудих се дали да не разпитам Исус за това, но се въздържах.

Може би трябваше да му посоча обикновени хора, които бяха добри, но за жалост в моето обкръжение не познавах никого от калибъра на Ганди. От друга страна повечето хора си бяха съвсем порядъчни. В Маленте няхахме диктатори, убийци или колцентър експлоататори. А за последно през средновековието е било подпалено едно съседно село. Но се съмнявах, че това ще е достатъчно. Не можех да кажа на Исус: „Виж какво, хората са заслужили да продължат да живеят, защото повечето от тях не са нито кой знае колко добри, нито пък само лоши, просто са си някъде по средата.“ Само че това ми се струваше твърде слаб аргумент срещу Божия план да раздели завинаги хората на добри и лоши. Въздъгнах дълбоко.

— Защо въздишаш? — попита ме Исус.

— Въздишам си — въздъгнах в отговор.

— Не знаеш как да ме убедиш — заяви Исус.

— Не, напротив, разбира се, че знам — отвърнах твърде неубедително.

— Не знаеш — усмихна се той, дружелюбно, почти с обич.

И все пак, тази усмивка ме ядоса, защото ме беше хванал на тясно. Много мразех, когато имам чувства към някой мъж, той да открие слабото ми място. Все едно дали Исус или някой друг.

— Ти ми се сърдиш — сега пък се изненада той.

— А ти си истински гений в откриване на очевидното — отговорих малко остро.

— Каква е причината за твоя гняв? — осведоми се Исус.

— Ами, повечето хора не са нито добри, нито лоши, просто са някъде по средата — обясних му, — но явно това не е достатъчно убедително за теб.

Той мълчеше и сякаш нещо обмисляше, очевидно не желаше да се кара с мен. Най-после попита:

— Мога ли да ти направя едно предложение?

Погледнах го смаяно, нямаше и помен от гнева ми.

— Покажи ми, че тези хора, които според теб са някъде по средата, имат потенциала да станат добри и имат воля да се проявят като такива.

Хмм... беше мило, че го предложи. Но как да покажа на Исус, че хората имат потенциала и волята да станат добри? Трябваше ли да свикам пленарно заседание в Малентското читалище и да кажа: „Ей, хора, опомнете се и престанете с вашето постоянно прелюбодейство и укриване на данъци и, да ви кажа, на ваше място бих престанала да ругая толкова често.“

Така че, пак въздъгнах.

— Мога ли да ти направя още едно предложение? Попита Исус.

Кимнах.

— Покажи ми поне чрез един човек, че хората имат потенциала да станат добри.

Той наистина беше невероятно снизходителен към мен, чак оставяше впечатлението, че обезателно иска да го убедя. Сякаш наистина се съмняваше, че всичко това със Страшния съд е добра идея.

Значи, трябваше да посоча един човек като доказателство, това беше окей, може би щях да се справя. Но кой човек да взема? Ката? Едва ли, тя сигурно през цялото време ще се опитва да убеди Исус, че първо самият Бог трябва да докаже, че може да бъде добър. А баща ми? Е, точно в настоящия момент с него можем да си говорим толкова нормално, колкото и папата с производителите на презервативи. Мама също нямаше да е добра идея, та нали тя — така ми беше казала — живее с приятеля на Исус, пастор Гавраил, защото търси утеха. Или пък Светлана? Вероятно тя ще е благодарна, че Исус е излекувал дъщеря ѝ. Може би дори ще е толкова благодарна, че ще се откаже да използва баща ми и аз ще мога да покажа на Исус, че тя има потенциала да бъде добра? Дали да не рискувам със Светлана? Да сложа съдбата на света в ръцете на жена, която бях нарекла уличница?

В този миг видях отражението на отчаяното си лице във водата и две мисли се стрелнаха през главата ми: „Защо косата ми винаги изглежда толкова зле?“ и „Дали пък аз да не съм човекът?“

Това беше идея, все пак на надлъж и нашир нямаше посредностатистическо лице от мен.

Обърнах се към Исус и му заявих, че аз самата ще се заема с това доказателство. Заразправях надълго и нашироко за това, как вече изпълнявам един куп Божии заповеди и че до утре вечер ще се постарая да изпълня и останалите. Ще почитам и двамата си родители и никога повече няма да пожелавам нещата на ближните си. Исус търпеливо изслуша докрай моята словесна тирада, след което съвсем спокойно каза:

— Следването на десетте Божии заповеди не е достатъчно за един праведен живот.

О, Боже, да си имаш вземане-даване с Бог не било никак просто!

— Но какво още трябва да се изпълни? — попитах. — Предполагам, че нямаш предвид това, че ако някоя жена при свада ритне някой мъж в слабините, трябва да ѝ се отреже ръката?

Исус се усмихна:

— Чела си Второзаконие?

Той ме смяташе за доста по-добре библейски подготвена, отколкото в действителност бях.

— Не се тревожи — рече Исус — не е нужно да се спазват всички правила, посочени в Библията. Просто човек трябва да живее в

съгласие с Бога.

— Което в превод значи?

— Всичко, което трябва да знаеш, за да живееш праведно, съм го оповестил в моята Проповед в планината.

Проповед в планината. Майчице! Разбира се, че бях чувала за нея. Говорили сме за това в часовете по конфирмация на Гавраил, но поради моите силни любовни терзания през цялото време драсках в тетрадката си рисунки, на които моят бивш приятел биваше нападат от десет бедствия по всички правила на изкуството — с особено удоволствие изобразявах как го ръфат скакалци. Ако сега ме попиташе някой за какво се отнася тази проповед в планината, нямаше да мога да отговоря, дори ако от това зависеше животът ми или както беше в случая, съществуването на света.

— Нали познаваш съдържанието на Проповедта в планината? — попита меко Исус.

Ухилих се малоумно.

— Не го знаеш?

Ухилих се още по-малоумно.

— Мислех, че познаваш Библията — каза Исус, вече подчертано строго.

— Нблф.

Да кажеш пред Исус, че не познаваш Библията е точно толкова неприятно, колкото и това да признаеш пред баща си, че пиеш противозачатъчни, при това от две години, макар че си едва на шестнайсет. Но надмогнах себе си и храбро направих признанието:

— Ти... ти си прав. Нямам и бегла представа за какво си говорил там.

Преди Исус да успее да зяпне разочаровано, побързах да обясня:

— Но почакай, до утре вечер ще заживея по нейните правила и ти ще видиш, че ние, хората, имаме силата и способността сами да си изградим един по-добър свят.

Исус ми се усмихна малко унесено. Да не би моето ентузиазизирано предложение да го беше впечатлило?

Или дори аз?

— Има ли нещо? — попитах предпазливо.

Някаква тръпка премина през Исус, той видимо се бореше със себе си и ми каза вече с твърд глас:

— Съгласен съм с предложението ти.

— Чудесно — отвърнах, но не бях сигурна, че наистина е чудесно. Само се надявах да не съм се надценила. От страх за малко да започна да се моля на Бог, но в последния момент си дадох сметка, че сега с Бог преследваме не съвсем едни и същи цели.

Ние с Исус стояхме мълчаливо един срещу друг. Така ми се искаше да прекараме тази вечер заедно, както беше вчера, но това не беше възможно, много, твърде много се беше случило междувременно. Вече никога нямаше да видя онзи Йешуа, който танцуваше салса.

С натезжало сърце се сбогувах с него и ми се стори, че и на него не му беше лесно да се раздели с мен. Когато се прибрах вкъщи, най-напред изпитах облекчение, че баща ми не беше окачил на вратата моя снимка с надпис: „Достъпът забранен.“

Влязох вкъщи, видях, че момиченцето спеше на дивана във всекидневната и чух тихите стенания на баща ми и Светлана, които явно правеха секс. За миг си пожелах Страшният съд да настъпи веднага.

Ката се зададе откъм тоалетната. Преди да успея да я поздравя, чух как татко изстена, което малко прозвуча като цвилене на див кон.

— Ела в моята стая, там жребецът не се чува — предложи Ката.

— Значи там е великолепно кътче — отговорих и заедно с нея се скрихме в убежището на тишината. Но Ката изглеждаше някак разстроена.

— Има ли нещо? — попитах я.

— Аз... страх, ме е.

Сестра ми си призна, че се страхува? Изглежда наистина светът се беше побъркал.

— От какво? — попитах.

— Аз... аз вече нямам болки.

— Аз... аз мислех, че нямаш тумор.

— Напротив, имам.

Това беше като удар за мен.

— Но сега нямам никакви болки, сякаш туморът е изчезнал. И ужасно се страхувам.

— Понеже се надяваш, че е изчезнал, и се страхуваш да не се разочароваш?

— Не, защото скоро ще умра.

При първото появяване на тумора преди пет години в очите на Ката се четеше само борбеност, но това, което виждах сега, беше единствено страх. И точно това ме плашеше.

— Аз... аз не искам да... — каза тихо тя, без дори да произнесе думата „умирам“.

Прегърнах я. И тя действително ми позволи да я притисна до себе си.

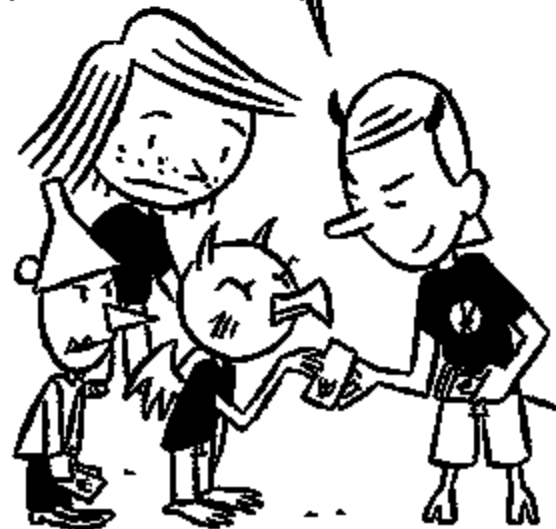
Много въпроси се блъскаха в главата ми. Ако лекарите са открили тумора, защо тогава Исус не го видя? Или тя само си въобразяваше, че има тумор? Но защо да го прави? И защо Ката беше нарисувала комикса, който току-що видях на земята.

ЗНАЧИ, ДОБРОТО НАИСТИНА Е ПО-СИЛНО ОТ ЗЛОТО?

НАПРОТИВ, ПРОСТО ЗАЛОЖИХ МНОГО ПАРИ, ЧЕ ЩЕ ЗАГУБЯ.

Защо сатаната се появяваше в комиксите на Ката? И защо се появяваше в мислите ѝ? Да не би да се страхуваше, че ще отиде в ада?

Та тя изобщо не вярваше в живота след смъртта? Да ѝ кажа ли, че всъщност има такъв? И да поговоря с нея за Исус? Също и за това, което предстои? Или така ще ѝ създам повече притеснения, защото тя е топ кандидат за вечния пъкъл?

Преди да успея да си отворя устата, усетих по бузата си сълза. Ката плачеше. За първи път я виждах да плаче като голяма. Това направо ми скъса сърцето. Притиснах я още по-силно до себе си и реших да не я товаря с безумието, което ме заобикаляше. Внезапно тя стана малката, а аз — голямата, която я закриля.

ГЛАВА 41

Щом Ката си легна, се прибрах в моята стая. Това, че тя отново беше болна, ме съсипваше, но не трябваше да се вайкам, а да пийна витамин В и да се надявам, че Исус ще може да я излекува. Но затова със сигурност трябваше да го убедя, че хората — в това число и Ката — заслужават още един шанс. Ставаше все по-рисковано.

Извадих от чантата си Библията и докато легнала търсех Проповедта от планината — тази Библия наистина имаше нужда от съдържание — се спирах на разни други пасажки, при което научих, например, че „Шеба“ не е само храна за котки и какъв точно грях е извършил Онан (в тази Библия имаше повече секс и крими сюжети, отколкото по RTL2). Когато най-накрая намерих проповедта, бях толкова развълнувана, че първо погледах телевизия — просто се страхувах от изискванията към мен, които щях да прочета там. По ARD мернах Флориан Силберайзен, който още повече ме изплаши. Ето защо изключих телевизора и се зачетох в думите на Исус. Проповедта беше един вид „The Best“ от неговото учение, тук беше и хубавата притча за безгрижието на птиците, която той ми разказа на първата ни среща — струваше ми се, че е минала цяла вечност оттогава. Разделих учението му на следните категории: 1) Мога да го спазвам без проблем; 2) Няма да е чак толкова лесно; 3) Ще бъде трудно; 4) Ще бъде дяволски трудно; и 5) Божичко!

В категории 1 и 2 обаче влизаха малко неща. Без проблем можех да изпълня само изискването му да не проклинаме. Пазенето от фалшиви пророци ми изглеждаше изпълнимо. И естествено, че нямаше да хвърлям перли на свинете — макар да предполагах, че това е пак някаква притча, която не разбирам сто процента.

По-трудно ми се виждаше да живея, без да се притеснявам за храна и пари. Бях толкова добра в това да се притеснявам, че ако имаше такава олимпийска дисциплина щях да получа сребърния медал, давайки лека преднина на Уди Алън. *(В най-добрия случай Мари би получила бронзов медал, отстъпвайки първенството на Уди Алън и*

Давид Зафир. Въпросът беше само кой ще бъде с първи, Уди или аз? — бележка на автора). Не трябваше и да съм привързана към имуществото си, като за съжаление нищо не пишеше за възможни изключения, касаещи хубави, обувки, iPod-и и CD-та на Нора Джоунс. Но всичко това не беше нищо в сравнение с изискванията, които имаше Исус относно междуличностните отношения. На хора, които са причинили зло някому, трябва да им се дава. Или както Исус се изразяваше: „Ако някой иска да ти вземе ризата, дай му и палтото си.“ Изглежда това правило е намерило широк прием във финансовите институции.

Но се съмнявах, че мога да съм толкова всеотдайна. А и това, при кавга да подложиш и другата си буза, също не беше за мен — да не съм мазохистка. Вече истински проблематично ставаше положението по темата: „Не съди, за да не бъдеш съден.“ Това ми беше подхвърлила Светлана, която аз бях искала да екзекутирам. И тогава нямаше да ми помогне дори притчата на Исус: „Как можеш да кажеш на брат си «Чакай да извадя сламката от окоето ти», като в същото време от твоето око стърчи греда.“ Макар и да знаех, че върху гредата в окоето ми е издълбано името „Свен“, тоест в моя случай бях не по-малко виновна от Светлана, това не ми пречеше да ѝ бъда бясна.

В категорията „Божичко!“ Исус искаше от хората искрено да обичат враговете си. Като се изключи Светлана, аз няхах врагове. Как да обичам тази жена? Искрено? Не лицемерно? Нима съдбата на света зависеше от това, дали ще успея да го направя?

В този момент звънна мобилният ми телефон. Беше Михи, възбуден до немай-къде, който искаше да узнае кога точно ще настъпи края на света. Когато му казах, той се развълнува още повече, а когато му съобщих и какво сме се разбрали с Исус, и че някои неща зависят от това, дали до утре сутринта ще заобичам Светлана, той само изстена:

— Втасахме я...

Веднага след това преглътна и произнесе:

— ... и Франко Потенте ще си умре девствен.

Стана ми мъчно за него:

— Съжалявам за Франко.

— Аз още повече — въздъхна Михи.

В знак на солидарност въздъгнах и аз. Това сякаш го окуражи и той започна отдалече:

— Знаеш ли...

— Какво?

— Ами... — той се поколеба още малко, след което каза съвсем слабо: — ... ти можеш с Франко поне веднъж...

— НЕ!

— Окей — съгласи се бързо той. Стана ми мъчно, че така брутално го отрязвах. Но нали не бях влюбена в него, а секс без любов не беше по-голямо удоволствие от това, да си правиш кола маска.

— Тогава... тогава надявам се от името на моя добър стар приятел Франко, че ще успееш да убедиш Исус — прошепна дрезгаво Мими и затвори.

Воздъгнах и отново се заех с проповедта. Не може Исус току-така да създаде една камара изисквания, без да даде напътствия как обикновен смъртен да успее да ги изпълни!

Поразлисих малко и видях в Евангелие от Матей 7:12 златното правило: „Така, както искате хората да се отнасят с вас, така и вие се отнасяйте с тях“.

Добре, това се ядваше и звучеше малко като табелите в обществените тоалетни: „Моля, оставете помещението така, както бихте искали да го заварите.“ Всеки път, когато прочитях такава табела, си мислех: „Да не съм вътрешен дизайнер?“

Но сега, когато за първи път в живота си размишлявах върху думите на Исус, стигнах до заключението: може би точно това беше начинът! Ако се държах мило със Светлана, може би и тя щеше да бъде мила с мен и да се промени. И може би тогава наистина щях да я обичам искрено. Като цяло доста нереалистичен сценарий, но пък мечтите бяха позволени.

А може би, да, може би, нямаше нищо лошо в това, понякога да си мечтаеш и за Йешуа и мен.

ГЛАВА 42

МЕЖДУВРЕМЕННО

Пастор Гавраил седеше на лунната светлина на пейката пред пасторския дом. Месията си почиваше в гостната, а отдалеч се чуваше как пасторът с маратонките дрънка на своята електрическа китара. Че по странно стечение на обстоятелствата това беше песента „This is the end of the world as we know it“^[1], Гавраил не знаеше. Денят беше ужасен за него. Той бе изпъдил своята любима Силвия от дома си и колкото и да твърдеше тя, че не е изпратена от сатаната и да крещеше, че знае за превъзходна психиатрия, която може да препоръча на Гавраил, той не ѝ повярва. Не ѝ повярва и когато тя се опита да заплаче и така да трогне сърцето му. Остана непреклонен и тогава, когато тя със задавен от сълзи глас заяви, че междуременно наистина го е обикнала.

Той отклони поглед от луната и се втренчи в тъмната градина. Почувства се по-самотен от когато и да било. Той беше изгубил Силвия.

В този миг трънливият храст пред него внезапно започна да гори.

Само тази среща му липсваше.

— Защо Моят Син Не е на Път За Йерусалим? — осведоми се горящият трънлив храст. Неговият импониращ глас наистина не беше силен, но създаваше усещането, че ще изпълни целия свят.

На Гавраил му идеше да побегне. Но тъй като Бог беше Вездесъщ, щеше да му се появи навсякъде. Като горяща палма на Малдивите, като горяща елха в Норвегия или като горящ бонзай В Япония. Нямаше измъкване от него. Ето защо Гавраил се окопоти и започна да обмисля как най-добре да обясни на своя повелител, че неговият син се е забъркал със сатаната.

— А-аа, Господи, как да се изразя, нещата малко се усложниха...

— УСЛОЖНИХА? — не прозвуча така, сякаш горящият трънлив храст има особена търпимост към усложненията. Още по-малко пък към усложнените неща, които предстоеше Гавраил да опише.

— Ами, всъщност, не може да се обясни с две-три думи — запелтечи Гавраил.

— Тогава Ми Го Обясни Подробно — предложи трънливият храст.

Гавраил предпочиташе да запази всичко за себе си, понеже знаеше, че понякога трънливият храст е склонен да реагира пресилено, питайте за справка египетските фараони. Но Гавраил знаеше и това, че от Всевишния нищо не може да се скрие. Ето защо с треперещ глас той обясни какво се беше случило към днешна дата с Исус и Мари, като не спести нито една подробност:

— ... а салсата е танц, при който хълбоците на двама души са плътно притиснати...

Горящият храст мълчеше и гледеше страшно — толкова погневно, колкото по напредваше разказът. В края на изложението на Гавраил той беше толкова разгневен, колкото може да бъде само един горящ трънлив храст.

Гавраил едва издържаше на гневната студенина, която лъхаше от пламтящия трънлив храст. Но той беше и малко объркан: та нали Бог беше и всезнаец, защо тогава изведнъж се появиха неща, които са му убягнали?

За малко да му зададе храбро този въпрос, когато горящият трънлив храст лумна на един метър височина и се разнесе строгият му глас:

— Ако До Утре Вечер Синът Ми Не Е На Път За Йерусалим, На Тази Мари Ще Й Се Явя Лично.

[1] Това е краят на света такъв, какъвто го познаваме. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 43

Поне все още можех да сънувам Йешуа. Дватама ръка за ръка си правехме прекрасна разходка в планината и когато се изкачихме на слънчевия връх, се погледнахме дълбоко в очите, устните ни се приближиха и ние като нищо щяхме да се целунем, ако не се беше появила Светлана. Тя беше яхнала един жребец, който ме погледна и каза: „Аз съм баща ти.“

Събудих се ужасена. Когато отново се успокоих, погледнах мобилния си телефон, на който бях изключила звука и открих, че имам четиринайсет пропуснати повиквания. Всичките бяха от майка ми, която през последните десет години не ми се беше обаждала толкова често, колкото само през тази нощ. Изплашена и притеснена, веднага ѝ позвъних и чух отсреща едно зададено от сълзи:

— Ало?

— Какво има? — попитах притеснено.

Чух само мълчание, после хълцане и най-накрая едно зададено от плач:

— Грллееенпленен.

— Грилът е напълно зареден?

— Гавраил! — изхълца тя.

— Гавраил е напълно зареден?

Какво ме засягаше това? И защо това беше повод тя да реве? Да не би онази му работа да беше твърде голяма? Трябваше ли това да ме интересува?

— Гавраил напълно е откачил!

Аха, така вече беше по-ясно. Помолих майка ми да се успокои, но за жалост тя не го направи и продължи да вие. Опитах се възможно най-съчувствено да кажа на майка ми:

— Хубаво е, че даваш свободен израз на чувствата си.

— Сега не ми е до психотерапевтични бръщолевения — скастри ме тя.

— Тогава престани да цивриш! — озъбих ѝ се и аз. Това, със „съчувствието“ изискваше при мен още упражнения. Но моята рязкост имаше ефект — мама спря да плаче. Извини се и ми заразказва колкото се може по-спокойно за Гавраил, как сега истински го заобичала, не на последно място, защото ние двете сме се били помирили и така при нея били отпаднали и последните задръжки и как Гавраил точно сега я изпъдил, понеже според него била обсебена от сатаната.

— Всичко това е само претекст, защото той се страхува от обвързване — фучеше гневно тя. — Сатаната. Моля ти се. Той съществува точно толкова, колкото и Бог, тоест хич.

— Или може би съществува — изтърсих.

— Какво? — попита смаяна майка ми.

— А-аа... забрави.

Тя отново се разхлипа. Боже, Гавраил можеше само да се радва, че не бях в състояние като Исус да го изсуша. Но веднага щом тази мисъл за унищожение се оформи в главата ми, се ужасих. Не защото ми стана съвестно да си мисля такива неща, а защото според Проповедта от планината, да желаеш някому смъртта е точно толкова грешно, колкото и да я причиниш. Да, вече започнах доста успешно да следвам напътствията, няма що.

— Ще поговоря с Гавраил — предложих на мама.

— Ще направиш това за мен?

— Разбира се — отговорих. Щом като трябваше да спасявам света, защо да не можех да направя същото и за новата любов на майка си.

След като затворих, се облякох, слязох по стълбите и в коридора налетях на Светлана. Сега ли беше моментът да направя така, че да я обикна? Погледнах я в очите, които бяха очертани с дебел пласт грим, какъвто, освен нея, всъщност си слагаха само травеститите или танцьорите от „Holiday On Ice“ (ако изобщо имаше разлика между тях). Запитах се какво бих могла да направя за тази жена, което бих искала и за мен да направи някой.

— Светлана, в нашето затънтено градче има едно шикозно кафе със страхотни закуски. Искаш ли да отидем там? — попитах най-после.

— Моля? — Светлата беше очевидно обърквана, да не кажа подозрителна.

— Ще бъде приятен предобед между дъщеря и мащеха — опитах се да се пошегувам. Светлана, която изглежда намираше този развой на семейните ни отношения за по-забавен, отколкото го намирах аз, се усмихна и отговори:

— Съгласна съм.

Малко по-късно седяхме в малентското шикозно кафене и готвачът приготви пред очите ни превъзходен омлет с шунка, домати и лук. Все още не усещах у себе си позитивно чувство за любов да не говорим, макар че Светлана се държеше така, както бих искала да се държат с мен. Но както изглеждаше, яденето и пиенето не бяха достатъчни. Какво още бих искала? Да се интересуват от мен! Ето защо се опитах да проявя интерес към Светлана:

— Изглежда... в Беларус е трудно да се отглежда дете.

— Навсякъде е трудно — отвърна тя.

Кимнах в знак на съгласие, спомняйки си за немските майки, които гледаха като зомбирани.

— Но на мен ми беше особено трудно, тъй като трябваше да се грижа и за болен баща — обясни Светлана. — Затова работех и извънредно.

— Във фабриката ли? — попитах и отхапах от страхотния шоколадов кроасан.

— В публичен дом — отговори тя, а на мен страхотният шоколадов кроасан ми приседна.

Когато спрях да кашлям, тя каза тихо:

— Баща ти вече знае. Редно е и ти да знаеш.

Идеше ми веднага да прекратя разговора, но това щеше да е в нарушение на Проповедта от планината. Как трябваше да постъпя при дадените обстоятелства? Да покажа съчувствие? На нейно място не бих искала това. Разбиране? Така по може.

— Окей, звучи не просто... — запелтечих. Не можех да проявя кой знае какво разбиране към нейното минало.

— Бях откровена. За мен баща ти е прекрасен човек. Досега никой не е бил така добър към мен. — Погледът ѝ беше напълно открит, изглеждаше искрен. Все пак тя беше признала за лошото си минало, а една нечестна жена едва ли щеше да го направи. Реших да ѝ дам това, което най-много бих желала в подобна ситуация: доверие.

— Би било чудесно, ако го направиш щастлив — рекох.

— Ще се опитам — каза тя, което прозвуча искрено.

После се заехме с омлетите. В края на закуската двете почти се разбирахме. И се уважавахме. Но чак пък да заобичам Светлана не ми се беше удало. Но намирах, че усилията ми поне се увенчаха с едно „все пак“.

Исках да отида при Йешуа, за да го попитам дали споделя моята оценка на положението (а и защото ми липсваше, а този въпрос беше добър претекст да се срещнем). Но още по пътеката към пасторския дом насреща ми се появи силно превъзбуденият Гавраил.

— Стой далеч от него! — извика ми той още отдалече, при което малко ми заприлича на гонител на зли духове от филми на ужасите от седемдесетте години.

— И аз се радвам да ви видя — отвърнах раздражено.

— Стой далеч от него! — повтори заплашително той.

— Не съм пратеничка на сатаната — обясних му колкото се може по-спокойно.

— Точно така би казал някой, който е в съюз със сатаната — избухна той с не особено лесно оспорима логика.

— Как да ви докажа, че нямам нищо общо със сатаната?

— Като стоиш далеч от Исус.

— Това нито го искам, нито го мога — отвърнах.

Той ме погледна ядосано и за миг се побоях, че ей сега ще се нахвърли върху мен с кръст и пистолет, пръскащ светена вода.

— Много сте разстроили майка ми — обясних с по-спокоен тон.

Това накара Гавраил да онемее, а аз се замислих как да се държа с него, спазвайки „златното правило“. Опитах отново с разбиране, нали това беше помогнало при Светлана:

— Разбирам, че във времена като тези се страхувате, но майка ми е...

— Затваряй си устата!

— Но...

— Затваряй си устата!

Беше ми трудно да сподавя своя гняв. Как тогава да успокоя Гавраил? Какво бих искала, ако бях на негово място?

— Искате ли пшеничено зърно? — предложих неуверено аз.

При което той ме погледна още по-разярено.

— Но какво искате от мен?

— Да се превърнеш в каменен стълб.

— Не живеете съвсем според Проповедта от планината! — озъбих му се в отговор.

— Ти не ми обяснявай на мен как живее истинският вярващ.

— Ами след като не го правите:

— Изчезвай!

— Изобщо не мисля да го правя!

— Изчезвай, за твое собствено добро е — настояваше той.

— Кое е добро за мен и кое не е, решавам аз — опънах му се кисело.

— Дори нямаш представа какво глупаво и наивно дете си!

— А вие сте един твърдоглав нервозен дядка! — изтърсих.

— Как ме нарече?!?

— Нарекох ви твърдоглав нервозен старец, упорито старче такова!

Двамата с Гавраил се гледахме яростно в очите.

В този миг чух един глас зад мен да казва:

— Мари?

Обърнах се ужасено и видях Исус. Той беше чул всичко, което бях казала, но не изглеждаше сърдит, а само разочарован. Дълбоко разочарован. Преглътнах, не знаех какво да му кажа. Ето защо Гавраил първи взе думата:

— Господи...

— Моля те, остави ни сами — помоли Исус.

— Но...

— Моля те — каза спокойно Исус, но така категорично, че Гавраил не понечи повече да възрази. Той само ми хвърли гневен поглед и после влезе в дома си.

— Да се поразходим ли малко? — попита Исус и аз кимнах мълчаливо.

Без да говорим, двамата се отдалечихме от пасторския дом. Почти автоматично се запътихме към нашето място на езерото. Когато седнахме на мостчето, Исус най-последно наруши тягостното мълчание и каза:

— Не ми се вижда да си вникнала в смисъла на моите думи.

— До този следобед бях — отвърнах тихо.

— Значи, занаят ще можеш да живееш според Проповедта от планината? — попита Исус, в очите му имаше нещо като малък остатък от надежда.

— Да, разбира се.

— Наистина ли?

— Не.

Исус ме погледна смаяно. Чудех се дали да му обясня, че човек не може от раз да започне да следва нещо ново, че ми трябва време, за да мога да се променя изцяло, да кажем, от пет до четирийсет години.

— Това... не става толкова бързо... — смотолевих най-накрая.

— Моите ученици, като се изключи Юда, веднага заживяха според моите напътствия.

— Може би... може би техният начин на живот го е позволявал — слабо се аргументирах аз.

— Мария Магдалена също живееше според нея, след като Петър ѝ каза за Проповедта от планината.

Хубава работа. Пак заговори за бившата си! Да се живее в сянката на бившата, по принцип не е приятно, а аз направо живеях в сянката на най-великата бивша в световната история. И какво да правя сега? За да спася света? И нашето приятелство? Да не кажа дори „любов“ от моя страна. Но от негова? Хм, понякога той ме гледаше така... сякаш беше Йешуа... не Исус. Само че той никога вече нямаше да бъде Йешуа.

Или? Какво гласеше златното правило? Трябваше да правя това, което исках на мен да правят!

При вида на прекрасното му лице усетих, че искам само още едно нещо, преди Йешуа да потегли за Йерусалим. Да бъда целуната от него! Какво пък толкова щях да загубя? И така, аз бавно се наведох към него. Взех в две ръце неговото прекрасно, леко грапаво лице и докоснах устните му с моите.

Смаяният Йешуа само смотолевих:

— Мари...

Аз само прошепнах:

— Шшшт... всичко това се вписва изцяло в правилата на Проповедта от планината.

Преди изненаданият Йешуа да смогне да попита как по-точно, го целунах.

Съвсем лекичко.

Като полъх.

Докосването на нашите устни продължи колкото едва забележимо мигване.

Но докато траеше това единствено мигване, се чувствах като в рая.

ГЛАВА 44

МЕЖДУВРЕМЕННО

Сатаната стоеше пред лекарския кабинет, в който Ката си беше уговорила спешен час по повод необичайната липса на болки от близо двайсет и четири часа. Този път князът на мрака се беше преобразил не като Джордж Клуни, а като стройната черна соул дива Алиша Кийс. Той знаеше, че така ще се приближи до идеала на Ката за красота. Макар и вече да притежаваше душата на художничката, той искаше да ѝ се покаже като особено съблазнителен, толкова много го беше омагьосала тя. Ако спечелеше финалната битка, може би щеше да ѝ отреди място до себе си на трона, който щеше да изгради от костите на месията.

— Ей, шоко — беше изтръгнат внезапно от мислите си сатаната. Двама недорасли с бръснати глави се приближаваха към него. По принцип смахнатите скинове бяха една от неговите целеви групи — и това, че в ада трябваше да се занимава с такива типове, беше другият аспект на неговата работа, който допълнително го депресираше — тези скинарчета си търсеха белята.

— Разкарай се от нашия град, негроидна повлекано! — заплаши по-якият от двамата.

— Направи ми удоволствието и с всички сила се блъсни в онази стена — нареди сатаната със своя соул глас и екипът се втурна, както му беше заповядано, към отсрещната тухлена стена. Като видя това гологлавият му другар пребледня.

— А ти — обърна се сатаната към него — иди в най-близката зала за източни бойни изкуства и кажи на тамошния сенсей, че е жълтурко.

— На вашите услуги. — Гологлавият се отдалечи целеустремено.

След което най-после Ката излезе от кабинета. Тя изобщо не забеляза лежащия на пода скинар. Беше прекалено объркана. Беше и

облекчена, но най-вече объркана. Туморът го нямаше! Като по чудо. Беше необяснимо. Дали шантавата история с Исус имаше нещо общо с това или пък побърканият Клуни? Внезапно видя пред себе си Алиша Кийс. Ката се ококори.

— Здравей — каза Алиша Кийс.

— Здравей... — отговори Ката, смаяна.

— Позволете да ви се представя. Аз съм сатаната — заяви Алиша Кийс.

За доказателство тя се превърна, което бе съпътствано от ужасен мирис на сяра в същество с кървавочервено лице, рога, копита и една доста грозна опашка. От цялото тяло бълваха пламъци, в които, разбира се, сатаната не изгаряше. Той се показва така само за малко, след което отново се преобрази в Алиша Кийс, като заедно с това изчезнаха и пламъците. Когато и мирисът на сяра се разнесе и Ката отново си възвърна способността да говори, тя каза храбро:

— Уха, наистина разполагаш с добри специални ефекти.

— Разполагам и с душата ти — ухили се Алиша.

Ката преглътна, сега вече наистина изплашена. А само допреди секунда не вярваше, че изобщо съществува такова нещо като душа.

— Знам какво си мислиш в този момент — каза ухилено сатаната. — Чувстваш се измамена от мен. Но *e'est la vie*^[1], аз съм сатаната, което поставя надлъгването напълно в реда на нещата. Вероятно се чудиш и за това, дали можеш да си върнеш душата като ми погодиш номер. На всички хора това е минавало през ума, но още никому не се е удало.

Ката изкриви лице.

— Знам какво си мислиш и сега. Че ти ще бъдеш първата, на която това ще се удаде. Абсолютно всички се надяват на това. Просто всички вие сте чели в книгите или сте гледали на филм доста истории, в които някому се е удавало нещо толкова нереалистично.

Алиша Кийс се усмихваше, докато Ката размишляваше дали пък сестра ѝ не беше тръгнала все пак с истинския Исус. Вероятно той можеше да ѝ помогне. Само трябваше да изтича при Мари и...

— Сега ще ти представя твоя колега ездач — каза сатаната.

— Ездач? — Ката вече нищо не разбираше. Какво искаше този? Да си играят на лов на лисици?

Сатаната щракна с пръсти и внезапно Ката престана да бъде пред лекарския кабинет, а на една маса в малентската сладкарница. Там обаче двамата не бяха сами.

— Нека ти представя — рече сатаната — този господин е апокалиптичният ездач, наречен „Война“... — Той посочи към бившия годеник на Мари, Свен.

— ...а този тук е апокалиптичният ездач, наречен „Глад“. — Той посочи един мъж, който беше облечен в пасторска роба, изпод която се виждаха маратонки.

— А ти ще бъдеш ездача, наречен „Болест“.

Ката не разбра и половината от това, което ѝ се говореше. Тя знаеше само едно: искаше да излезе от този фарс.

— Аз изчезвам! — каза тя с цялата смелост, която може да събере.

— На твое място не бих го направила — усмихна се Алиша Кийс.

— Ако правилно схващам — упорстваше Ката — ти ще получиш душата ми, когато умра. Значи, мога да правя каквото си искам. Например, да си тръгна сега.

— Да, но аз мога да те убия по всяко време — усмихна се сатаната и подхвърли със своята женска, черна, с перфектен маникюр ръка една огнена топка.

Хлъцвайки, Ката отвърна:

— Определено ще влезе в работа, ако запалката в колата се повреди.

— А когато умреш, ще притежавам душата ти, а ти, затова че ми се противопоставяш, ще бъдеш наказана за вечни времена да понасяш болките от тумора.

Ката изпита панически страх, че може да има тези болки завинаги. Тя все още не беше напълно откачила от страх, защото я крепеше само една надежда: че може би щеше да е първият човек, който ще си върне душата, надхитряйки сатаната.

[1] Такъв е животът (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 45

След тази целувка бях като зашеметена. Йешуа също. Известно време гледахме втренчено езерото. Вече не бяхме Мари и месията. Бяхме само двама напълно неуверени души към средата на трийсетте.

— Извинявай, извинявай, идеята ми не беше никак добра — смотолевих най-накрая.

— Беше безразсъдна идея — потвърди той с неуверен глас.

— Най-безразсъдната идея на света — добавих отново.

— Не, безразсъдно беше хрумването на Петър, че и той да може да ходи по вода — усмихна се Йешуа.

Да, той се усмихваше. Леко, но се усмихваше. Не ми ли се сърдеше?

— Не ми ли се сърдиш?

Той се поколеба за малко, после каза:

— Не, не ти се сърдя.

Не ми се сърдеше!

Какво означаваше това? Харесала ли му е целувката? Да не би да искаше пак? Във всеки случай, аз исках! Но трябваше ли да насилвам щастието си? Да опитам още веднъж?

Чак такава смелост няхах. Реших като начало да се повзирам още малко в езерото.

— Понякога... — понечи да заговори Йешуа, но се отказа.

— Понякога...?

— Понякога се питам дали зад Страшния съд не се крие някакъв друг божествен план и че все пак не предстои вечно наказание за грешниците.

— Друг план? — попитах.

— Не знам какъв... но неведоми са пътищата Божи.

— По-скоро чудати... — измънках.

— Моля?

— А-аа... нищо, нищо.

Отново се вторачихме в езерото. И тогава — сякаш целувката беше смъкнала от мен всички задръжки — видях изхода от цялата дилема.

— Защо не се поразходиш няколко години по света?

Йешуа ме погледна смаяно:

— И да отложи Страшния съд?

— Именно, тогава ще можеш да покажеш на хората как да живеят според Проповедта от планината — казах аз горещо ентусиазирана — и ще спасиш още някоя и друга душа.

Йешуа също изглеждаше запален от тази мисъл:

— Това е прекрасна мисъл.

А мен ме запалваше мисълта, че някоя моя мисъл е запалила него.

— А ти ще ме придружаваш ли? — попита той.

Той искаше да ме вземе със себе си? Ей така, като последователка? Дълбоко в себе си усещах, че от мен нямаше да стане най-добрата последователка.

— А-аа... но няма да ми се налага да спя по пещерите, нали?

— Не — засмя се той — няма да ти се налага.

— Тогава... с удоволствие.

Двамата се усмигнахме един на друг. Усмивката му беше толкова прекрасна. Идеше ми отново да взема лицето му в ръцете си и още веднъж да го целуна. Но успях с всички сили да се въздържа.

— Защо си седнала върху ръцете си? — попита недоумяващо той.

— Просто така... — смотолевих.

Отново се умълчахме и изведнъж Йешуа каза:

— С удоволствие бих подържал ръката ти.

— Тогава... направи го — предложих му, при което сърцето ми щеше да се пръсне от вълнение.

— Но ти си седнала върху ръцете си.

— О... а, да... — запелтечих и ги освободих.

И ето че ние отново седяхме на мостчето, хванати за ръце. Бях щастлива. Той също. Сякаш с моето предложение той беше намерил златната среда, понеже в този момент той беше както месията, така и Йешуа.

Няколко минути след като така хубаво си поседяхме на мостчето, настъпи време за една от любимите ми сцени „В състояние съм да разваля всеки хубав момент“.

— Бог няма ли да има нещо против? — попитах, имайки предвид както това, че с Йешуа се държахме за ръце, така и неговият нов план да обходи още веднъж света.

— Смятам да му се помоля и се надявам той да прояви разбиране — отговори Йешуа. При което прозвуча твърдо и решително. Че все пак беше леко неуверен, аз почувствах по отпускането на ръката, с която стискаше моята.

— Ще съм ти благодарен, ако ме оставиш сам, докато се моля — помоли той.

— Да, да... разбира се — отговорих и си тръгнах от мостчето, колкото и да ми беше трудно да се разделя с него.

Отправих се към брега. При което си представях как ли ще се промени животът ми. Мари от Малките ще тръгне с Исус по света! Това звучеше откачено. Но също и прекрасно. Дали по време на това странстване ние с Йешуа ще се целунем отново? Самата представа за това ме изпълни с възторг, при мисълта ми стана огнено горещо... а може и да се дължеше на трънливия храст, който гореше току пред мен.

— МАРИ! — рече изведнъж някакъв глас. Беше едновременно импониращ, плашещ и прекрасен. Но преди всичко: идваше от проклетия трънлив храст!

Огледах се наоколо, търсейки с поглед някакъв високоговорител или нещо подобно.

— С Теб Трябва Да Си Поговорим.

Нямаше високоговорител. Наистина говореше не друг, а самият трънлив храст.

— Да не би ти да си този, за когото се опасявам, че си...? — попитах горящия трънлив храст, давайки си сметка, че за първи път разговарям с растение.

— Да, Същият.

ГЛАВА 45

— Скоти вика моста.

— Какво има? — попита Кърк.

— Напускам!

— Ти Пречиш На Сина Ми Да Си Свърши Работата.

Не знаех какво да отговоря, как изобщо се говори с Бог. Инстинктивно понечих смирено да се извиня, но гласът ми...

— Х... р...

... отказа да ми служи.

— ОТГОВОРИ!

— Х... р...

— Не Бива Да Се Боиш От Мен.

„Да не се боя.“ — Лесно е да го каже!

— Желаш Ли Да Проведем Нашия Разговор В Друга Обстановка?

— Х... р... — отговорих и се опитах да направя нещо като кимване.

— Държиш Се Като Мойсей Навремето... — каза трънливият храст и гласът му прозвуча весело. Настроение, което все пак не личеше по самия трънлив храст.

Миг по-късно брегът около мен изчезна и се озовах в една английска вила, позната от екранизацията на „Разум и чувства“ от Джейн Остин. Мебелите бяха от деветнайсети век, във въздуха се носеше ароматът на черен чай и редки орхидеи и дори аз бях облечена в красива бежова староанглийска рокля с корсет, който обаче в интерес на истината изобщо не ме пристягаше, а се увиваше като полъх от коприна около отпуснатия ми корем. През прозореца се виждаше морава, която никой на света, освен английските градинари, не умееше

да коси с такава точност до милиметър. Разбира се, знаех, че вече не се намирам в нашия свят, Бог просто търсеше обстановка, която винаги ми е харесвала, когато съм я гледала по филмите и в която понякога мислено съм се пренасяла. Може би Бог е сътворил всичко това само за мен, а може и това място да съществуваше само във въображението ми. Всъщност, ми беше все тая, стига само той да не се появи отново в образа на горящ трънлив храст.

Почуках на една дървена маса, която изглеждаше дяволски истинска. Излязох през стъклената врата на терасата, седнах там в един старомоден, но изключително удобен шезлонг, започнах да се наслаждавам на топлината на слънчевите лъчи върху лицето ми и да се любувам на песента на птиците. Прекрасната вечер на късното лято във вилата беше балсам за изтерзаната ми душа. Единственото, което все още недоумявах, бе как така Господ е разбрал, че винаги съм искала да се размотавам из някоя английска вила от деветнайсети век. На теория ми беше пределно ясно, че Господ знае всички тайни на всеки, иначе не биха го наричали Всевишния, а най-много да го нарекат полувсевишния, но когато той доказа на практика, че е забелязал такава дреболия, каквато е предпочитанието ми към екранизациите на Джейн Остин, направо се засраших, не на последно място и задето си спомних как в отчаяните времена, когато бях сингъл, рисувах във фантазията си как прекарвам еротична вечер с господин Дарси точно в такава вила.

Но в тази прекрасна градина човек не можеше нито да се срамува, нито да се тревожи. Когато най-после седнах напълно отпусната на вечерното слънце, един глас зад мен попита:

— Добре ли си?

Една жена на моята възраст излезе от вилата на терасата. Приличаше на чаровно интелигентната британска актриса Ема Томпсън, бе облечена в омагьосващо блестяща бяла рокля, която се стелеше до земята, и се усмихваше така дружелюбно, както не съм виждала да се усмихва никой досега.

— Чувствам се много по-добре — отговорих й.

— Тук е прекрасно — отвърна Ема.

— Да, така е — потвърдих.

— Искаш ли чай?

Всъщност, предпочитам кафе, и по-точно кафе с мляко, но понеже то някак си не пасваше на атмосферата на вилата, отговорих:

— Да, с удоволствие.

Ема Томпсън взе кана с чай от една трикрака масичка за сервиране, която не бях забелязала по-рано — сигурно току-що се беше появила? — и ми поднесе чая в бяла, изящна порцеланова чаша с червени цветни мотиви. Отпих една глътка и с почуда усетих вкуса на кафе с мляко, и за да съм по-точна, на най-доброто кафе с мляко, което някога съм пила.

— Мисля, че така предпочиташ чая си — усмихна се Ема Томпсън. Беше толкова хубава, дружелюбна и мила усмивка, че нищо друго не ми оставаше, освен и аз да се усмихна.

— Това раят ли е? — осведомих се.

— Не, всичко тук е сътворено само за теб.

— Не е лошо да си Бог — отбелязах при вида на прекрасната градина.

— Да, така е — усмихна се Ема/Бог.

— Винаги ли си жена? — благодарение на отпускащата обстановка не се страхувах да задавам въпроси.

— Мога да ти се покажа в истинския си образ, но по-добре да не го правя.

— Защо?

— Защото като ме видиш, ще загубиш разсъдък си.

— Това е добър аргумент — отвърнах, но вече почувствах и малко страх. Затова се отказах да задавам други въпроси, чиито отговори винаги са ме интересували: Какво е имало преди Господ да създаде Вселената? Наистина ли има рай? За какво, мътните го взели, си е мислил Бог, когато е измислял месечния цикъл?

Или когато е измислял туморите?

Вместо това отпих още една глътка от чая-кафе с мляко и погледнах към заобикалящата ни наистина старателно подстригана трева.

— От повече от две хиляди години не съм говорил толкова дълго с човек, колкото говоря с теб сега — заяви Ема/Бог.

Независимо дали исках или не, това ласкаеше егото ми. Отново вдигнах поглед и попитах:

— Ти и Мойсей ли покани навремето на чай?

— Не, след всички години, прекарани в пустинята, той не искаше нищо друго, освен да хапне пресен хляб — отговори Ема/Бог и сръбна чай от своята чаша. След което най-после се върна на темата, поради която ме беше довел тук:

— Ти пречиш на сина ми да изпълни мисията си.

— Да... — съгласих се. Можех ли изобщо да отричам?

— Обичаш ли го?

— Да. — И това нямаше как да отрека.

— По начин, по който всъщност не би трябвало?

— Хмм... — смънках неясно. Естествено, знаех, че чувствата ми към Йешуа не отговарят на нормата, но те си бяха истински. Как тогава биха могли да бъдат нередни?

— Моля те да го оставиш на мира — помоли меко Ема/Бог и отпи още една глътка чай.

— Не, няма — изтърсих.

Ема/Бог остави чашата чай и смаяно ме погледна. Но по-голямо беше моето смайване, когато си дадох сметка, че противореча на Бог. Такава дързост не е била прощавана на никого.

— Не искаш да се откажеш от него? — попита тя.

— Не — вече беше твърде късно да се отричам от казаното.

— Ти се съмняваш в моя божествен план? — Ема/Бог вече не се усмихваше.

— Да... — отвърнах с треперещ глас, така и така бях загазила, защо да не продължа бодро напред. Просто не разбирах защо трябваше да има огнено езеро или защо навремето е имало потоп (когато бях малка, си бях представяла как трима приятели пингини — бях ги кръстила Пинги, Понго и Манфред — се отправят към ковчега и там научават от Ной, че могат да влязат само двама. Пинги и Понго успяват да се изкачат по-бързо по дъската към вътрешността на кораба, а Манфред трябва да остане, разочарован до края на живота си от своите приятели. Макар животът на малкия пингвин да не е продължил особено дълго, предвид вече започналия дъжд.)

— Ти се съмняваш в моята доброта? — искаше да узнае Ема/Бог.

— Трудно е да се каже дали ти си обичащ или наказващ Бог — отвърнах смело.

— Аз съм обичащ Бог — беше ясният отговор.

Това не беше убедително за мен и си рекох: „Това го обясни на пингвина Манфред.“

— Но — продължи мисълта си Ема/Бог — аз съм и наказващ Бог.

Тази божествена логика не я разбирах, подобно на много други божествени логики, което очевидно ми и личеше.

— Вие, хората, сте мои деца и като такива, растете и непрекъснато се променят — обясни тя. — Никога няма да бъдете същите като тези, които сте били в рая. Или по време на потопа. Но като деца трябва да бъдете възпитавани, а докато растете, се променя и начинът на възпитание.

— Аахаа... — проточих аз. В рая по времето на Адам и Ева човечеството е било невинно бебе, после при Содом и Гомор — тийнейджър, който го тресе пубертетът. Ала Господ винаги е бил обичащ родител, понякога нежен, но понякога и строг, като е следвал мотото: „Ако не слушаш, ще ти забраня да гледаш телевизия.“

И както каза Исус, точните правила на поведение в дома на Бога ги има подробно описани в Библията, тоест Бог е последователна в действията си майка (или баща, или какъвто и да е там) с ясни послания.

Ако трябва да сме справедливи, тя дори е прекалено търпелив родител. В крайна сметка за две хиляди години само веднъж е ударила гневно по масата, иначе е оставила на децата си всякакви свободи, за да се развиват, да правят грешки, да ги коригират, само за да направят още грешки. Тоест, ако се придържаме към схващанията на специалистите по въпросите на възпитанието, тя е идеалният тип майка.

Но въпреки че така нещата вече придобиваха смисъл, питах се: трябва ли непременно възпитанието да включва заплаха от наказание? Вярно, има хора, които не следват много от своите егоистични подбуди, само защото се страхуват да не бъдат наказани на оня свят. Но трябва ли да има чак вечен ад, не стига ли само всеобща забрана за гледане на телевизия?

Пък и имаше още нещо, което не разбирах:

— Имаше ли нужда от кръста?

— Моля? — попита Ема/Бог изненадано.

— Разпъването на кръст е много мъчителен начин да умреш, не можеше ли да стане с приспивателно?

Сега, когато познавах Йешуа, преживявах страданията му много по-силно, отколкото няколко дни преди това в църквата.

— Така ли прави един обичащ баща... една обичаща майка? — попитах с изпълнен с укор глас.

— Не аз, а хората го разпънаха на кръста — поправи ме меко Ема/Бог.

— Но ти защо го допусна? — не се отказвах аз.

— Защото съм дал на вас, хората, свободна воля.

С това отново се върнахме на въпроса на всички въпроси, който си зададох, още когато като четиринайсетгодишна имах любовни терзания: Защо Бог е дал свободна воля на хората, ако те вършат с нея толкова безумно глупави неща?

— Защото... — поде Ема/Бог, — вероятно бе прочела мислите ми или поне се беше досетила за тях — защото ви обичам.

Погледнах я в очите, стори ми се, че говори истината.

— Нима ти искаш да живееш без свободна воля, Мари?

При този въпрос в съзнанието ми изникнаха образите на хората от Северна Корея, на привържениците на сциентологията като Том Круз и други безволеви зомбита.

— Не... — отговорих.

— Виждаш ли — усмихна се Ема/Бог приятелски. Очевидно тя наистина ни обичаше нас, хората. Може би беше създала човечеството, защото ѝ липсваше някой, когото да обича. Да, може би Бог се е чувствал самотен преди, в перфектно устройство, все още ненаселен с хора и затова още неразбъркан универсум. Също като някоя двойка, която живее сама в огромната си къща, чиито детски стаи са още празни и която толкова копнее за деца, които да изпълнят къщата със смях, викове и с дъвки, залепени на пода. За миг усетих съчувствие към Бог, който първоначално е бил съвсем сам в универсума и сигурно се е чувствал ужасно самотен.

— Ти си първият човек, който изпитва съчувствие към мен — каза тя с нежна усмивка, взе ръката ми в своята — която бе толкова топла и човешка — и допълни: Както съчувстваш и на моя син.

Изглежда това беше първата потенциална свекърва, която ме харесваше. Майката на Свен все ме наричаше „хипопотамът, на чиято сватба кракът ми няма да стъпи“.

— Но... — отново поде Ема/Бог — ако останеш с него, синът ми ще е нещастен.

— З... защо? — попитах, боейки се от отговора.

— Защото тогава той трябва да се отрече от мен — обясни Ема/Бог, при което замислено заразбърква чая си. Изглежда мислеше за тъжни неща. Имаше само един човек, когото обичаше повече от другите и когото по никакъв начин не желаше да загуби.

— А ако той се отрече от мен... — поде отново печално Ема/Бог.

— ... Йешуа ще бъде безкрайно нещастен и сърцето му ще се пръсне — завърших тази тъжна мисъл аз.

— Ти си умно човешко дете — каза тя със сериозен глас.

— Значи, ще ми заповядаш да стоя далеч от него?

— Не, няма да го направя.

— Няма ли? — попитах.

— Ти имаш свободна воля, решението е твое.

В този миг изчезнаха градината около мен, вилата, порцелановият сервиз, просто всичко, но най-вече изчезна Ема Томпсън, а аз отново се озовах в собствените си дрехи на брега на Малентското езеро, пред трънливия храст, който вече не гореше и изглеждаше напълно невредим.

Замислих се за решението, което ми предстоеше да взема. Ако останех при Йешуа, това, че се е опълчил срещу Бог щеше да го съсипе. Ако се разделях с него, моята глупава детска мечта за любов с Йешуа щеше да приключи.

Излиза, че изборът ми се свеждаше само между две злини! Егати свободната воля.

ГЛАВА 47

Стоях бясна пред напълно безобидно изглеждащия трънлив храст и го ругаех:

— Не беше никак красиво от твоя страна!

— С този храст ли си говориш, Мари? — попита Йешуа смаяно зад мен, а аз замръзнах на мястото си. Тъй като не се обърнах към него, Йешуа мина пред мен, погледна вкамененото ми лице и ме попита: — Мислех, че отдавна си се прибрала?

Какво да правя? Да му разкажа как двамата с Бог сме пили чай? Реших да спестя време, като му отговоря нещо, което не носеше никаква информация:

— Не, не съм се прибрала.

Йешуа кимна, това и сам го виждаше.

Помълчахме известно време и на мен внезапно ми хрумна мисълта, че Бог може би е поканил и сина си на чай, за да обсъди с него проблемите, свързани с възпитанието. Тя/Той/То/Каквото и да е там, сигурно беше в състояние да води два паралелни разговора. Ето защо, попитах предпазливо:

— А... ти говори ли с Бог?

— Да, говорих — отвърна Йешуа, а моето сърце щеше да се пръсне от вълнение при мисълта, че той вече знае за решението, което трябваше да взема и че евентуално би могъл да го вземе вместо мен. Макар че, по-скоро не бих го предпочела, едва ли щях да понеса Йешуа да скъса с мен.

— Какво... какво ти каза той? — попитах развълнувано.

— Нищо — отговори Йешуа малко разочаровано. Вероятно и той се бе надявал на повече.

— Нищо??? — не можех да повярвам аз.

— Бог много рядко разговаря с хората — обясни Йешуа.

— Жалък страхливец! — избухнах.

— Какво? — Йешуа беше леко изненадан от моето избухване към Бог, който изглежда наистина беше предоставил изцяло на мен и

моята свободна воля да разбия сърцето на Йешуа.

— А-аа... аз... нямах предвид теб — побързах да обясня.

Йешуа се огледа наоколо, но не видя никого нито на пътя, нито в храстите, нито по дърветата.

— Тогава кого имаш предвид? — попита объркано той.

— А-аа... ами... ами... дървото! — запелтечих, понеже не исках да кажа, че ругая Бог, а още по-малко защо го правя.

— Дървото? — сега вече Йешуа нищо не разбираше.

Беше един от онези разговори, при които на човек му се иска да може да върне лентата назад.

— Дървото... е... ааа... страхливец, защото не предлага своите плодове на Бог — рекох пооблекчена, измъквайки се с една колкото правдоподобна, толкова и библейски звучаща причина.

— Но това е ела... — каза учудено Йешуа — тя никога не дава плодове.

— Въпреки това! — настоявах поради липса на по-добър аргумент.

Може би още щях да съм обзета от мъчителното идиотско мънкане, ако гневът към Бог не беше взел надмощие, все пак нали той ми докара тази ситуация на главата. Едно беше ясно, следващият път ще откаже да пия чай с тази жена!

— Защо помръкна изведнъж лицето ти? — попита Йешуа.

Ако сега му кажа истината, мислех си, може би той самият щеше да се разсърди на своя Бог, за първи път в живота си. Но ако Йешуа се скара с Бог, той би страдал и... и... и... Самата мисъл, че Йешуа ще страда, пропъждаше гнева ми и ме натъжаваше.

— Мари, какво има...? — Йешуа беше объркан, и нищо чудно, менях настроенятията си по-често от жена в критическата.

Въпросът беше в това, кое повече щеше да нарани Йешуа? Конфликт с Бог? Или това, да се откаже от мен? Наистина, не беше трудно да се отговори на този въпрос. Йешуа никога не би могъл да се откаже от Бог, това, да бъде негов син, бе смисълът на живота му, предназначението му. Докато от мен, разбира се, можеше лесно да се откаже — подобно на всички мъже преди него.

Колкото и да беше мъчително за мен — а може би и за него, — в този миг моята свободна воля беше взела единственото възможно

решение. По всяка вероятност щях да съм първата жена, скъсала с Исус.

— Аз... аз мисля, че не е добра идея да остана с теб — казах неуверено, търсейки точните думи.

Йешуа замига на парцали.

— Ти трябва да следваш своя път, а аз — моя — продължих.

— Ти... ти не искаш да останеш с мен? — попита недоверчиво Исус.

— Не...

Йешуа просто не разбираше накъде бия. Нищо чудно, нали нямаше моя опит да бъдеш зарязан от някого.

— Ние... не си подхождаме — казах истината, като така изтърсих една от най-изтърканите фрази за скъсване.

— Но защо? — попита Йешуа. Той май доста трудно зацепваше.

Това го правеше още по-сладък. Но пък цялата тази ситуация — още по-трудна за мен.

Дали да не пробувам разликата във възрастта? Аз бях в средата на трийсетте, видимо той също беше на малко над трийсет, но де факто беше на повече от 2000 години. Или да пробувам това, че не съм достойна да бъда с него, все пак той можеше да превръща водата във вино, докато моята изключителна способност беше тази, да нямам изключителна способност.

— При... причината не е в теб... а в мен — спестих подробностите аз, при което забелязах, че отново си служа с изтъркана фраза. Ако продължавах така, като нищо щях да стигна и до култовото: „Все пак, можем да си останем приятели.“

— Аз... аз... не разбирам — отговори Йешуа.

— Виж сега — опитах се да се аргументирам, без да намесвам Бог, понеже не желяех да насочвам яда му към него — дори и да отмениш Страшния съд и да тръгнеш по света, за да поучаваш хората, ние двамата ще продължаваме да живеем платонично, както някога вие с Мария Магдалена, а, честно казано, това не ме устройва.

Предпочетох да не цитирам любимото изказване на Ката „Платон е абсолютен идиот.“

— Няма да е както с Мария Магдалена — възрази Йешуа.

— Така ли? — сега вече аз се втрещих.

— Искам най-после да изживея една любов.

Трябваше ми време, за да смея поне донякъде това изречение. Йешуа говореше сериозно. Това... беше... невероятно... Стана ми горещо. Стана ми студено. Отново ми стана горещо. Получавах топли и студени вълни отново като жена в критическа възраст.

— Мисля — обясни Йешуа — че заслужавам да усетя човешка близост като всички нормални хора.

Моята целувка беше отключила потисканите от десетилетия желаниа, които биваха натрупани заради претърпените от него лишения. Всички прегради, които някога в качеството си на месия той беше изградил, бяха разкъсани и сега неговите чувства излязоха на бял свят. Сега той беше изцяло човек.

И ако някой човек заслужаваше любов, то това беше той, след всичко, което беше преживял.

Е, добре, може би не непременно любов с мен...

— Аз не съм достойна за любовта ти... — рекох.

— Всеки човек...

— Моля те, не ме сравнявай отново с папата — прекъснах го.

— Всеки човек, който носи любовта в себе си, като теб, е нещо специално.

След това изказване започнаха да ме обливат още по-силни вълни, като всяка жена в менопауза.

Ръката му докосна бузата ми и усещането беше почти толкова райско, колкото и при целувката ни.

— Имам едно желание, което имах и когато бях с Мария Магдалена...

— И то е? — попитах малко студено — все някога трябваше да му се каже да спре да говори постоянно за бившата си.

— Желанието ми е... — притесни се той — някога понечих да го споделя с Мария Магдалена, но тогава тя ми каза онези думи, които ме възпряха...

Той млъкна, явно споменът беше мъчителен за него.

Но моето любопитство беше огромно, исках да знам какво му е казала Мария Магдалена, но много повече ме интересуваше:

— Какво е желанието ти?

— Един ден... — струваше му невероятно усилие да произнесе това желание, съвсем ясно се долавяше и страхът му да не получи отказ и от мен.

— Един ден? — попитах глухо, опитвайки се да не показвам вълнението си, усещах, че ще последва нещо необикновено.

— ... да създадем семейство.

За миг сърцето ми спря да бие. Това беше нещо извънредно необикновено. Семейство... Може би две малки дъщери... Както винаги съм си мечтала.

За части от секундата си представих как ние с Йешуа, седнали в разкошно преустроена туристическа каравана, каквито ги имаше само в американските филми, обикаляме света, от Австралия до Големия каньон. Йешуа проповядва Божието слово, аз разказвам на двете ни дъщери — Марайке и Мая — за забележителностите, които виждаме и все им забранявам да навиват баща си да превръща водата в кока-кола.

Докато траеше този миг на блажено мечтаене, бях толкова щастлива, колкото никога не съм била в реалния живот. Но, разбира се, никога нямаше да превърна тази фантазия в реалност. Очите ми се напълниха със сълзи.

— Мари? Нещо лошо ли казах? — попита Йешуа тъжно, почти отчаяно.

— Не... не... нищо лошо не си казал...

Точно обратното.

Той въздъхна облекчено. А аз, напротив, малко оставаше да ревна. Той понечи да ме утеши като ме прегърне. Но не биваше да допускам това. Защото това би означавало, че оставам с него. Завинаги. Въпреки волята Божия.

Ето защо отблъснах Йешуа от себе си му дадох знак е ръка да не се приближава.

— Мари? — той вече съвсем нищо не разбираше. Причинявах му болка, но той не желаше да ме остави. Отново улови ръката ми, трябваше да кажа нещо, нещо, което окончателно да го отблъсне от мен, нещо — и тогава ми хрумнаха думите, които щяха да свършат работа и които на всичкото отгоре си бяха самата истина:

— Йешуа... аз... аз не вярвам достатъчно в Бог.

Сякаш го бях ударила и той леко отстъпи крачка назад. За миг ми хрумна да обясня, че всъщност вярвам в съществуването на Бог — нали все пак пихме заедно чай — но че не съм сто процента убедена, че той е обичащ Бог. Обаче се отказах от това, стори ми се

безсмислено... същественото беше изречено: Аз не вярвах достатъчно в Бог.

Йешуа беше изпаднал в шок. Жената, с която искаше да изгради семейство, се бе оказала твърде неподходяща кандидатка.

Не можех да облекча болката му, тъй като в този момент моята собствена беше също толкова голяма. Затова само прошепнах тихо:

— Все пак, можем да си останем приятели.

После отчаяно побягнах. Погледнах през рамо как той продължава да гледа след мен, объркан и тъжен. Но той не хукна подире ми. Жена, която не вярва достатъчно в Бог, той не би преследвал повече.

ГЛАВА 48

Тичах към къщи, без да спирам, знаейки, че в противен случай щях да ревна. Постъпих правилно, това беше ясно, но защо, постъпвайки правилно, се чувствах толкова зле?

Едва бях отворила вратата и баща ми ме поздрави в коридора, като за първи път от дни наред отново ми се усмихваше:

— Толкова се радвам, задето се опитваш да намериш общ език със Светлана...

Помислих си: „Аз нямах никаква ползва от това“ но тогава ми стана ясно, че благодарение на златното правило сякаш отново бях спечелила баща си. Той се опита неумело да ме прегърне, както го правят бащите е порасналите си дъщери и аз му позволих. Когато ме пусна, каза:

— Сестра ти спешно замина.

— Какво? — не можех да повярвам. — А... а каза ли къде?

— Измърмори нещо за Йерусалим.

БАЩА ТИ Е СЪЗДАЛ
МНОГО СТРАННИ
СЪЩЕСТВА.

ПТИЦЕЧОВКИ...

АЛБАТРОСИ...

И МЪЖЕ С ОСТРИ
БРАДИЧКИ.

НО Е ИМАЛ ЕДНА
СУПЕР ИДЕЯ.

СЕСТРИ!

Гребнах мобилния си телефон и позвъних на Ката, за да разбере къде беше отишла. Но се включи само гласовата й поща, която ми каза:

„Този ден не е като другите, ще се върна, без въпроси.“

Тя не биваше да заминава! Исус трябваше да излекува тумора ѝ и той щеше да го направи, независимо че бях скъсала с него. Това не е обикновен оскърбен бивш приятел, това е проклетият Исус!

— Тя... тя ти остави нещо в стаята ти — рече татко.

— Прощален подарък... — изплаших се.

Той кимна, а аз изтичах горе в стаята си. Намерих на леглото си още един комикс от нея:

Щом го прочетох, вече ревнах.

ГЛАВА 49

МЕЖДУВРЕМЕННО

Сатаната, все още в образа на младата Алиша Кийс, отиваше с тримата си апокалиптични ездачи към пистата на едно намиращо се в близост военно летище. Там ги чакаше един Лиърджет, който трябваше да ги отведе в Йерусалим и който принадлежеше на един австрийски културист, много задължен на сатаната.

Докато се изкачваха по подвижната стълба с лекия си багаж, Ката отчаяно се бореше за душата си, като изтъкваше на сатаната безсмислието на цялата тази апокалиптична игра:

— Но ние ще изгубим финалната битка, нали Бог е по-силен от теб?

— Няма да я изгубим — не се съгласяваше сатаната.

— Но нали е писано, че ще изгубим срещу Исус и че ще бъдем хвърлени живи в огненото езеро — уплашено започна да разсъждава и свещеникът с маратонките, докато Свен при мисълта за такава перспектива нервно си загриза ноктите.

— Това няма да се случи — заяви строго сатаната и понечи да се качи на последното стъпало на подвижната стълба.

— Но може би ти също си инструмент в ръцете на Бог, така, както ние сме В твоите — не се отказваше Ката. При тези думи черното, женско чело на сатаната се сбърчи. Жената, която така го беше впечатлила, бе докоснала чувствителна струна, тъй като той самият потискаше това съмнение още от времето, когато беше змия в рая при Адам и Ева. Още тогава при аферата с ябълката, сатаната не можеше да се отърве от чувството, че там горе в рая Господ по някакъв начин само го беше използвал.

— С всичко, което правиш, ти си само играчка в ръцете на Бог — обясни Ката.

Сатаната спря да се изкачва, прекрасната художничка имаше право. Той беше подготвил всичко точно по разписание и ако

продължаваше така, щеше да загуби, следвайки същото това разписание.

— Това е вярно — призна той след дълги размисления.

Ката не можеше да повярва, че наистина е посяла съмнения у сатаната.

— Няма да летим за Йерусалим — обяви той.

Ката се обнадежди, наистина ли беше толкова просто?

— Нито ще започнем финалната битка идния вторник.

Ката вътрешно ликуваше, толкова просто било! Тя бе осуетила плановете на сатаната. Но наскоро вътрешното ѝ ликуване, той рече:

— Ще започнем Войната срещу доброто още днес! В Маленте!

А Ката си помисли: „Не стана така, както се надявах.“

— Веднага ще получите конете си! — обяви сатаната.

— Конете? — попита Ката, тя мразеше конете още от времето, когато нейните съученички облепяха стаите си с плакати на понита.

— Ами да, да не сте апокалиптични пешеходци — пошегува се сатаната, твърде неумело според Ката, и ѝ обясни: — Ще те направя Втория по могъщество ездач.

Факт, който предизвика у Свен и свещеника с маратонките силна ревност.

— Втора? Не съм ли твоята фаворитка? — попита хавливо Ката.

— Напротив. Но мястото на най-могъщия ездач вече е дадено. Аз нямам власт над него. Това е някой, който броди по земята още от началото на времето — отвърна сатаната с глас, който накара Ката да потръпне.

— Но по-добре направо да ти представя това създание — каза той и посочи Мари, която за изумление на Ката в този момент слизаше по подвижната стълба на Лиърджета.

— Това е ездача на име „Смърт“ — обяви сатаната.

— Това е сестра ми — отвърна смаяно Ката.

Сатаната само се ухили:

— Смъртта обича да приема образа на човека, когото скоро ще прибере при себе си.

ГЛАВА 50

Дълго плаках на леглото си, някъде между половината и две трети от вечността. Щом спирах да плача за Йешуа, започвах за Ката, спрях ли да плача за Ката, започвах за Йешуа. Беше като във влакче на ужасите. Ако зависеше от мен, този глупав свят можеше веднага да се срути, вече ми беше напълно все едно дали ще отида в небесното царство или ще горя вечно в огненото езеро. Важното беше всичко да свърши.

— Мари? — каза ми един дълбок глас.

В рамката на вратата стоеше пастор Гавраил, който сега ми трябваше точно толкова, колкото на Титаник му е трябвал още един айсберг.

— Баща ти ми отвори — обясни той и после попита: — Плачеш ли?

— Не, поливам стайните растения — отвърнах.

Забелязах, че присъствието на Гавраил си имаше и добрата страна. Не можех дълго да цивря пред него и това ми даде сили да спра.

— Заради Исус ли? — попита Гавраил и седна до мен на леглото, макар че не го бях поканила. — Той ми разказа, че си го отблъснала. Това много го е наранило.

Да не би Йешуа да го е изпратил при мен да ме придумва? Може би не е приел факта, че късам с него и иска да се бори за мен. Изглежда беше от мъжете, които усещат като предизвикателство покоряването на недостъпни жени.

— Този следобед той ще отпътува за Йерусалим — рече Гавраил и така разби надеждата ми.

За да не се разцивря отново, го попитах за какво е дошъл.

— Да ти се извиня — отговори Гавраил. — Ти не си пратеница на сатаната, иначе нямаше да пуснеш Исус. Съжалявам.

— Няма нищо — отговорих, бях твърде отпаднала, за да бъда язвителна с него.

— И с майка ти постъпих ужасно несправедливо — тук Гавраил искрено се разкайваше. — Би ли могла да й кажеш някоя добра дума за мен?

— Мисля, че ще е нужен цял водопад от добри думи.

Гавраил кимна в знак на съгласие, после се поколеба малко и каза:

— Има още нещо, което трябва да знаеш и което и тя трябва да знае.

— Какво е то?

— Аз съм ангел.

— Не е никак скромно от ваша страна.

— Имам предвид, че съм истински ангел — поясни той. — Архангел Гавраил, превърнат в човек.

До преди няколко дни щях да отговоря на това така: „Тралала“. Но вече нищо не беше в състояние да ме шашне. А и ако човек вникне по-дълбоко, щеше да намери обяснение за много неща: за белезите по гърба на Гавраил, които изглеждаха така, сякаш оттам са били ампутирани криле, за това, че Исус нощуваше при него, както и за неговото твърдение, че Гавраил някога бил казал на Мария за неговото раждане.

— Не трябва ли с ангелския сонм да се борите на страната на Исус в Йерусалим? — попитах.

— Така е, въпреки че сега съм човек, това си остава мой дълг.

— Обаче...?

— Няма да го изпълня. Искам да съм до Силвия и да се застъпя за нея, когато тя се изправи пред Бог.

Виждайки изумлението ми той ми разказа как някога заради майка ми е помолил Бог да го превърне в човек и как в следващите десетилетия напразно е очаквал знак от нея, че го обича. Бях трогната, когато чух това, беше толкова романтично от негова страна, толкова очарователно, разбира се и невероятно глупаво, но най-вече си беше романтично.

Улових се, че завиждам на майка ми, задето Гавраил заради любовта си към нея е обърнал на Бог крилатия си гръб.

Придумах майка ми по телефона да се срещне с Гавраил. Него го помолих да не разказва историята за своя произход, докато не дойде

краят на света, понеже преди това тя нямаше да му повярва и щеше си помисли, че нещо я занася.

Гавраил споделяше това съображение и само се извини на майка ми, без да разкрива тайната си. После двамата поседяха известно време безмълвни един до друг на леглото ми като двама неуверени тийнейджъри. Дълго. Твърде дълго, както започна да ми се струва, тъй като времената бяха такива, че не биваше да се прахосват. Ето защо изтърсих:

— Ами хайде де, целунете се!

Двамата се засмяха смутено, после майка ми събра кураж и целуна Гавраил. В началото той се поколеба, все пак аз още бях в стаята, но. Майка ми така силно притисна устните си към неговите, че на него не му оставаше нищо друго, освен да отвърне на целувката. Дълго. Твърде дълго, както започна да ми се струва, още повече, че двамата междувременно ме бяха забравили и дори започнаха да се опипват. Аз си помислих: „Хей, сега е идеалният момент да се измъкна.“ Обърнах се към вратата и понечих да изляза, но там стоеше татко. И гледаше как неговата бивша съпруга се натискаше.

— Силвия? — попита смаяно той.

Двамата на леглото престанаха да се целуват и го погледнаха сконфузено. Има моменти, в които предпочитам да съм Спиди Гонзалес, най-бързият мишок на Мексико.

Очаквах, че баща ми ще изпадне, в амок, нали беше тъгувал по майка ми повече от двайсет години. Но нищо подобно не се случи. Вместо това той се усмихна и рече:

— Изглежда, че и двамата сме намерили щастието си.

В отговор мама също се усмихна:

— Да, явно сме го намерили.

Странно, допреди два дни все още копнеех родителите ми отново да се съберат, а сега бях невероятно щастлива, че те вече не се карат и са си намерили нови спътници в живота. Да, изглежда, че наистина е трябвало да порасна още и добре стана, че се получи навреме преди края на света.

Баща ми ни покани на зеле с наденица в кухнята и обяви, че малко по-късно ще ни почерпи с вкусен сладолед за десерт в центъра на града. Докато ядяха зелето, мама и Гавраил се гледаха влюбено,

Светлана и татко също се гледаха влюбено, а аз гледах моето зеле не чак толкова влюбено.

Седях си сама между две влюбени двойки — съкровена мечта на всеки необвързан — и Йешуа ми липсваше ужасно. Имаше още няколко дни до идния вторник и трябваше да ги прекарам в любовни терзания. Супер, нямащо.

Дъщеричката на Светлана се втурна в кухнята, понеже баща ми извади от фурната специално за нея приготвените картопки. Малката беше домъкнала със себе си една нова приятелка на име Лулу, която беше от онези седемгодишни момичета, които използваха гланц за устни. Двете седнаха на масата и успешно саботираха всеки опит на Светлана да сложи в чиниите им поне малко зеленчуци. Гледах тези две момиченца и неволно се замислих за Мая и Марайке, двете дъщери, за които винаги съм мечтала, и изведнъж ми стана кристално ясно какъв страхотен, необикновен мъж беше Йешуа. Не само защото умееше да лекува чудодейно, не заради особения му аква джогинг, не, той беше първият мъж, който искаше да създаде семейство с мен и е, когото и аз исках да създам семейство. Когато имах връзка с Марк, аз бях тази, която копнееше за семейство, докато неговите схващания за децата бяха сходни с възгледите му за моногамията. В годините, прекарани със Свен, той настояваше за семейство, докато аз стриктно следях броя на противозачатъчните хапчета в опаковката. Но сега си дадох сметка, че най-неподходящият от всички мъже, в които бих могла да се влюбя, се бе оказал правилният.

И аз отблъснах този необикновен, страхотен мъж, защото Бог ми беше наредил. Е, не точно наредил, но можеше и така да се каже. Той беше предоставил решението на моята свободна воля. А аз бях взела решението си против собствената си воля.

Лиляна и нейната приятелка с гланца за устни избухнаха в смях, тъй като баща ми в опита си да им сложи кетчуп, се беше изпръскал целия с червен сос. Смяхът на хлапетата не беше много приятен — ако трябва да съм честна, той звучеше като на малки хиенки, срещнали антилопа със счупен крак. Но се сетих за смяха на Мая и Марайке, който щеше да е много, много по-пленителен.

Защо не се борих за нашата любов?

Само защото бе нереалистична?

И Бог имаше нещо против нея?

Що за глупави аргументи бяха това, ако човек наистина обича?

Гавраил също не го беше еня за божествения регламент. Забелязах как видимо му стана кеф, когато майка ми постави ръката си в скута му така, както наистина не е прието да се прави пред хора. Щом Гавраил може да бъде толкова щастлив, без да следва предназначението си, защо да не може и Йешуа. Ако той наистина имаше чувства към мен — а бях убедена, че Йешуа е искрен — то той щеше да може да понесе и конфликта с Бог. И трябва! Човек не може да бъде вечно синчето на тати (мамино синче, или чието и да е синче), нали?

Погледнах часовника, Йешуа всеки момент щеше да тръгне за пристанището в Хамбург, за да се качи на своя кораб за Йерусалим. А може вече и да беше там и сигурно пееше псалми с проститутките и техните клиенти в „Мулен Руж“.

Ако продължавах да гледам втренчено чинията си, никога нямаше да го намеря.

И със сигурност никога нямаше да създам семейство.

Разбира се, знаех, че шансът за това бе горе-долу едно на 234 фантастилярда. Но трябваше да се опитам да използвам този шанс. Ако Господ имаше нещо против, то тогава да ми беше отнел свободната воля! Или да не беше измислял проклетата любов.

ГЛАВА 51

Скочих от масата, обясних на татко, че тръгвам не защото не оценявам готварското му изкуство — макар и в него да дремеше потенциал за отключване на масово недоволство — изстрелях се от къщи и хукнах по брега на езерото в посока към пасторския дом. Тичах като Хари в „Когато Хари срещна Сали“. Но за жалост физическата ми подготовка стигна точно за четиристотин метра, после започнах да се задъхвам, след около седемстотин метра съвсем изгубих дъх и получих първите бодежи встрани — как по дяволите успяват хората в романтичните комедии да прекосят с тичане половината Ню Йорк? Е, те си имат режисьор, който монтира кадрите, а те тичат — колко да тичат — не повече от трийсет секунди. Да не говорим, че по правило не носят обувки с токчета, с каквито бях обути в момента. И ако все пак някоя жена носи такива, то тя докато тича ги събува, без междуременно да си изкълчи крака, и хуква боса през големия град, без да настъпи нито едно стъкълце или да налети на кучешко лайно.

Но аз не бях във филм, брегът беше пълен с кучешки лайна, стъкла, както и употребявани презервативи (малентските гимназисти наричаха този път „път към живота“), ето защо нямаше как да събуя обувките си. Понякога реалността може наистина да е много тъпа.

Измъчвана от бодежа встрани, се затирих нагоре по стълбата към дома на пастора. Когато стъпих на чакълестия път, видях как Йешуа излезе с багажа си от пасторския дом. Въпреки божата хукнах към него, задушавих се, задъхвах се, цялата плувах в пот, като се надявах, че потните петна под митниците ми няма да се забележат.

— Мари, изглеждаш така, сякаш си прекосила Синайската пустиня на бегом — каза учудено той.

Аз нищо не отговорих, просто бях ужасно щастлива, че Йешуа не беше заминал. Но той ни най-малко не изглеждаше зарадван, че сега стоях пред него. Тъкмо обратното.

— Моля те, махни се от пътя ми — заповяда ми той.

— Аз...

— Ти не вярваш в Бог — прекъсна ме той насред думата.

— Никога не съм казвала това — възразих и се опитах да лавирам. — Казах, че не вярвам достатъчно в Бог.

— Недостатъчното не е достатъчно — срязва ме той и мина покрай мен. Остави ме. Просто така.

Никой не можеше да ме оставя просто така! Дори и той!

Извиках горчиво след него:

— Я не ми се прави на настъпена наденица, ами ела да се разберем като двама възрастни!

Йешуа се обърна към мен и отвърна:

— Не разбирам как мога да бъда настъпена наденица.

— Това беше метафора — обясних нервно.

— По-скоро ирония — контрира ме Йешуа.

Хубава работа, помислих си, точно сега започна да разбира какво е ирония!

Ние се гледахме гневно в очите. Както могат да го правят само двама души, които имат чувства един към друг. На мен обаче ми се струваше, че бяхме твърде далеч от всякакво помирение, да не говорим пък за създаване на семейство. Значи, време беше за златното правило. Какво бих искала на мястото на Йешуа? Практично обяснение!

— Аз вярвам в теб — започнах, вече с по-мек тон — и най-вече в това, което си казал в Проповедта от планината, мисля, че и това не е малко...

Това го настрои по-благосклонно, челото му вече не се бърчеше гневно.

— ... макар че това, с перлите и свинете, не го разбрах на сто процента...

— Ами, има се предвид, че... — зае се с обяснението Йешуа.

— Майната му на това сега! — рязко го прекъснах.

Той млъкна, усетих, че точно сега и на него свинете не му бяха първа грижа.

— Благодарение на теб — продължих да обяснявам малко по-спокойно — се помирих с майка ми, с баща ми, дори с жената, която нарекох уличница...

— Уличница?

— Това също е без значение — рекох. — И почти съм убедена, че станах и по-зряла, пораснах. Само допреди три дни никой не би

повярвал в това, дори и аз... Но има нещо, с което просто не мога да се съглася: цялата тази работа с божественото наказание и ада... Знаеш ли, че аз съм повече за антиавторитарното възпитание.

— Антиавторитарно възпитание? — попита объркано Йешуа. — Мари, говориш неразбираемо като лудия от Гадара.

Не знаех кой е този луд от Гадара и никак не държах да разбера. Но Йешуа имаше право, трябваше да бъда по-ясна и най-вече да говоря така, че той да ме разбере.

— Какво е писано в Библията? — попитах тогава. — Не таеете страх в сърцето си. Живейте без страх от наказание или от огньовете на ада. Правете добро на ближните си, защото това е вашето свободно желание и нека това бъде и според вашата свободна воля, защото така вашият собствен живот ще бъде по-богат и по-хубав.

Йешуа мълчеше. После рече:

— Това... това... не го пише в Библията.

— Но би трябвало! — казах, с което най-после изясних гледната си точка.

Това видимо го накара да се замисли. Ето защо допълних:

— Сега, когато вече те познавам, не ми изглеждаш като човек, който може да наказва другите!

Той кимна едва забележимо.

— Ти си толкова различен — настоявах — човек, който може да обучава... човек, който може да лекува... човек, който може да внушава... човек...

„... който дяволски добре умее да целува“, исках да кажа, но при спомена за това гласът ми секна.

— Имаш право — отговори той. — Не страх трябва да ръководи хората, а любов.

Когато изрече думата „любов“, в изказването му настъпи преливащ преход в значението, което той придаваше на думата — на „лю“ той все още говореше за любовта към ближния, на „бов“ вече имаше предвид и в мислите си, и в чувствата си нас.

Той ме погледна така, сякаш се канеше да ме целуне. Тази прекрасна целувка. Не можех да устоя... устните ми отново се

приближаваха към неговите... И този път неговите също се приближаваха...

Идваха по-близо... И по-близо... Все по-близо...

Докато не чухме цвилене на кон.

Цвиленето звучеше зловеццо, сякаш не е от този свят, като невероятно зло. Идваше отгоре, от небето. Главите ни се отдалечиха една от друга, лицата ни се обърнаха нагоре и видяхме четири коня, които се появиха от облаците над Маленте и горяха като факли. Препускащите към земята огнени коне бяха яздени от фигури, които не можех да разпозная в далечината, но за които инстинктивно подозирах, че бяха ужасяващи.

— Апокалиптичните ездачи — каза Йешуа, криейки изненадата си зад своя ясен, твърд глас.

От силната уплаха сърцето ми щеше да се пръсне на парчета.

— Трябва да отида там — каза Йешуа.

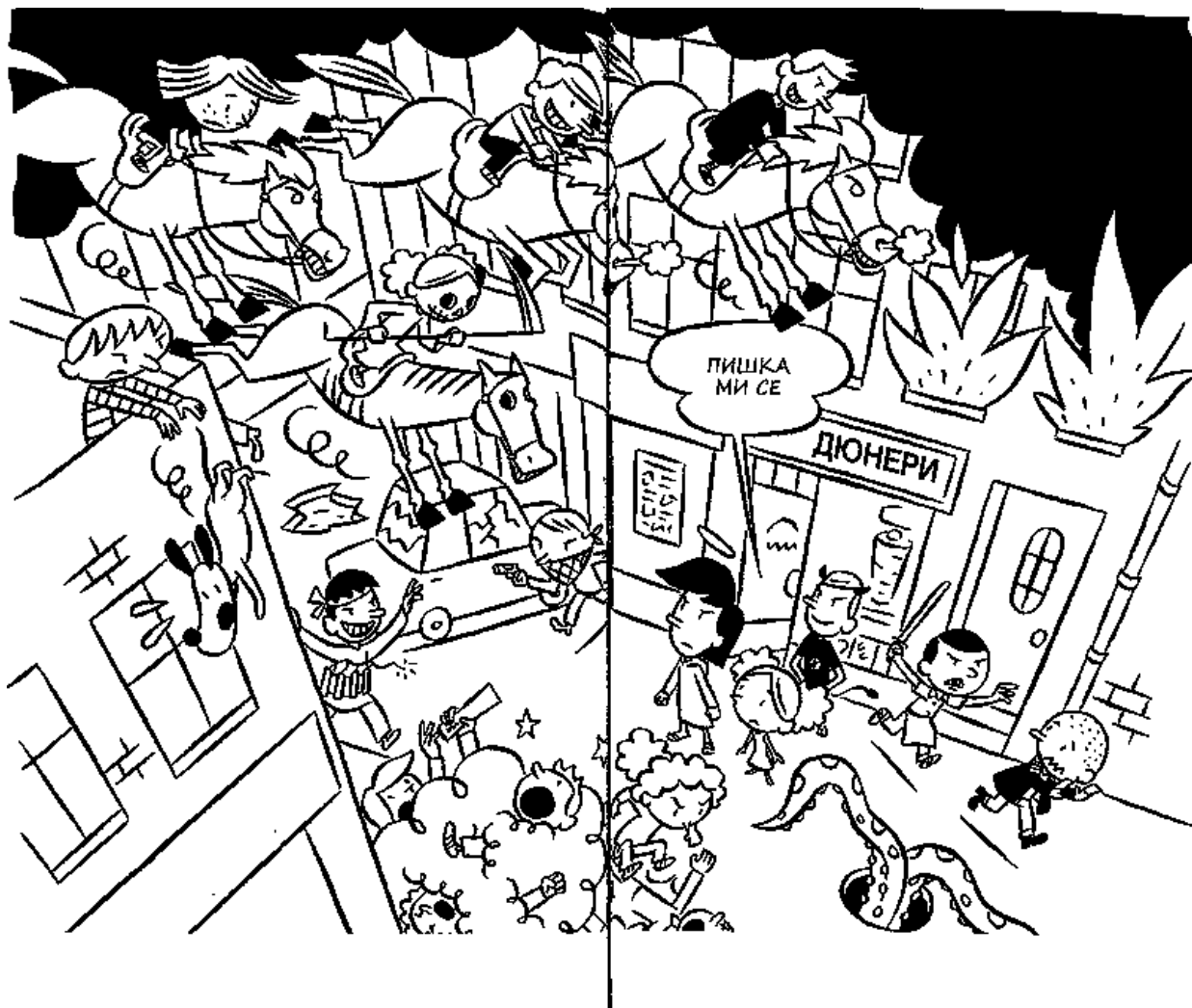
„А аз от страх трябва да отида до тоалетната.“

ГЛАВА 52

МЕЖДУВРЕМЕННО

Първият ездач, който се приземи с пламтящия си кон на малентската пешеходна зона, беше мъжът на име „Война“. Сатаната беше дал на Свен две свръхестествени сили. Първата беше — както и на останалите ездачи — да не му се подпалва задника върху огнения кон, а втората — самото му присъствие да отключва цялата потискана омраза у хората. Самият Свен таеше достатъчно потискана омраза у себе си, най-вече към жените. Винаги е бил внимателен с тях, с майка си, с лекарките в болницата, където работеше, със своята годеница Мари... И какво получаваше насреща? Според майка му той не си бил заслужавал родилните ѝ мъки, лекарките го наричаха подигравателно „сестра Свен“ а на сватбата Мари беше счупила всички рекорди по скалата на оскърблението. Но сега, благодарение на сатаната, Свен можеше най-после да даде воля на своята омраза, и така щеше да подтикне и другите да направят това. За няколко секунди малентската пешеходна зона се бе превърнала в непристъпен район. Безобидните пазаруващи минувачи внезапно се нахвърлиха един срещу друг с пяна на уста. Една майка ритна съпруга си на място, където със сигурност болеше, понеже той — Въпреки че вече имаха четири деца — правел всичко възможно да не се стерилизира. Една пълна жена издраска лицето на най-добрата си приятелка, тъй като вече не можеше да понася факта, че онази си хапва всякакви лакомства, без това да се лепи на фигурата ѝ, двама свидетели на Йехова с извадени ножове принуждаваха хората най-после да им осигурят достъп до домовете си, а един млад мюсюлманин се обяви против образованието. Притежателят на едно заведение за дюнери, който беше турчин, извика на минаващ оттам скинар: „Напусни страната!“ и го погна с големия нож за дюнери, а онзи само успя да измъкне: „Ама... ама това е нетолерантно...“

Насред това бойно поле се приземи Вторият апокалиптичен ездач. Като дете свещеникът с маратонките, който се казваше Денис, беше доста дебел и затова другите деца го наричаха с прякори като „Джаба Хътянина“ и „Задръсти улица“. Вече младеж, Денис спортуваше като луд, ядеше само моркови и пиеше енергийни напитки, които имаха синтетичен вкус подобно на полиестерните ризи, чиито ръкави той обичаше да дъвче винаги, когато се смущаваше. Накрая Денис стана строен и слаб, но продължаваше да изпитва глад, който така и никога не задоволи съвсем от страх да не започне да изглежда като преди. Но сега, като ездач на име „Глад“ той видя, че всички хора таят в себе си някаква страст, която животът им не позволява да удовлетворят. Едни копнееха за любов, други се стремяха към пари, секс или дори само буйна коса. Сега със самото си присъствие Денис можеше да отключи всички тези неудовлетворени копнежни, които всеки таеше у себе си. Един мъж в средата на петдесетте нарече жена си, с която бяха женени от 35 години, „бабушкера“ и хукна след група двайсетгодишни момичета с къси потничета. Бездетни жени отмъкваха бебета от детските колички, една напълно изтощена самотна майка нямаше нищо против това, пазещи диета жени нападнаха сладкарските щандове, ученици от основнотоучилище нападнаха магазините за мобилни телефони, а изненадващо много мъже — бутиците за женски дрехи, които веднага облякоха. Освен това, един човечец, който досега не бе изживял своята склонност към пиромания, ликуващо откри колко леснозапалими са дървените къщи, обявени за паметници на културата.

Над този ад кръжеше върху горящия си кон третият апокалиптичен ездач, на име „Болест“. Докато Свен и Денис опиянени се наслаждаваха на новото си могъщество, Ката все още се бореше със себе си, като стремежът да последва собствената си тъмна страна ставаше все по-силен. Когато конят ѝ закръжи над градската болница, тя повече не можеше да се владее. Спусна се надолу, точно на най-горния етаж, чиято зидария рухна под пламъците на коня. Пациентите я погледнаха ужасено, но Ката, която сега стоеше с коня си на изхода на болницата, имаше очи само за лекарите, професията на които тя толкова мразеше. На повечето от тях изобщо не им пукаше за нейните страдания и затова тя щеше да им отмъсти с новата си сила. Тя бе в състояние да отключи Всички Болести, които съществуват в тялото на даден човек, но които щяха евентуално да се проявяват едва след година. На главната лекарка тя отреди

комбинация от диабет и паркинсон, да видим как щеше сама да си бие инсулин. На лекаря от бърза помощ тя отключи Булимията, а заедно с нея и широк спектър от хранителни алергии. На младия асистент лекар Ката отреди деменция и простатит едновременно, така че да му се ходи до тоалетната, но да не си спомня къде се намира тя.

Ката вече не мислеше как да надхитри сатаната, тя също бе обхваната от опиянението на новата си сила.

Единственият ездач, който благородно се въздържаше и продължаваше спокойно да кръжи като лешояд в небето над Маленте, беше смъртта. Тя все още беше в образа на Мари и я очакваше като първата жертва на Страшния съд.

ГЛАВА 53

Йешуа забърза към пешеходната зона, над която вече се виеха черни димни облаци. С неговите бързи крачки едва смогвах да не изоставам. Проклетите обувки.

При вида на решително крачещия Йешуа, въпреки апокалиптичните ездаци и горящия център на града, можех да мисля само за едно: за пропуснатата целувка. Ужасно мъчно ми беше, че нашият магически момент беше прекъснат. Но пък, от друга страна, пак бях щастлива, защото нали Йешуа беше поискал да ме целуне отново. И точно затова сърцето ми се късаше, защото се страхувах, че за нас двамата вече беше прекадено късно, а Страшният съд беше настъпил преждевременно.

— Как така настъпи Страшният съд? — попитах Йешуа, задъхвайки се. — Нали имахме още време до идния вторник? Да не говорим, че това тук е Маленте, а не Йерусалим.

— Никога не подценявай силата и лукавството на сатаната — отговори сериозно Йешуа.

— Аааа... — хрумна ми обезпокояваща мисъл — какво всъщност ще се случи, ако той спечели финалната битка?

— Тогава — рече Йешуа — злото ще възтържествува за вечни времена.

Треперейки от страх си представях как убийци, садисти и борсови агенти най-после поемат скиптъра в ръка. Тя щяха да измъчват, изтезават и експлоатират добрите и тъй като вече никой нямаше да може да умира, щеше да продължава така за вечни времена. В сравнение с това огненото езеро щеше да е като джакузи.

Центърът на града приличаше на една от онези военни картини, на които човек бързо превключва при прегледа на телевизионните програми, защото предпочита да види какво са приготвили в „Перфектната вечеря“. Къщите горяха, тълпата алчно ограбваше

магазините, изпръсканите с кръв хора тичаха по улиците, а някакъв турчин преследваше един скинар, размахвайки огромен нож — е, да кажем, че последното не се среща кой знае колко често по телевизията. И преди да успее да се замисля дали не бих изгледала с удоволствие репортаж за съсечен скинар в новините, Исус отиде при един ранен мъж, който седеше до една канавка, имаше рана от удар под окото, с което вече не можеше да вижда, и мърмореше на себе си:

— Никога досега не е ми казвала, че не ме бива в леглото...

Йешуа седна до него, а мъжът се сепна, сякаш се страхуваше да не го ударят отново. Но Йешуа му каза:

— Не бой се.

После плю на земята, омеси със слюнката малко пръст и го втри под раненото око на мъжа. След това капна върху мястото малко от водата в шишето, което носеше със себе си, отми пръстта, раната, изпод което беше изчезнала, и мъжът отново можеше да вижда. Но това не беше всичко. Самото присъствие на Йешуа допринесе за това, хората, които се намираха на няколко метра около него да забравят своя гняв и необузданото си настървение. Тези лоши чувства се смениха с душевен покой. Мародерствата престанаха, както и актовете на насилие, а една жена върна на една майка детската количка, макар и последната да не се зарадва особено на това. Но не така добре се нареждаха нещата с моя душевен покой в този разпадащ се ад, понеже като вряла вода ме заля мисълта, че родителите ми планираха да отидат заедно с Гавраил, Светлана и децата до града да ядат сладолед. Исках да помоля Йешуа веднага да тръгнем да ги търсим, но той тъкмо спасяваше един полицаи, на който нарушител на уличното движение беше отмъкнал кочана с актове (общо двеста на брой) и ги беше наврял в устата му, превръщайки в реалност широко разпространената фантазия на всички шофьори. На мен ми беше ясно, че Йешуа не може да изостави хората в нужда, само за да търси моето семейство, на което може би нищо му нямаше — при повече късмет, те може би още си седяха къщи и дъвчеха несмилаемото ястие на татко. Ето защо хукнах с болки в краката сама към сладкарницата. Пътем минавах покрай горящи къщи, мъже в женски дрехи и деца, които бяха нападнали един продавач на мобилни телефони. Чу се виене на сирената на една линейка и аз се зарадвах, че се появяват лекари, които ще помогнат на Йешуа. Но когато погледнах към линейката, забелязах,

че тя се движи зигзагообразно и се носеше... право към мен! Замръзнах от ужас. Колата все повече се приближаваше, но не можех да се помръдна, колкото и моят мозък да крещеше на краката ми:

— Хей, вие малки набити диреци, размърдайте се!

Но смъртният страх беше блокирал връзката между мозъка и набитите диреци.

— *Скоти, ще успеем ли?*

— *Става напечено.*

— *Колко напечено?*

— *По-напечено от врящ котел.*

— *Значи, дяволски напечено!*

Вече виждах през предното стъкло шофьора, чието лице беше червено и подуто, и който се чешеше така настървено, сякаш се беше изринал по цялото тяло. Съществува ли изобщо такава алергия? И какво я беше предизвикало? Може би бананите, които лакомо тъпчеше в устата си? Можеше ли изобщо да види нещо през подпухналите си очи? И ако все пак можеше, не беше ли прекадено зает да се тъпче? Що за ужасно нещо го е накарало да откачи така?

Оставаха само няколко секунди, преди колата да ме връхлети и никак не ме утешаваше мисълта, че на местопроизшествието ще има линейка.

Тогава чух над себе си зловещото цвилене на горящите апокалиптични коне на ада. Погледнах нагоре, видях как ездачите се събираха горе в небето, при което успях да хвърля бегъл поглед на лицата им. За миг ми се стори, че познах... не, това не можеше да бъде!

Но самата мисъл, че може да съм видяла правилно, изпрати такава шокова вълна по тялото ми, че връзката между мозъка и краката отново се възстанови, последните чуха заповедта на мозъка:

— Скачайте, в противен случай целулитът ще е най-малкият ви проблем!

Мускулите на краката ми се напрегнаха за скок, колата беше само на няколко метра от мен и вместо да спре, шофьорът изсипа в

устата си пакетче лешници, от което лицето му се подуду още повече. Скорих колкото можах по-надалече, тоест по-малко от метър. Колата стана неконтролируема и се заби в един уличен стълб, на не повече от четирийсет сантиметра от мен.

Изправих се, а това беше болезнено, понеже краката ми бяха ожулени. Едва превъзможна първия ужас, погледнах в кабината на шофьора. Шофьорът нямаше наранявания, поне не от злополуката, но иначе благодарение на алергичните отоци и маниакалното чесане той изглеждаше като някой, в чиято компания не би искал да бъде виждан дори Квазимодо.

Надявах се, че Йешуа скоро щеше да стигне до него и куцукайки продължих към сладкарницата. Трябваше да разбера дали моето семейство — добре, де, сега в него някак си включвах и Светлана заедно с дъщеря и — се намираще в опасност. По пътя си подминах една жена, която току скачаше върху слабините на мъжа си и викаше:

— Ей сега ще те стерилизирам!

Радвах се, че повечето агресивни хора не ми обръщаха внимание, понеже бяха заети със саморазправата помежду си. Беше цяло чудо, че още нямаше умрели, но явно беше въпрос на време. Тогава внезапно ми се изпречи един мъж в средата на петдесетте и каза:

— Предпочитам двайсетгодишна...

— В такъв случай очевидно сте закъснели при мен отговорих и исках да го подмина, но той ми препречи пътя.

— ... но тях не мога да ги хвана.

— Да ги хванете?

— Но и ти не си за изхвърляне — установи той и от ъгълчето на устата му потече тънка слюнка.

— За разлика от теб — отвърнах и отново понечих да мина, но той пак не ме пусна.

— Харесват ми и закръгленки — рече той и ме хвана. Не знаех кое ме ядоса повече — че този тип ме докосна или че ме нарече „закръгленка“. Във всеки случай му отговорих:

— Тогава върви при някоя сумистка.

При което го ритнах в пиццала. Той извика, а аз се затичах толкова бързо, колкото ми позволяваха наранените стъпала и отмалелите крака. Слава Богу, че старият развратник също не беше от най-бързите. Нашето преследване през горящата пешеходна зона

сигурно беше едно от най-мудните в историята. Най-накрая мъжът беше спрял от двама свидетели на Йехова, които искаха да поговорят на спокойствие с него за Бог и не приемаха „Не, благодаря“ за отговор.

Продължих към сладкарницата, където заварих двете момиченца да се бият в насипания пясък до масите отвън, драскаха се и се хапеха, защото Лиляна непременно искаше да има гланца за устни на приятелката си. Мама Светлана не се впечатляваше от това, тя беше твърде заета да обхожда с една бутилка Пилигрино с нащърбено гърло разни мъже, виждайки във всеки един от тях потенциален клиент, докато баща ми душеше майка ми и ѝ крещеше:

— Двайсет години бях нещастен заради теб!

Тъкмо понечих да ги разтърва, когато видях Гавраил да стои на покрива на четириетажната къща отсреща. Беше разперил ръце, сякаш искаше да полети. Той беше човек, но някак си у него се бе възвърнал неутолимият копнеж отново да полети, макар и за летенето да му липсваше нещо много съществено — криле. Направо не знаех на чии действия по-напред да попреча: на биещите се деца, на превъртялата Светлана, на душащия ми баща или на потенциалното бъдещо размазано петно върху тротоара. В този миг пристигна Йешуа и реши въпроса. С кротки думи той убеди Гавраил да се махне от ръба на покрива, е едно докосване с ръка потуши гнева на баща ми и този на Светлана и накара двете момичета да си поделят гланца като сестри:

— Събирайте не земни съкровища, а събирайте небесни съкровища, понеже твоето съкровище е там, където е и сърцето ти.

Докато казваше това, очите му бяха пълни с любов към хората. И аз изведнъж разбрах какво е било това, което Мария Магдалена му е казала някога. Сигурно са били думите...

— Колко време да те чакам да дойдеш!

Не, това не бяха нейни думи.

— Сега ще повикаш ли целия си ангелски сонм, за да помогнат да се справим?

Естествено, че и това не е казала.

Обърнах се и видях на една маса да седи черна жена, която с наслада отпиваше от своето еспресо и гледаше подигравателно Йешуа. Тя приличаше на Алиша Кийс, от която Ката беше във възторг. Ката? Нима това там горе беше тя... не, това не може... това не бива да е истина!

— Отдавна не сме се виждали, Исус — каза соул дивата, която естествено не беше никаква соул дива.

— За последно се видяхме в Юдейската пустиня, когато ти се опитваше да ме изкушиш — отговори Йешуа на жената.

— Но ти се оказа дяволски костелив орех — ухили се Алиша, щракна с пръсти и се превърна в отвратително червено създание с рога и копита, като герой от куклен театър... ако го е измислил Стивън Кинг.

— Скоти?

— Да, капитане?

— И аз напускам.

— Какво ще кажете двамата с вас да станем земеделци?

— Великолепна идея, Скоти, великолепна идея.

Аз цялата се разтреперих, носът ми се изпълни с остра миризма на сярата, а пушекът лютеше на очите ми, но Йешуа дори не мигна. Сатаната с жест го покани да седне на масата. Но Йешуа остана прав, само даде знак на Гавраил да ни изведе извън полесражението. Семейството ми, Светлана и децата побързаха да последват пастора, но аз останах на мястото си. Гавраил изтича към мен, хвана ръката ми и понечи да ме дръпне, но аз само казах:

— Нима да го изоставя.

За първи път Гавраил се усмихна гордо:

— Бях несправедлив към теб.

После изведе другите колкото се може по-бързо. На кървавочервения Мефистофел му беше все тая, явно беше сигурен, че рано или късно ще победи всички. Той се обърна към Йешуа и рече:

— Настъпи твоето време да се бориш. Войната започна.

За да илюстрира казаното, той посочи хаоса в малентската пешеходна зона, при което с отвратителната си опашка поднесе към устата си чашата с еспreso.

— Няма да се боря — отвърна Исус.

— Ти... ти няма да се включиш във финалната битка? — сатаната смаяно побутна встрани кафето си.

— Няма — отговори кротко, но твърдо Йешуа.

— Пак пробутваш номера с „Подавам и другата си буза“, а? — сатаната се опита да запази самообладание, тъй като се беше надявал на битка — и отказът на Йешуа го обърка.

— Бих се изразил по друг начин, но относно смисъла на думите ти, имаш право — съгласи се Йешуа.

Сатаната беше разколебан и аз трепетно се надявах той да е толкова объркан, че ей сега да вземе да прекрати целия този хаос... където няма противник, не може да се води война, нали?

Но сатаната се усмихна злобно, както само повелителят на ада може да се усмихне:

— Щом като е тъй, скъпи ми Исус, ще те унищожа и без да се съпротивляваш.

Ау, Боже, това с „обърни и другата буза“, изглежда невинаги сработва!

— Елате При Мен! — извика сатаната към небето и четиримата ездачи се спуснаха към нас, възседнали пламтящите си коне. Сега, когато се приземиха, най-последно познах лицата им... единият от тях беше новият свещеник?

Другият беше... Свен???

Както и... Ката??????

А четвъртият ездач приличаше на мен.

Спрях да се питам какво означава всичко това. Бяха ми свършили въпросителните.

Ездачите препускаха от небето към пешеходната зона и тяхното намерение беше ясно: искаха да погубят Исус.

Ездачите се приземиха току пред краката ни. Конете пръхтяха, от ноздрите им излизаше адски огън и заедно с остатъка от сярата, която след преобразяването на сатаната още се носеше във въздуха, всичко това предизвикваше ужасно зловоние. Свен и новият свещеник видимо се радваха на предстоящата сеч, те не бяха на себе си от опиянение. За разлика от тях тази, която приличаше на мен, имаше празни студени очи и понеже знаех имената на четиримата апокалиптични ездачи и

бях в състояние логично да ги комбинирам, установих: това е Смъртта. Това, че толкова приличаше на мен, по всяка вероятност не беше добра поличба.

Но страхът от моята собствена смърт беше напълно заменен от друго чувство, състраданието към Ката. Тя седеше на пламтящия си жребец, без дори да си опърли задника. Погледна ме с тъжни очи и ми прошепна със съкрушен глас:

— Той ме заплаши, че ще се мъча с този тумор за вечни времена... не съм достатъчно силна, за да се противопоставя... или да го изчистя... прости... ми...

Нямаше нищо за прощаване, аз я разбирах. Няма нищо по-лесно от това, да живееш според Проповедта от планината, ако си здрав, но ако си болен и туморът разяжда собственото ти тяло, с удоволствие ще продадеш душата си на дявола.

— И аз не бих била толкова силна — отговорих на Ката, при което на устните ѝ заигра лека, едва забележима тъжна усмивка. Тя беше благодарна, че не я упрекнах.

Сатаната застана между нас:

— Надявам се, че няма да попреча особено на сестринската ви размисъл, ако сега заповядам да погубите Исус.

— Ще го направим с огромно удоволствие — каза Свен на Йешуа.

— Ти сам си си виновен — усмихна се садистично свещеникът с маратонките на Йешуа — ако ми беше дал толкова сила, колкото сатаната, никога нямаше да мина на негова страна, но ти винаги си ме изоставял. Дори тогава, когато в осми клас тренъора по плуване ми каза пред момичета, че визуално осквернявам околната среда.

Йешуа не отговори, цялата му стойка и решителен поглед говореха, че у него няма и помен от страх. Сигурно по същия начин е стоял навремето пред Пипат Понтийски.

Смъртта беше единственият ездач, който се беше съсредоточил не върху него, а върху мен — любезност, от която никой не би бил поласкан.

Денис и Свен пуснаха на воля своите нови свръхестествени сили. Не разбирах съвсем какво точно правеха, но когато ръцете им се протегнаха към Йешуа, той извика и цялото му тяло се напрегна. За момент в очите му проблясваше ту гняв, ту дори омраза, която се

сменяше с настървение, но той все успяваше да озапти тези си чувства. Обстоятелство, което очевидно не се нравеше на сатаната. Той се обърна, вече не толкова арогантно ухилен към Ката и ѝ заповяда:

— Помогни им!

Сестра ми предпочиташе да не се намесва, но както тя самата каза, беше твърде слаба, ужасът от вечния тумор я накара да се приближи с коня си към Йешуа. Внезапно старите му рани по ръцете и краката започнаха отново да кървят. Не знаех кое беше по-ужасно: да гледам как страда Йешуа или да гледам как страда сестра ми от това, че като ездач на име „Болест“ причинява на друг човек болките, от които преди страдаше тя, и от чието вечно мъчение тя самата толкова се страхуваше. Трябваше да я спра заради Йешуа, но също и заради самата нея. Застанах между ездачите и Йешуа, който едва се държеше изправен и само с последни усилия на волята успяваше да потисне виковете от болка.

— Ако искате Исус — казах им, — трябва първо мен да убиете.

Имах малка надежда, че Свен и Ката още изпитват чувства към мен дотолкова, че да се отдръпнат от нас. Йешуа направи слабо движение с ръка — той вече не можеше да говори, вътрешната му борба беше зловеща — но жестът беше ясен: трябваше да се спасявам. Той не искаше да се жертвам за него. Но аз останах на мястото си.

Ката дръпна коня си няколко крачки назад, тя не искаше да ме наказва с ужасни болести, в този миг нейната обич към мен беше по-силна от страха ѝ.

— Нападай! — каза ѝ сатаната.

Тя само поклати глава. Чак такава власт той нямаше над нея. Защото нейната обич към мен беше по-силна от страха. Тя все пак успя да надхитри сатаната.

Това изобщо не му хареса. Той посочи с навитата си опашка към Свен. Онзи не можеше да се противопостави на сатаната, а и ни най-малко не искаше, неговата омраза дълго го беше разяждала.

— Окей — каза ми той — с радост ще те убия.

Като чу това, Ката започна да трепери цялата. Йешуа също страдаше, но беше безсилен, благодарение на ездачите той се бореше с вътрешните си демони, които живеят у всеки човек. А ездачът, който приличаше на мен, само се усмихваше студено. Знаех, че сега ще умра.

Не изпитвах страх. Само гняв. Към Бог. Защото Ката страдаше. Също Йешуа. И двамата щяха да страдат още повече, ако ей сега умра.

Ето защо извиках гневно към небето:

— Eloi, Eloi frika sabati!

И получих отговор:

— Това Означава: Боже Мой, Боже Мой, Кюфтетата Ми Не Струват.

ГЛАВА 54

Изведнъж цялата сцена наоколо замръзна, сякаш някой бе натиснал „пауза“. Никой не помръдваше, всички приличаха на статуи. Опашатият дявол гледаше сърдите Исус, който се беше превил от божа, огънат, който излизаше от ноздрите на конете, бе застинал във въздуха, дори и Ката беше престанала да трепери. Никой не издаваше гък, никой не викаше от божа, жажда или агресия. Изведнъж всичко беше утихнало.

Пълна тишина.

Единственото, което се чуваше, бяха съскащите пламъци на горящия трънлив храст, който сякаш от нищото се беше появил до мен.

— Eloi, Eloi, dharmā, sabaliti! — нападнах го обвинително, надявайки се този път да съм налучкала правилните думи.

— А Това Означава: Боже Мой, Боже Мой, Не Им Е Лесно На Червата Ми.

— Много добре знаеш какво искам да кажа! — кипнах и ми идеше да изпразня цял пожарогасител в листата му.

— ИЗВИНЯВАЙ — отговори храстът и мигом се превърна в Ема Томпсън, която този път не беше облечена в рокля от XVIII век, а изцяло с дрехи от „Н& М“ — изглежда Бог не си падаше по хубавото облекло.

— Не съм те изоставил. Никога няма да изоставя нито един човек — отвърна Ема/Бог.

— Ами, я виж сина си — отговорих, треперееща от гняв.

Ема/Бог погледна съчувствено, дори състрадателно Йешуа, който беше застинал с изкривено от болка лице. После каза:

— Моят син не желае да има Страшен съд.

— Ако смяташ да ми вменяваш вина, задето съм го разубедила, тогава моля, както искаш! Аз дори се гордея с това!

— Вина ли? Е, ти си отговорна за това — рече Ема/Бог със спокоен тон.

— Тогава ме хвърли в шантавото си огнено езеро! — нахвърлих
й се аз, вече от нищо не ме беше страх, нито от сатаната, нито от Бог,
от никого!

— Да те изгоря ли? — попита Ема/Бог.

— Ако искаш ме превърни и в стълб от сол, ако ти доставя
удоволствие — беснеех аз.

— Защо да го правя?

Въпросът ме учуди и аз се поукротих:

— Защото... защото обърках всичко...

— Така е.

— Но?

— Направи го от любов.

Нейната прекрасна добродушна усмивка съвсем стопи гнева ми.

— Да, така е... — потвърдих.

Усмивката стана още по-добродушна, още по-прекрасна и тогава
Ема/Бог ми каза:

— Как бих могъл да те накажа? Нищо не ме прави по-горд от
това.

ГЛАВА 55

Стоях напълно втрещена. Ема/Бог се огледа наоколо и накъдето погледнеше, светът се оправяше. Замръзналите хора престанаха да кървят, пламъците и димът изчезнаха, а запалените къщи пак станаха като нови, както и линейката и уличният стълб, в който се беше блъснала, дори лекарят от „Бърза помощ“ отново си изглеждаше като съвсем нормален човек. Ема/Бог погледна към сатаната и пламтящите коне и те се стопиха във въздуха. Също и Смъртта, чието изчезване посрещнах с облекчение. Ката, Свен и свещеникът с маратонките се озоваха седнали на една маса в сладкарницата, а пешеходната зона пак си изглеждаше като съвсем нормална пешеходна зона, ако се абстрахираме от това, че хората все още бяха неподвижни, като един от тях беше и Йешуа. Ема/Бог го погали с ръка по косата и тогава той също изчезна.

— Ще го видя ли отново? — попитах изплашено.

— Това зависи от него — отговори Ема/Бог и почувствах, че и тя се кани да изчезне.

— Имам още един въпрос.

— Питай.

— Защо има тумори?

— Или месечен цикъл? — усмихна се Ема/Бог.

Кимнах.

— Без раждане и смърт няма живот.

Додадох:

— Да, така е, но не може ли да се измисли нещо по-леко...? — но тя вече беше изчезнала.

В следващия момент животът по пешеходната зона отново продължи да тече така, сякаш нищо не се беше случило. Хората вече не мародерстваха по улиците, а пазаруваха, без да трошат стъклата на витрините. Сякаш всички напълно бяха забравили случилото се. Почти

всички. Някогашните апокалиптични ездаци ме гледаха виновно и засрамено. За Свен и свещеника ми беше все тая, но не и за...

— Ката...

Отидох до нея, но тя стана и избяга, не можеше да ме погледне в очите. Понечих да хукна след нея, но Гавраил, който се беше приближил до, мен, ме задържа:

— Дай й време. Има нужда да осмисли нещата.

Кимнах, ангелът в оставка имаше право. Той също си спомняше за случилото се и застъпваше теорията, че всички, които са се докоснали до свръхестественото, никога няма да го забравят.

— Но... защо Бог отмени Страшния съд? — попитах го.

— Има само две обяснения — отговори Гавраил. — Или Бог отдавна е планирал всичко като един вид изпитание, както при Авраам и Йов...

— Авраам и Йов ли? — попитах.

— В крайна сметка Авраам не пожертвал сина си, макар да си е мислел, че волята на Бога е такава. Но после това се оказало само проверка на чистотата на сърцето му. А Йов, който понесъл цялата мъка, която Бог му изпратил, също само бил подложен от Всевишния на проверка. Най-накрая Господ го избавил от неговата ужасна болест и той отново можел да създаде семейство.

— Малко ми се губи връзката — казах объркано.

— Може би — каза Гавраил — Страшният съд и неговото пророкуване в Откровението на Йоан е само една химера, никога не е мислен сериозно, а само за да се разбере какъв е потенциала на човечеството. И този път избраният човек за проверката е не Авраам, не Йов, а ти, Мари.

Продължавах да не разбирам съвсем.

— Твоята любов възвърна вярата на Бог в хората.

Поех си дълбоко въздух, а Гавраил сякаш се подсмихна дяволито:

— Ах ти, героиня от Библията... кой да предположи?

Неговата теория, че всичко — Страшният съд, срещата ми с Йешуа, срещата на чаша чай с Бог — е било само тест за човечеството с мен като представителна извадка, ме изпълваше с тягостно чувство, поради което попитах:

— А... кое е другото възможно обяснение?

— Че си извадила дяволски късмет.

Късметът, ако изобщо го имаше, някак си не можех да го почувствам, след като Йешуа не беше при мен — щях ли изобщо някога да го видя? Сбогувах се с Гавраил и се отправих към обичайното ми място край езерото, без да имам каквато и да е надежда. Случи се обаче невероятното: Йешуа седеше на мостчето и гледаше водата, която спокойно се огряваше от слънцето. Бях страшно щастлива да го видя, седнах до него и заклатих краката си до неговите над водата. След като и двамата мълчахме известно време, той рече:

— Говорих с Бог.

Можех да го попитам дали теорията на Гавраил е вярна и наистина ли аз съм, така да се каже, пробната библейска боксова круша, но сега нещо друго беше много, много по-важно за мен:

— Той ще ни разреши ли... — започнах, но после спрях, понеже твърде много се страхувах от отговора му. Щеше ми се да предложи на Йешуа да замълчи и през следващите векове просто да си седи така с мен на мостчето.

— Той предоставя бъдещето ни на нашата свободна воля — обясни Йешуа.

— Ти... ти... ти... аз? — запелтечих.

— Да, ти и аз, ако и ти искаш.

— Ти... ти... ти...? — сега пък имах предвид свободната воля на Йешуа.

— Да.

Беше просто неописуемо.

Той ме хвана за ръка и когато пръстите му докоснаха моите, каза:

— Ще стана смъртен като Гавраил.

— Смъртен? — попитах объркано.

— Ще се върна на земята като човек и ще живея тук до смъртта си.

Той наистина искаше да ми даде всичко, дори и своето безсмъртие. Беше страшно романтично. Най-романтичното, което някой мъж е искал да направи за мен.

И въпреки това не ми хареса.

— А-аа, това, с умирането, трябва ли и него да го има...? — осведомих се и отдръпнах ръката си.

— Да, само така ще мога и да остарявам — обясни Йешуа — представи си, че ти си на 97, а аз си остана на сегашната възраст...

— Тогава ще имам млад мъж, какво му е тук нередното? — прекъснах го.

— Но само така ще можем да водим нормален живот, да имаме деца и да създадем семейство.

— Семейство... — въздъхнах с копнеж.

— А аз ще изхранвам и двама ни като дърводелец.

Не знаех дали заплатата на един дърводелец стигаше за едно семейство, може би зависеше и от развитието на конюнктурата в строителството, но аз също можех да работя. И ако неговата свободна воля беше да бъде смъртен, то коя бях аз, че да се противопоставя на това?

В този миг един кестен ме удари по главата. Той бе дошъл откъм езерото, по-точно казано, от едно водно колело, в което Светлана взеше дъщеря си и нейната приятелка. Сега и двете имаха гланц на устните, смееха се звучно, но на мен винаги ми е било трудно да ги възприемам като миловидни. Йешуа обаче им се усмихна и аз отново си спомних за ада, как той беше помогнал на хлапетата и как бях мислила какво е казала някога Мария Магдалена.

Дълбоко натъжена вдигнах поглед към Йешуа.

— Какво ти е? — попита Йешуа и за първи път ми се стори, че долавям в иначе силния му глас нещо като страх.

Прошепнах тихо:

— Нашата свободна воля ни повелява да решаваме в наш ущърб.

— Сега... говориш по-объркано дори и от лудия от Гадара — каза Йешуа, при което започна леко да трепери. Беше ужасно да го гледам как трепери.

— Какво ти каза Мария Магдалена, защо не е можело да изживеете любовта си? — попитах.

Той помълча известно време, спря да трепери и най-накрая отговори с меланхоличен глас:

— Защото моята любов трябва да принадлежи на всички.

— Ето защо никога не бива да умираш — прошепнах едва чуто — не бива да оставаш и с мен.

Той не отвърна нищо на това. Защото бях права. Или по-точно Мария Магдалена е била права.

Никога не е приятно да разбереш, че бившата е била по-умна от теб.

Сега вече Йешуа престана да се бори за общо бъдеще с професия дърводелец. Неговата свободна воля последва предназначението му. И взе решение в наш ущърб.

А моята свободна воля се присъедини към неговата.

Понякога не е приятно, когато хората са на едно мнение.

Ние седяхме безмълвно и за последен път гледахме заедно езерото. Аз се борех със сълзите си, които бяха готови да рукнат. Срещу повечето спечелих, но една дръзка, ужасно напориста сълза, напусна окото ми и капна надолу.

Йешуа докосна с ръка бузата ми и попи сълзата с кротка и нежна целувка.

Спрях да плача.

С тази целувка той беше отнел цялата ми мъка. Също като епилепсията на малката Лиляна.

Исус ме погали още веднъж по бузата и каза:

— Обичам те.

После се стои в летния ефир.

И аз отново бях сама на мостчето.

Така прекрасно не ме беше напускал никой мъж досега.

ГЛАВА 56

МЕЖДУВРЕМЕННО

Ема Томпсън и Джордж Клуни седяха на пейката край езерото и хранеха патиците. Всеки път, когато някоя от тях изядеше отровен залък хляб от Клуни, Ема съживяваше животното, което много ядосваше Клуни. Но още повече го ядосваше факта, че явно е бил само инструмент в експеримента на Бог.

— Значи — попита най-накрая Клуни, когато забеляза, че губеше дори в борбата за патиците — вече няма да има Страшен съд?

— Човечеството е пораснало — отговори Ема.

— Но като цяло още не е перфектно.

— Никой възрастен не е такъв — подсмихна се Ема.

На Клуни не му беше забавно, през цялото си съществуване той се бе нахъсвал за финалната битка и сега изведнъж смисълът на съществуването му беше изчезнал. Може би така се чувстват всички безработни, които са били готови да продадат душата си, за да придобие животът им смисъл.

— Ти получи това, за което най-много копнееше — каза живо Ема.

— Свободна воля? — сатаната дори не смееше да се надява.

— Да, сега можеш да отпътуваш за самотния южен остров, както винаги си искал.

Клуни се усмихна, изпълнен с облекчение. Сега можеше да живее за себе си и не беше нужно вече да се занимава с тези досадни грехове. Все едно, че Господ му беше подарил своето собствено лично небесно царство.

— Мога ли...? — започна той.

— Не, не можеш да вземеш художничката.

Клуни прехапа устни, после сви рамене, каза „Човек не може да има всичко“ и си тръгна, без да благодари. Той щеше да лети с

Лиърджета на калифорнийския губернатор до някакъв екзотичен остров.

Докато сатаната изчезваше, по брега се зададе Исус и седна до Ема Томпсън на пейката.

— А ти, синко, ще се върнеш ли с мен на небето?

— Не — отговори твърдо Йешуа.

— При Мари ли ще останеш? — смая се Ема, но не се разсърди, Исус можеше да се разпорежда със своята свободна воля, както си иска.

— И това няма да направя. Но благодарение на нея разбрах какво трябва да правя сега.

— И какво трябва да правиш? — искрено любопитства Ема.

— Ще тръгна по света.

— И никога повече няма да видиш Мари?

— Напротив, ще я видя — отговори Исус с трепет в гласа — винаги ще се връщам тук, без тя да разбере и ще проверявам дали е добре... и нейните деца... и нейните внуци.

— И правнуците ли? — усмихна се Ема.

— И техните деца — усмихна се в отговор Исус.

ГЛАВА 57

Поседях още малко на мостчето и изпълнена с вътрешно спокойствие, гледах втренчено водата. Не чувствах никаква болка в сърцето. Със своята изпълнена с обич целувка Йешуа наистина бе направил така, че да не страдам и да бъда свободна отново да се влюбя в някой друг. Едва когато слънцето бавно започна да залязва, се окопитих и тръгнах към вкъщи. На половината път неотменимо ме връхлетя профанното, но настойчиво усещане, тип „Трябва да пишкам“. Понеже вече възприемах по друг начин храстите, отидох до видеотеката на Михи, която беше съвсем близо. Той, разбира се, искаше да знае какво се беше случило и му обясних през вратата на тоалетната, че идният вторник няма да настъпи свършекът на света.

— Това е страхотно! — ликуваше Михи облекчено.

Само че все още бе факт, че е влюбен в мен. Ето защо, след като си измих ръцете и отидох при него до щанда, попитах предпазливо:

— И какво ще прави сега Франко Потенте с новополученото време?

— Добрият стар Франко — отговори Михи — си даде сметка, че животът може да свърши по всяко време.

— И?

— Ето защо ще спре да тъгува за някаква любов, която никога няма да изживее и ще се регистрира в интернет във всички възможни сайтове за запознанства. Но може би ще прескочи www.sado-maso.com.

— Франко е доста умен човек — забелязах.

— Никога не съм твърдял противното — ухили се Михи. А аз просто се радвах, че нашето платоническо приятелство ще се запази.

Когато се прибрах вкъщи, Ката седеше в градината под едно хубаво сенчесто дърво и рисуваше на последните минути дневна светлина. Седнах до нея, а тя каза тъжно:

— Аз не съм герой.

— За мен си — отвърнах.

— Аз го последвах.

— Но не до край...

— Трябваше изцяло да му се противопоставя... но сама не съм толкова силна, колкото винаги съм мислела, иначе може би щях да се справя...

Сега Ката изглеждаше съвсем крехка.

— ... но не искам повече да бъда сама, нуждая се от някого...

Сестра ми имаше нужда от мен.

Както и аз от нея.

— Ще останеш ли още тук, в Маленте? — осведомих се.

— Защо питаш?

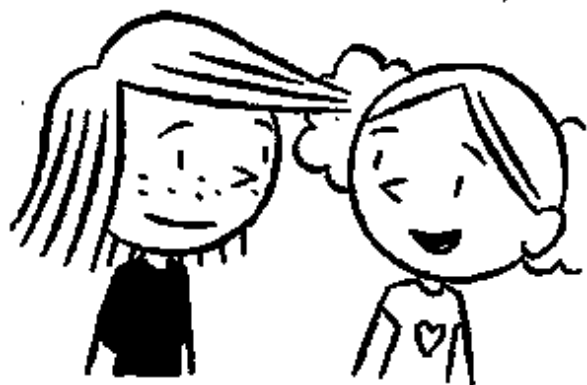
— Ще е по-добре да съм до теб, докато се почувстваш по-добре — обясних.

— Цели сто години? — попита тъжно Ката.

ЗНАЧИ СВЕТЪТ
НЯМА ДА ЗАГИНЕ?

НЕ, НЯМА.

И КАКВО ЩЕ ПРАВИМ
СЕГА С НЕГО?

НАЙ-ПОСЛЕ ЩЕ
МУ СЕ НАСЛАДИМ!

— Колкото е нужно — ухилих се.

Тогава тя ме прегърна.

— Ще ме смачкаш — изстенах.

А тя отвърна с обич:

— Точно това искам!

Аз също я притиснах. След цялото това безумие беше хубаво отново да почувствам нещо като мир в обятията ѝ.

— Скоти?

— Да, капитане?

— Обичам нашата екоферма.

— Аз също, капитане, аз също.

Когато с Ката се напрегръцахме до насита, тя ми показа скицника си с новия си комикс.

— Тук долу пише „Край“ — забелязах изненадано.

— Това е последният ми комикс от поредицата „Сестри“ — обясни Ката.

— Последният?

— Аз се промених — усмихна се тя. — Ти също.

Ката беше права. Бях се помирила с родителите си и дори събрах смелост да се опълча на Бог и да се изправя срещу сатаната. Бях разбрала на какво съм способна. Аз вече не бях ж и в о т н о.

И всичко само защото се бях влюбила.

Издание:

Давид Зафир. Исус е влюбен в мен

Немска. Първо издание

Редактор: Любка Йосифова

Коректор: Ива Михайлова

Технически редактор: Симеон Айтов

ИК „Ибис“, София, 2011

ISBN: 978–954–9321–19–7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.